

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

กัณฑ์ดารวิณี

คำนำ

หนังสือกัณฑ์ดาร วิณีเป็นหนังสือกวี บัญญัติเล่มที่สี่จากหนังสือกวีบัญญัติ ทั้งหมดห้าเล่ม

หนังสือเล่มนี้ พูด ถึงช่วงที่ชนชาติ อิสราเอลอยู่ในดิน แดนเปลา เปลียวแห่ง แล้ง หลัง จากอพยพออกจากแผ่นดิน อียิปต์ จนกระทั่งมาถึงที่ราบของโม อับ ก่อนที่จะบุกเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พระเจ้าเคยสัญญาไว้ กับอับ ราฮัมว่าจะยกให้กับลูกหลานของเขา ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้จะมีรายชื่อและจำนวนคนของชาวอิสราเอลแต่ละกลุ่ม เขาจัดบันทึกเรื่องนี้ครั้งแรกที่ภูเขาซีนายในบทที่หนึ่ง แล้วอีกหลายปี ต่อมาได้ถูกบันทึกอีกครั้ง ณ ที่ราบของโมอับในบทที่ยี่สิบหก

โมเสสลงทะเบียนชาวอิสราเอล

๑ พระ ยาร์เวห์ได้พูดกับโมเสสในแต่นั้นที่ **๑** นิด พบที่ที่เปลา เปลียวแห่ง แล้งซี นาย วันนั้นเป็นวันที่หนึ่งเดือนที่สองของปีที่สอง หลัง จากที่ประชาชนชาวอิสราเอลออกจาก แผ่น ดินอียิปต์ พระองค์ได้พูดกับโมเสสว่า **๒** “ให้ลงทะเบียนจำนวนชาวอิสราเอลใน ชุมชน นี้ทั้งหมดตามตระกูลและครอบครัว ให้จดรายชื่อ ของผู้ชายทุก คนเรียงตัว **๓** เจ้าและอา โรนต้องขึ้นทะเบียนพวกผู้ชาย ทั้งหมดในอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปี ขึ้น ไป ที่สามารถรับ ใช้ออยู่ในกองทัพของ อิสราเอล รวบรวมรายชื่อของพวกเขา เข้าไว้ เป็นกลุ่มเป็นกอง **๔** จะมีผู้ชายหนึ่งคนจาก แต่ละเผ่ามาช่วยเจ้า ผู้ชายคน นี้จะเป็นผู้นำ ครอบครัวของเขา **๕** ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของ ผู้ชายพวกนั้นที่จะมาช่วยเจ้า เอลีชูร์ลูกชายของเซเดเออร์จากเผ่ารูเบน

๖ เชลูมิ เอลลูกชายของศูริชัตต์ยจากเผ่าสิเม โอน

๗ นาไซนลูกชายของอัมมีนาดับจากเผ่ายูดาห์

๘ เนธัน เอลลูกชายของศู อาร์จากเผ่าอิส รา คาร์

๙ เอลีอับลูกชายของเฮโลนจากเผ่าเศบูลุน

๑๐ จากลูกหลานของโยเซฟมี

เอลีซามาลูกชายของอัม มี สูดจากเผ่าเอ ฟรา อิม

กามา ลี เอลลูกชายของเป ดา ชูร์จากเผ่ามันส เสห์

๑๑ อาบีตันลูกชายของกิเดโอนีจากเผ่าเบนยา มิน

๑๒ อาหิเยเซอร์ลูกชายของอัมมีชัตต์ยจากเผ่า ดาน

๑๓ ปากีเอลลูกชายของโอครานจากเผ่าอาเซอ ร์

๑๔ เอลี ยาสาฟลูกชายของเรอู เอล **๕** จากเผ่า กาด

๑๕ อาหิราลูกชายของเอันนจากเผ่าเนฟทาลี”

๑๖ คนเหล่านี้ นี้คือผู้ที่ได้ รับเลือกมาจาก ชุมชน

ให้มาเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆของ บรรพบุรุษพวก เขา พวกเขาเป็นผู้นำของ

ตระกูลต่างๆของอิสราเอล **๑๗** โมเสสและอา โรนจึงเอาคนพวก นี้ที่ได้รับเลือกมา **๑๘** แล้ว

โมเสสและอา โรนก็เรียกประชุมคนในชุมชน ทั้งหมดในวัน แรกของเดือนที่สอง และได้

จดรายชื่อประชาชนเหล่านี้ นั้นไว้ตามตระกูล และครอบครัวของตน และได้จดรายชื่อของ

ผู้ชายเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป **๑๙** ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

โมเสส จึงได้นับประชาชนเหล่านี้ นั้นในที่เปลา เปลียว

แห่งแล้งซีนาย **๒๐** พวกเขา นับลูก หลานของเผ่ารู เบนซึ่ง

เป็นลูก หัวปีของอิสราเอล ตามตระกูลและ

ครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชาย

ทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่

สามารถรับ ใช้อในกองทัพ **๒๑** จำนวนคนที่นับ

ได้จากเผ่ารู เบน มีทั้งหมดสี่ หมื่นหก พันห้า ร้อยคน

* ๑:๒ จดรายชื่อ จดบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

† ๑:๓ เป็นกลุ่มเป็นกอง หรือเป็นหมวดหมู่ เป็นศัพท์ทางทหาร ซึ่งแสดงว่าอิสราเอลมีการ จัดการในรูปแบบของกองทัพ

‡ ๑:๑๔ เรอูเอล หรือ “เดอูเอล”

^{๒๒}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าสิเมโอน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๓}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าสิเมโอน มีทั้งหมดห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

^{๒๔}พวก เขานับลูก หลานของเผ่ากาต ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๕}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ากาต มีทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน

^{๒๖}พวก เขานับลูก หลานของเผ่ายูดาห์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๗}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ายูดาห์ มีทั้งหมดเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน

^{๒๘}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าอิสสาการ์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๒๙}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าอิสสาการ์ มีทั้งหมดห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

^{๓๐}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเศบูลุน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๑}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเศบูลุน มีทั้งหมดห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน

^{๓๒}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเอฟราอิม ลูกชายของโยเซฟ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๓}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเอฟราอิม มีทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน

^{๓๔}พวก เขานับลูก หลานของเผ่ามันัสเสห์ ลูกชายอีกคนของโยเซฟ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๕}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ามันัสเสห์ มีทั้งหมดสามหมื่นสองพันสองร้อยคน

^{๓๖}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเบนยามิน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และ

จดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๗}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเบนยามิน มีทั้งหมดสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

^{๓๘}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าดาน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๓๙}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าดาน มีทั้งหมดหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

^{๔๐}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าอาเซอร์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๔๑}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าอาเซอร์ มีทั้งหมดสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน

^{๔๒}พวก เขานับลูก หลานของเผ่าเนฟทาลี ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดยรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ^{๔๓}จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเนฟทาลี มีทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

^{๔๔}โมเสสและอาโรน รวมทั้งผู้นำสิบสองคนจากแต่ละเผ่าของอิสราเอลเป็นผู้นำจำนวนคนเหล่านี้ ผู้นำแต่ละคนก็เป็นตัวแทนของแต่ละครอบครัว ^{๔๕}พวก เขานับผู้ชายชาวอิสราเอลทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป และสามารถรับใช้ในกองทัพ ตามครอบครัวของตน ^{๔๖}รวมจำนวนคนที่นับได้ทั้งหมดมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน

^{๔๗}แต่ชาวเผ่าเลวีไม่ได้ถูกนับรวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ^{๔๘}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๔๙}“เจ้าต้องไม่นับเผ่าเลวี เจ้าต้องไม่นับพวกเขา รวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ ^{๕๐}แต่เจ้าต้องตั้งให้คนเลวีรับผิดชอบเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงและเครื่องใช้ไม้สอย รวมทั้งของทุกอย่างที่เป็นของเต็นท์นั้น พวกเขาดูแลเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงและเครื่องใช้ไม้สอยทั้งหมด และดูแลของเหล่านั้น พวกเขายังต้องตั้งเต็นท์อยู่รอบๆเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงด้วย ^{๕๑}เมื่อมีการย้ายเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง พวกเขจะต้องเป็นผู้ถือถนอมมัน และเมื่อมีการตั้งเต็นท์ ชาวเลวีก็จะเป็นผู้ตีตมมัน ถ้าคนอื่นที่ไม่ใช่ชาวเลวีเข้ามาใกล้เต็นท์ที่เก็บข้อตกลง คนผู้นั้นต้องถูกฆ่า ^{๕๒}ประชาชนชาวอิสราเอลจะตั้งค่ายของพวกเขา

เขาแยกต่างหากเป็นกลุ่มเป็นกอง แต่ละคนจะอยู่ตามหน่วยของตนเอง ^{๕๓}แต่ชาวเลวีต้องตั้งเต็นท์อยู่รอบๆเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ไม่โกรธเคืองชาวอิสราเอลคนอื่น เพราะชาวเลวีจะเป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้ชาวอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง”

^{๕๔}ประชาชนชาวอิสราเอลจึงทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

การจัดค่าย

๒ ^๑พระยาห์เวห์พบกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒“ประชาชนชาวอิสราเอลควรจัดตั้งค่ายของตนเอง แบ่งเป็นกลุ่มเป็นกอง อยู่ตามหน่วยของครอบครัวของพวกเขา เขาเองโดยให้ตั้งค่ายอยู่รอบๆห่างจากเต็นท์นัดพบ”

^๓ค่ายทางตะวันออกหันหน้าเข้าหาดวงอาทิตย์ ให้เป็นที่ตั้งค่ายของเผ่ายูดาห์ โดยจัดตามกลุ่มตามกองของเขา มีนา โสณ ลูกชายของอัมมีนา ดับเป็นหัวหน้าเผ่านี้ ^๔กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน

^๕ค่ายที่อยู่ถัดจากค่ายของยูดาห์คือค่ายของเผ่าอิสสาการ์ มีเนธันเอลลูกชายของศูอาร์เป็นหัวหน้าเผ่านี้ ^๖กลุ่มของเขานับคนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

^๗ถัดจากนั้นคือเผ่าเศบูลุน มีเอลีอับลูกชายของเฮโลนเป็นหัวหน้าเผ่า ^๘กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน

^๙นับจำนวนคนที่ขึ้นอยู่กับค่ายของยูดาห์และค่ายที่อยู่รอบๆตามกลุ่มตามกองของแต่ละค่าย มีทั้งหมดหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน พวกเขาทั้งหมดจะเดินทางออกจากค่ายเป็นขบวนแรก

^{๑๐}ทางทิศใต้ให้เป็นที่ตั้งค่ายของรูเบน โดยให้จัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา เขา มีเอลีชูร์ลูกชายของเซเดเออร์เป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๑}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน

^{๑๒}ถัดจากค่ายของรูเบนคือเผ่าสิเมโอน มีเชลูมีเอลลูกชายของศูริชัตตัยเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๓}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

^{๑๔}ต่อจากนั้นคือเผ่ากาต มีเอลียาสาฟลูกชายของเรอูเอล ^{๑๕}เป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๖}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน

^{๑๖}นับจำนวนคนที่ขึ้นกับค่ายของรูเบนและค่ายที่ตั้งอยู่รอบๆตามกลุ่มของแต่ละเผ่า มีทั้งหมดหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน พวกเขาจะออกเดินทางจากค่ายเป็นขบวนที่สอง

^{๑๗}ต่อไปคือขบวนของชาวเลวี ที่จะออกมาพร้อมกับเต็นท์นัดพบ พวกเขาจะเดินอยู่ตรงกลางของขบวนอื่นๆ พวกเขาจะเดินออกมาเป็นขบวน ตามที่เขาได้ตั้งค่ายไว้ ตามจุดต่างๆตามกลุ่มตามกองของตน

^{๑๘}ค่ายทางทิศตะวันตกจะเป็นค่ายของเผ่าเอฟราอิม โดยจัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีเอลิชามา ลูกชายของอัมมีมีฮูดเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๑๙}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน

^{๒๐}ค่ายที่ถัดจากค่ายเอฟราอิมคือเผ่ามันเสส มีกามาเลเอลลูกชายของเปดาซูร์เป็นหัวหน้า ^{๒๑}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสามหมื่นสองพันสองร้อยคน

^{๒๒}ต่อมาคือเผ่าเบนยามิน มีอาบีดัน ลูกชายของกิดโอนี เป็นหัวหน้า ^{๒๓}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

^{๒๔}นับจำนวนคนที่ขึ้นกับค่ายของเอฟราอิมและค่ายที่ตั้งอยู่รอบๆตามกลุ่มตามกองของแต่ละเผ่า มีทั้งหมดหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นขบวนที่สาม

^{๒๕}ค่ายทางเหนือจะเป็นค่ายของเผ่าดาน โดยจัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา เขา มีอาหิเยเซอร์ลูกชายของอัมมีชัตตัยเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๒๖}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

^{๒๗}ค่ายที่อยู่ถัดจากค่ายของดานคือเผ่าอาเชอร์ มีปาเกีเอลลูกชายของโอครานเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๒๘}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน

^{๒๙}จากนั้นคือค่ายของเผ่าเนฟทาลี มีอาทิวราลูกชายของเอโนนเป็นหัวหน้าเผ่า ^{๓๐}กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

* ๑:๕๒ แต่ละคนจะอยู่ตามหน่วยของตนเอง หรือ แต่ละคนจะอยู่ใต้ธงของตนเอง

† ๒:๑๔ เรอูเอล หรือ “เดอูเอล”

^{๓๐} นับคนทั้งหมดที่ขึ้นกับค่ายของดาน มีทั้งหมดหนึ่ง แสนห้า หมื่นเจ็ด พันหก ร้อยคน พวกเขาเหล่านี้จะออกเดินทางเป็นขบวนสุดท้าย ภายในหน่วยของพวกเขา *
^{๓๑} ทั้งหมด นี้คือคนอิสราเอล ที่นับตามครอบครัวของพวกเขา คนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ในค่าย ที่นับตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีจำนวนทั้งหมดหก แสนสาม พันห้า ร้อยห้าสิบคน ^{๓๒} ไม่ได้นับชาวเลวีรวมเข้าไปกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ เพราะพระ ยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้อย่างนั้น

^{๓๓} ชาวอิสราเอลจึงทำทุก อย่างตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งโมเสสไว้ คือแต่ละกลุ่มก็ตั้งค่ายอยู่ตามกองของพวกเขา และพวกเขาก็ออกเดิน ทางกันเป็นตระกูลและครอบครัวของพวกเขา

พวกนักบวชที่เป็นลูกชายอาโรน

^๑ต่อไป นี้คือประวัติครอบครัวของอาโรนและโมเสส เมื่อพระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสบนภูเขาซีนาย

^๒อาโรนมีลูกชายสี่คนคือ นาดับลูกชายคนโต ต่อจากเขาคืออาบีสุ เอเลอาซาร์และอิธามาร์ ^๓ทั้งหมด นั่นคือชื่อของลูกชายอาโรนที่ได้ รับการเจิม ให้เป็นนักบวชแล้ว พวกเขาได้ รับการแต่งตั้งให้เป็นนักบวชเพื่อรับใช้พระ ยาร์เวห์ ^๔แต่นาดับและอาบีสุ ^๕ตายไปในขณะที่รับ ใช้พระ ยาร์เวห์ เพราะพวกเขาใช้ไฟที่พระ ยาร์เวห์ไม่ให้ใช้ ตอนถวายเครื่องบูชาให้กับพระองค์ในที่เปล่า เปลี้ยวแห่งแล้งซีนาย พวกเขาไม่มีลูกชาย ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงมารับใช้พระ ยาร์เวห์ในฐานะนักบวช ตอนที่อาโรนพ่อของพวกเขา ยังมีชีวิตอยู่

ชาวเลวีผู้ช่วยนักบวช

^๕พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๖“ให้นำชาวเผ่าเลวีมาและพาพวกเขาไปพบนักบวชอาโรน เพื่อพวกเขาจะได้ช่วย เหลืออาโรน

พวกเขา เลวีจะช่วยอาโรนและคนในชุมชน โดยเป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้คนในชุมชนล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาจะยังทำงานกรรมกร ^๗ที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบนั้นด้วย ^๘พวกเขาต้องคอยดูแลรักษาเครื่องใช้ทุกอย่างในเต็นท์นัดพบ และทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้ชาวอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาจะยังต้องทำงานกรรมกรที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นั้นด้วย

^๙เจ้าต้องมอบชาวเลวีให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา ชาวเลวีถูกเลือกออกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย เพื่อมาช่วยเหลืออาโรน

^{๑๐}เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนกับลูกชายของเขาให้เป็นนักบวช และให้พวกเขาทำหน้าที่ของนักบวช ส่วนคนอื่นที่ไม่ได้มาจากครอบครัวอาโรน ที่บุกรุกเข้ามาในเต็นท์นัดพบจะต้องถูกฆ่า”

^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๑๒}“ฟังให้ดี เราได้เลือกชาวเลวีออกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย ดังนั้นชาวเลวีจะเป็นของเรา ชาวอิสราเอลจะไม่ต้องให้ลูกชายหัวปีกับเรา เพราะเราได้เลือกชาวเลวีมาแทนที่พวกเขาแล้ว

^{๑๓}เพราะลูกหัวปีทั้งหมดเป็นของเรา ไม่ว่าจะ เป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ก็ตาม ตอนที่เราฆ่าลูกหัวปีของคนอียิปต์ รวมทั้งสัตว์หัวปีของเขา นั้น เราได้แยกลูกหัวปีของคนอิสราเอลและสัตว์หัวปีของเขาเอาไว้เอง พวกเขาเป็นของเรา เราคือ ยาร์เวห์”

^{๑๔}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในที่เปล่า เปลี้ยวแห่ง แล้งซีนายว่า ^{๑๕}“ให้ลงทะเบียนชาวเลวีตามครอบครัวและตระกูล เจ้าต้องนับ เด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป” ^{๑๖}โมเสสจึงนับพวกเขาตามที่พระ ยาร์เวห์สั่ง

^{๑๗}ลูกชายของเลวี มีสามคนชื่อเกอร์ซอน โคฮาทและเมราวี ^{๑๘}ลูกชายของเกอร์ซอนชื่อ ลิบนีและชิมเอี

*๒:๓๑ ภายในหน่วยของพวกเขา หรือ ภายใต้ธงของพวกเขา

†๓:๔ นาดับและอาบีสุ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเลวีนิติ ๑๐:๑-๒

‡๓:๗ งานกรรมกร เป็นงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์ ชาวเลวีจะรับผิดชอบในภารกิจตอนเต็นท์ที่เก็บข้อ ตกลง รวมทั้งต้องแบกหาม และติดตั้งมณขึ้นมาใหม่ ตลอดเวลาที่ชาวอิสราเอลอพยพผ่านที่เปล่าเปลี้ยวแห่งแล้ง

‡๓:๑๕ นับ คือการลงบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

^{๑๘} ลูกชายโคฮาท ชื่ออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล

^{๒๐} ลูกชายของเมรารี ชื่อมาห์ลีและมุซึ ทังหมัด นันคือตระกูลของเลวีตามครอบครัวของพวกเขา

^{๒๑} ตระกูลลีบ นีและซึ เม อีเป็นของเกอร์โชน นีคือตระกูลต่างๆของชาวเกอร์ โชน

^{๒๒} เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีทั้งหมดเจ็ด พันห้า ร้อยคน

^{๒๓} ตระกูลต่างๆของชาวเกอร์ โชนตั้งค่ายอยู่ทางด้าน หลังของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ทางทิศตะวันตก

^{๒๔} มีเอลียาซาฟลูกชายของลาเอล เป็นผู้นำของพวกเขา ^{๒๕} ในเต็นท์นัดพบนั้น

ชาวเกอร์ โชนมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ เต็นท์ด้านนอก หลังคา และ ม่าน

ตรงทางเข้าเต็นท์นัด พบ ^{๒๖} รวมทั้งต้องเฝ้าดูแลม่านที่ซึ่งอยู่ในลาน

ม้วนตรงทางเข้าลานที่อยู่ล้อม รอบเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และแท่นบูชา พวกเขาถืออกต่างๆ รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์

^{๒๗} ตระกูลของอัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอุสซีเอล เป็นของโคฮาท นีคือตระกูลต่างๆของชาวโค ฮาท

^{๒๘} เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่ง เดือนขึ้นไป มีทั้งหมดแปด พันสาม ร้อยคน พวกเขาชาวโคฮาทมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังของทั้งหมดในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

^{๒๙} ตระกูลต่างๆของชาวโคฮาทตั้งค่ายอยู่ทางด้าน ใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๐} มีเอลิซาฟาน

ลูกชายอุสซี เอล เป็นผู้นำพวกเขา ^{๓๑} พวกเขา มีหน้าที่เป็นยามเฝ้า ระวังทั้งหีบศักดิ์สิทธิ์

โต๊ะ ตะเกียงที่มีขาตั้ง แท่นบูชาต่างๆ ข้าวของเครื่องใช้ในเต็นท์นั้น ม่าน รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์

^{๓๒} ผู้นำ สูงสุดของชาวเลวีคือเอ เลอ อ ฮาร์ ลูกชายของนักบวชอาโรน

เขามีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังคนพวกนั้นที่ดูแลของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ

^{๓๓-๓๔} ตระกูลมาลีและมุซึ เป็นของเมรารี นีคือตระกูลต่างๆของเม รารี

เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่ง เดือนขึ้นไป มีทั้งหมดหก พันสอง ร้อย คน ^{๓๕} มีสุรี เอล

ลูกชายของอาบี ฮา อิล เป็นผู้นำพวกเขา

พวกเขาตั้งค่ายอยู่ทางด้านเหนือของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ^{๓๖} พวกเขา มีหน้าที่เป็นยามเฝ้า ระวังพวกโครงสร้างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

พวกกลอน พวกเสา หลัก พวกฐานต่างๆ เครื่องไม้เครื่องมือทุกอย่าง รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์ ^{๓๗} พวกเขา ยังต้อง

ดูแลเสาที่อยู่รอบๆลานกับฐานของมัน รวมทั้งหมัดยึดและเชือก

^{๓๘} โมเสส อา โรนและพวกลูกชายของอาโรน จะตั้งเต็นท์อยู่ทางทิศตะวันออก ซึ่งอยู่ด้าน

หน้าของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์คือเต็นท์นัดพบ พวกเขา มีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้

คนอิสราเอลล่วง ล้ำเข้าไปในเขตศักดิ์สิทธิ์ เพราะคน อื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวนักบวช

อาโรน ถ้าเข้ามาใกล้ของศักดิ์สิทธิ์ จะต้องถูกฆ่า

^{๓๙} โมเสสและอา โรนได้นับชาวเลวีทั้งหมดตามตระกูลต่างๆของพวกเขา

ตามที่พระ ยาร์เวห์สั่ง เมื่อนับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป

รวมทั้งทั้งหมดสองหมื่นสองพันคน

เอาชาวเลวีมาแทนที่ลูกชายคนแรก

^{๔๐} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้นับจำนวนลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป

และทำบัญชีรายชื่อของพวกเขาไว้ ^{๔๑} เราคือยาร์เวห์ ให้เอาชาวเลวีมาให้กับเรา

แทนลูกหัวปีทุกคนของชาวอิสราเอล และให้เอาสัตว์ของชาวเลวี มาแทนลูกสัตว์หัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล”

^{๔๒} โมเสสจึงนับลูกชายหัวปีทุกคนของชาวอิสราเอล

ตามที่พระ ยาร์เวห์สั่ง ^{๔๓} จำนวนลูกชายหัวปีที่ มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป

นับตามรายชื่อแล้ว มีทั้งหมดสอง หมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน

^{๔๔} พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๔๕} “ให้เอาชาวเลวี มาแทนที่ลูกชายหัวปี

ทุกคนของชาวอิสราเอล และให้เอาสัตว์ของชาวเลวี มาแทนที่ลูกสัตว์หัวปีของชาวอิสราเอล

ชาวเลวีเป็นของเรา เราคือพระ ยาร์เวห์ ^{๔๖} ลูกหัวปีของชาวอิสราเอลมีมากกว่าชาวเลวีอยู่สอง ร้อยเจ็ด สิบสามคน ส่วนต่างนี้ ^{๔๗} ให้

* ๓:๒๘ **แปดพันสามร้อยคน** ในสำเนากรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า “๘,๓๐๐ คน” ในฉบับภาษาฮีบรูเขียน “๘,๖๐๐ คน” แต่ในที่นี้เมื่อดูจากจำนวนรวมทั้งหมดที่มีอยู่ในข้อ ๓๙ แล้ว ชาวโคฮาทน่าจะมี ๘,๓๐๐ คน ดูใน กัณฑ์วารวิถิ ๓:๒๒, ๒๘, ๓๔, ๓๙

นำเงินจำนวนห้า ลิบ เจ็ดกรัม * มาเป็นค่าไถ่ของแต่ละคน เจ้าต้องให้นำ หนักกลางเป็นเกณฑ์ † โดยคดียี่สิบเกราห์ ‡ เท่ากับสิบเอ็ดกรัม ¶ เจ้าต้องนำเงินนี้ไปให้อา โรนและลูกชายของเขาเพื่อเป็นค่า ไถ่ตัวลูกชายหัวปีทั้งสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินมานั้น”

๔๘ โมเสสจึงรับเงินค่า ไถ่ตัวลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลพวก นี้ที่เป็นส่วนเกิน เพราะมีชาวเลวีไม่พอที่จะมาแทนที่พวกเขา ๕๐ โมเสสเก็บเงินจากลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลมาได้ทั้งหมดเกือบสิบ หกกิโลกรัม § ตามนำหนักกลาง ๕๐ โมเสสให้เงินค่าไถ่ นั้นกับอา โรนและลูกชายของอา โรนตามที่พระยาห์เวห์สั่ง

งานของครอบครัวโคฮาท

๕๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรน ว่า ๕๒ “ให้ขึ้นทะเบียนจำนวนลูก หลานของโค ฮาทที่อยู่กับชาวเลวี ตามตระกูล และครอบครัวของพวกเขา ๕๓ ที่มีอายุตั้งแต่สามสิบถึงห้า ลิบ ปีทุก คนที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบ ๕๔ งานของชาวโค ฮาทคือขนย้ายพวกของที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในเต็นท์นัดพบ

๕๕ เมื่อคนอิสราเอลจะเดิน ทางต่อไป อา โรนกับลูกชายของเขาต้องเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และปลดม่านที่กั้นห้องชั้นในสุด แล้วเอาม่าน นั้นมาคลุมทับที่ใส่ข้อ ตกลงไว้ ๕๖ หลังจาก นั้น พวก เขาต้องคลุมของพวกนี้ด้วยหนังอย่างดี แล้วเอาผ้าห่านำสีน้ำเงินมาคลุมทับบนหนังอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาคานมาสอดห่วงข้างทับนั้น

๕๗ จาก นั้นพวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาวางไว้บนโต๊ะศักดิ์สิทธิ์ แล้วเอาพวกจานช้อน ชามและไหใส่เครื่องตีบูชา มาวางไว้บนโต๊ะ นั้น และให้เอาขนมปังมาวางด้วยขนมปัง นี้จะต้องอยู่บนโต๊ะ นั้นตลอดเวลา ๕๘ แล้วพวก เขาต้องเอาผ้าสีแดงมาคลุมของ

พวกนี้อีกที หลังจากนั้นก็ต้องเอาหนังอย่างดีมาคลุมทับอีกชั้นหนึ่ง และสอดคานมาเข้าในห่วงของโต๊ะ

๕๙ พวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาคลุมขาตั้งของตะเกียงที่มีขา ตั้ง พวกตะเกียงกรรไกรตัดไส้ตะเกียง ถาดต่างๆ รวม ทั้งพวกไหทั้งหมดที่ใช้ใส่น้ำมันเอามาใช้กับตะเกียง ๖๐ พวก เขาต้องเอาหนังอย่างดีมาคลุมตะเกียงที่มีขา ตั้ง และอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน และวางไว้บนคานหาม

๖๑ พวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาวางบนแท่นบูชาทองคำ แล้วเอาหนังอย่างดีมาคลุมอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาคานสอดเข้ากับห่วงของแท่นบูชา

๖๒ แล้วพวก เขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาห่ออุปกรณ์ทั้งหมดที่ใช้ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ แล้วเอาหนังอย่างดีคลุม ทับ แล้วเอาไปวางไว้บนคานหาม

๖๓ จาก นั้นพวกเขาต้องเอาชี แก้ออกจากแท่นบูชาแล้วเอาผ้าสี ม่วงมาวางบนแท่นนั้น ๖๔ แล้วพวก เขาต้องรวบรวมเครื่อง ใช้ทุกอย่างที่ใช้กับแท่นบูชา นั้น เช่น พวกถาดล้อม พลั่วและชามประพรม ให้เอาเครื่องใช้ทุกอย่าง นี้มาวางไว้บนแท่น บูชา แล้วเอาหนังอย่างดีมาคลุมไว้อีกชั้นหนึ่ง และเอาคานสอดเข้ากับห่วงของแท่นบูชา

๖๕ เมื่ออา โรนและลูกชายจัดการคลุมขาของเครื่อง ใช้ศักดิ์สิทธิ์และภาชนะศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว และค่ายทั้งค่ายก็พร้อมที่จะออกเดินทางแล้ว ชาวโคฮาทก็จะเข้าไปข้างในเพื่อขนย้ายของเหล่านี้ นั้น ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะได้ไม่ไปจับถูกของศักดิ์สิทธิ์ แล้วตาย ชาวโค ฮาทมีหน้าที่ขนย้ายของในเต็นท์นัดพบ

๖๖ เอลเอาซาร์ลูกชายนักบวชอาโรนจะรับผิดชอบ เกี่ยว กับน้ำมันสำหรับจุดตะเกียงเครื่องหอม เครื่องบูชาประจำ วันจากเม็ล็ด

* ๓:๔๗ ห้าลิบเจ็ดกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า “๕ เซเซล”

† ๓:๔๗ นำหนักกลางเป็นเกณฑ์ หรือเซเซลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานการชั่งที่ใช้ในเต็นท์เก็บข้อตกลง

‡ ๓:๔๗ เกราห์ ๑ เกราห์มีน้ำหนักเท่ากับ ๐.๖ กรัม

¶ ๓:๔๗ สิบเอ็ดกรัม หรือตันฉบับคือ ๑ เซเซล

§ ๓:๕๐ เกือบสิบหกกิโลกรัม หรือ ๑๕.๗ กิโลกรัม หรือ ตันฉบับคือ ๑,๓๖๕ เซเซล

พืช * และน้ำมันสำหรับเจิม เขาจะรับผิดชอบ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทุก อย่างในเต็นท์ นั้น รวม ทั้งของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆและพวกภาชนะ ของมัน”

^{๑๗}แล้วพระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและ อาโรนว่า ^{๑๘}“อย่าให้พวกตระกูลของชาว โค ฮาทต้องถูกทำลายไปจากกลุ่มชาวเลวี ^{๑๙}เมื่อพวกโค ฮาทจะต้องเข้าไปเหยียดพวก ของศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั้น ให้ทำอย่าง นี้กับพวก เขา เพื่อพวก เขาจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย คือให้อา โรนและลูกชายเข้าไปกับพวกโค ฮาท และคอยบอกให้พวก เขาทำ โนนทำ นี้ แยกนั้นแยกนี้ ^{๒๐}เพื่อว่าชาวโค ฮาทจะได้ไม่ เข้าไป และมอง เห็นพวกของศักดิ์สิทธิ์นั้น เข้า ถึงแม้จะมองแต่แวบเดียวก็ต้องตาย”

งานของครอบครัวเกอร์โซน

^{๒๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๒}“ให้ ลงทะเบียนชาวเกอร์ โซนด้วย โดยนับตาม ครอบครัวและตามตระกูลของพวกเขา เขา ^{๒๓}ให้ลงทะเบียน คนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบ ถึงห้าสิบปีทุกคน ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับ เต็นท์นัดพบ

^{๒๔}พวกชาวเกอร์ โซนมีหน้าที่รับ ใช้และ แยกหาม ^{๒๕}พวก เขาจะต้องแยกพวกผู้ ม่านของเต็นท์นัด พบและหลังคาของมัน รวม ทั้งหลังคาที่ทำจากหนังอย่างดีซึ่งคลุม อยู่บนมัน และม่านที่กันทางเข้าเต็นท์นัด พบ ^{๒๖}พวก เขาจะต้องแยกม่านที่บริเวณ ลาน ม่านกันทางเข้าประตูลานที่อยู่ล้อมรอบ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และแท่นบูชา พวกเข็อกและ เกรื่องมือต่างๆที่ใช้กับม่านนี้ รวมทั้งสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดที่ทำขึ้นมาใช้กับพวก มัน พวกชาว เกอร์ โซนก็จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง พวก นี้ ^{๒๗}งานทั้งหมดที่ชาวเกอร์ โซนทำ และการเคลื่อนย้าย รวมทั้งการบริการ จะ ต้องอยู่ภายใต้การดูแลของอา โรนและพวก ลูกชายของเขา และเจ้าต้องให้พวก เขารับผิดชอบ เป็นยามเฝ้าระวังของที่พวก เขาขน ย้ายด้วย ^{๒๘}นี่เป็นงานที่ชาวเกอร์โซนต้องทำ ที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบและเป็นยามเฝ้า

ระวัง โดยมีอิซา มาร์ลูกชายของนักบวชอา โรนเป็นคนสั่งงาน

งานของครอบครัวเมราลี

^{๒๙}ให้เจ้าลงทะเบียนชาวเม รา รี ตาม ตระกูลและครอบครัวของพวกเขา ^{๓๐}ให้เจ้า ลงทะเบียนคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้า สิบปีทุก คนที่สามารถทำงานรับ ใช้ในเต็นท์ นัด พบได้ ^{๓๑}นี่เป็นงานที่ชาวเม รา รีจะต้อง เฝ้าระวัง เมื่อพวก เขาขนย้ายของในเต็นท์ นัด พบ คือพวกโครงสร้างของเต็นท์ พวก สลักกลอนประตู พวกเสา และฐานของมัน ^{๓๒}พวกเขาต้องขนเสารอบๆลาน กับฐานของ มัน พวกหมุดยึดและเชือกกับอุปกรณ์ต่างๆ ของมัน ให้ทำรายชื่อของที่พวก เขาต้องเฝ้า ระวังและขนย้าย ^{๓๓}นี่เป็นงานของคนที่ใน ตระกูลเม รา รี รวม ถึงงานทั้งหมดที่พวก เขาทำเกี่ยวกับเต็นท์นัด พบ โดยมีอิซา มาร์ ลูกชายนักบวชอาโรนเป็นคนสั่งงาน”

ครอบครัวชาวเลวี

^{๓๔}โมเสส อา โรนและบรรดาผู้นำชุมชน ได้ลงทะเบียนชาวโค ฮาทตามตระกูลและ ครอบครัวของพวกเขา ^{๓๕}ผู้ชายทุก คนที่มี อายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้า สิบปี ที่สามารถทำ งานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ

^{๓๖}นับจำนวนคนตามตระกูลของเขาได้ ทั้งหมดสอง พันเจ็ด ร้อยห้า สิบคน ^{๓๗}นี่คือ จำนวนคนที่นับได้จากตระกูลโคฮาท ทุกคน ทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด พบ โมเสสและ อา โรนนับพวก เขาตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่ง โมเสสไว้

^{๓๘}มีการขึ้นทะเบียนชาวเกอร์ โซนตาม ตระกูลและครอบครัวของพวกเขา ^{๓๙}มีการ นับผู้ชายทุก คนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้า สิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์ นัด พบ ^{๔๐}นับจำนวนคนตามตระกูลของ พวกเขาได้ทั้งหมดสองพันหก ร้อยสามสิบคน ^{๔๑}นี่คือจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลเกอร์ โซน ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัด

* ๔:๑๖ เครื่องบูชาประจำวันจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาที่ใช้บูชา ๒ ครั้งต่อวันในสถานที่ ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อถวายให้กับพระยาร์เวห์

† ๔:๒๓ ลงทะเบียน จดบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

พบได้ โมเสสและอาโรนได้นับพวก เขาตาม คำสั่งของพระยาห์เวห์

๒๒ มีการขึ้นทะเบียนชาวเมราริตามตระกูล และครอบครัวของพวกเขา ๒๓ มีการนับ ผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์ที่นัดพบ ได้ ๒๔ นับจำนวนคนตามตระกูลของพวกเขา เขาได้ทั้งหมดสาม พันสอง ร้อยคน ๒๕ นี่คือนับจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลเมราริ ทุกคนที่ สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์ที่นัด พบ ได้ โมเสสและอาโรนได้นับพวก เขาตามที่ พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

๒๖ โมเสส อาโรนและบรรดาผู้นำของชาว อิสราเอลได้นับชาวเลวีตามตระกูลและ ครอบครัวของพวกเขา ๒๗ นับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถ ทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์ที่นัด พบ คืองาน กรรมกรและงานแบกหาม ๒๘ รวมทั้งหมดมีแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน

๒๙ โมเสส อาโรน และพวกผู้นำ ได้นับ พวกเขาตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ที่ส่งผ่าน โมเสสมา แบ่งตามงานและความรับผิดชอบ ของแต่ละคน บางคนที่ห่อ ของ บางคนขน ย้าย ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

กฎเกี่ยวกับความสะอาด

๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้สั่ง ชาวอิสราเอลว่า พวกเขาจะต้องไล่คน พวกนี้ ออกจากค่าย คือคนที่เป็นโรคผิวหนัง คนที่มีนาหนองไหล ออกจากร่างกาย รวมทั้งคนที่กลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์เพราะไปแตะต้องศพ ๓ เจ้าต้องขับไล่พวกเขาออกไป ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ไล่พวกเขา ออกไปนอกค่าย เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ทำให้ ค่ายสกปรก เพราะเราอยู่ในค่ายนั้น”

๔ ชาวอิสราเอลจึงทำตาม ไล่คนพวก นั้น ออกไปนอกค่าย ชาวอิสราเอลได้ทำ ตามที่ พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

การชดใช้เมื่อทำผิด

(ฉินต. ๖:๑-๗)

๕ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๖ “ให้บอก ชาวอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายหรือผู้ หญิงก็ตาม ไปทำบาปต่อคนอื่น และได้สาบานว่าตัวเอง ไม่ผิด ทั้งๆ ที่ผิด อย่าง นี้ถือว่าได้ทำผิดต่อ พระยาห์เวห์ คนๆนั้นต้องรับผิด ๗ เขาจะต้อง สาราภาพความ บาปที่เขาได้ทำไป ต้องชดใช้ ค่าเสียหายทั้งหมด และยังต้องเพิ่มอิกยีสิบ เปอร์เซ็นต์ของค่าเสียหาย นั้น ให้กับคนที่ เขาไปโกงมา ๘ แต่ถ้าคนที่ถูกโกง นั้นตายไป แล้ว และไม่มีความผิดที่จะรับค่าชดใช้ นั้น ค่าชดใช้นั้นก็จะเป็นของพระยาห์เวห์ ให้เอา ไปให้กับนักบวช นอกจากนั้นแล้ว คนๆนั้น ต้องเอาแกะตัวผู้มาตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่อง บูชาชดใช้ นักบวชจะถวายแกะตัวนี้แทนเขา เพื่อกำจัดบาป ๙ ให้กับเขา

๑๐ ถ้าชาวอิสราเอลเอาของ ขวัญพิเศษมา ถวายพระเจ้า นักบวชที่รับของ ขวัญนั้น ก็ เก็บเอาไว้เองได้ มันจะเป็นของนักบวชคน นั้น ๑๑ ของขวัญพิเศษนี้จะให้หรือไม่ให้ก็ได้ แต่ถ้านอิสราเอลจะให้ มันก็จะตกเป็นของ นักบวช”

สามีที่ขี้ระแวง

๑๒ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๓ “ให้ บอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อเมียของชายคน หนึ่งไปทำผิดศีล ธรรมหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา ๑๔ และไปมีเพศสัมพันธ์กับชายคน อื่น แล้ว ปกปิดไม่ให้สามีรู้ นางเก็บเรื่อง นี้ไว้เป็น ความลับ ถึงแม้นางจะทำตัวเสื่อมเสีย แต่ ไม่มีพยานและจับไม่ได้คาหนัง คาเขา ๑๕ ถ้า ในสถานการณ์อย่าง นี้ สามีเกิดหึง หวงนาง ขึ้นมา และนางได้ทำตัวเสื่อมเสียจริงๆ หรือ สามีหึง หวงนาง ทั้งๆที่นางไม่ได้ทำตัวเสื่อม เสีย ๑๖ ก็ให้ผู้ชายคน นี้พากรรยาของเขาไป หานักบวช และเขาต้องเอาเครื่องบูชาสำหรับ กรรยาไปด้วยคือ แป้งบัวร์เลย์สองลิตร ๑๗ เขา ต้องไม่เหนียมมันและเครื่องหอม ลงไปในแป้ง นั้น เพราะเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช นี้เกิดมา

* ๔:๒ **หนองไหล** หนองที่ไหลหรือเลือดที่ไหลอย่างผิดปกติจากอวัยวะเพศ

† ๕:๘ **กำจัดบาป** ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

‡ ๕:๑๕ **สองลิตร** หรือ ๒.๒ ลิตร ตันฉัมบ์คือ ๐.๑ เอฟาห์

จากความหึง หวงของสามี เครื่องบูชาจาก เมล็ดพืชนี้จะบอกให้รู้ว่านางผิดหรือไม่

๑๖ จากนั้นนักบวชจะนำตัวนางเข้ามาใกล้ๆ มายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ๑๗ แล้วนักบวช จะเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาใส่ในไหดินเหนียว และ นักบวชจะหยิบเอาฝุ่นจากพื้นของเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์ใส่ลงไปใบนานัน ๑๘ แล้วนักบวชจะ ให้หญิงคน นั้นมายืนอยู่ต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ เขาจะปล่อยผงนางออกและวางเครื่องบูชา จากเมล็ดพืชใวบนมือนาง เป็นเครื่องบูชา ที่จะบอกให้รู้ว่านางผิดหรือไม่ เครื่องบูชา นี้ เกิดมาจากความหึง หวงของสามีนาง และ นักบวชก็จะเตือนาที่จะก่อปัญหาที่จะนำคำ สาปแช่งมา

๑๙ นักบวชจะให้หญิงคน นั้นสาบานและ เขาจะพูดกับนางว่า ‘ถ้าเจ้าไม่เคยนอนกับ ผู้ชายคนอื่น และไม่เคยผิดศีล ธรรมจนทำให้ เจ้าเสื่อมเสีย ตอนที่ยังอยู่กินกับสามีของ เจ้า นั้น น้ำที่จะก่อปัญหาที่จะนำคำสาป แช่ง นี้ ก็จะไม่เป็นอันตรายต่อเจ้า ๒๐ แต่ถ้าเจ้า ทำผิดศีล ธรรม ตอนที่เจ้ายังอยู่กินกับสามี และไปนอนกับผู้ชายอื่นจนทำให้เจ้าเสื่อม เสียแล้วละก็ ๒๑ นักบวชจะต้องทำให้ผู้ หญิง นั้นสาบานตามคำแช่ง สาปนี้ และพูดกับนาง ว่า ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้ปัญหานี้เกิดกับ เจ้า จนเวลาที่คนของเจ้าจะสาป แช่งใคร ก็ จะพูดว่าขอให้เป็นเหมือนเจ้า เพราะพระองค์ จะทำให้เจ้าไม่มีลูกและถ้าท้องอยู่ก็จะแช่ง ๒๒ และขอให้น้ำที่จะก่อปัญหาและนำคำสาป แช่งนี้ ตกกลงไปในท้องของเจ้า และทำให้เจ้า แช่งและไม่มีลูก’ แล้วหญิงผู้ นั้นต้องพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้เป็นอย่างนั้น’

๒๓ แล้วนักบวชจะเขียนคำสาป แช่งพวก นี้ลงบนม้วนกระดาษหนึ่ง และนำไปล้างใน น้ำที่จะก่อให้เกิดปัญหา นั้น ๒๔ แล้วนักบวช จะให้หญิงคน นั้นดื่มน้ำที่จะก่อให้เกิดปัญหา ที่จะนำคำสาป แช่งมา น้ำนั้นจะเข้าสู่ตัวนาง และก่อให้เกิดความเจ็บปวดยิ่งนัก

๒๕ นักบวชจะเอาเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช จากมือของนาง เครื่องบูชาที่มาจากสามีที่ หึง หวงของนาง และยื่นให้พระ ยาห์เวห์

แล้วนักบวชจะนำมันไปไว้บนแท่น บูชา ๒๖ นักบวชจะหยิบเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช นั้นมาหนึ่งกำมือ เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา ทั้งหมด และเอาไปเผาบนแท่นบูชา หลังจาก นั้นก็จะให้หญิง นั้นดื่มน้ำ ๒๗ เมื่อเขาทำให้ หญิงคนนั้นดื่มน้ำแล้ว ก็จรรอด ถ้านางทำตัว เสื่อมเสีย และไม่ซื่อสัตย์ต่อสามีของนาง นำ ที่นำคำสาป แช่งนั้นก็จะเข้าไปในตัวนางและ ทำให้เกิดความเจ็บปวดยิ่ง นัก ทำให้นางไม่ สามารถมีลูกได้ และถ้าท้องก็จะแช่ง และ หญิง นั้นก็จะกลายเป็นคำสาป แช่งในหมู่คน ของนาง ๒๘ ถ้าหญิงคน นั้นไม่ได้ทำตัวเสื่อม เสีย แต่นางบริสุทธิ์ นางก็จะได้รับการตัดสิน ให้เป็นผู้บริสุทธิ์และสามารถมีลูกได้

๒๙ นั่นคือกฎสำหรับคดีที่หึง หวง เมื่อผู้ หญิง ได้ทำผิดศีล ธรรม ตอนที่ยังอยู่กินกับสามี และทำตัวเสื่อมเสีย ๓๐ หรือถ้าผู้ชายเกิดหึง หวงเพราะสงสัยว่าเมียจะไม่ซื่ออกับเขา เขา ต้องนำตัวนางไปยืนต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ และนักบวชจะทำพิธีต่างๆนั้นกับเมียเขาเอง ๓๑ ถ้าผู้ชายเข้าใจผิด เขาจะไม่ถูกลงโทษ แต่ ถ้าผู้หญิงผิดจริง นางจะต้องรับโทษ”

พวคนาศีร์

๖ ๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้ บอกกับชาวอิสราเอลว่า ถ้าผู้ชายหรือ ผู้ หญิงคนใดได้สาบานตนเป็นพิเศษ เป็นการสาบานเพื่อจะเป็นพวคนาศีร์ ๓ คือพวกที่ แยกตัวออกมาเพื่อพระ ยาห์เวห์ ๓ คนๆนั้น จะต้องไม่ดื่มเหล้า องุ่นหรือเครื่องดื่มมีเมมา อื่นๆและเขาต้องไม่กินน้ำส้ม สายชูที่มาจาก เหล้า องุ่นหรือน้ำส้ม สายชูที่มาจากเครื่อง ต้มมีนมพวกชนิด รวม ทั้งต้องไม่ดื่มน้ำ องุ่น และต้องไม่กินทั้งองุ่นสดและองุ่นแช่ ๔ ตลอดเวลาที่เขาเป็นนาศีร์ เขาต้องไม่กิน สิ่งใดก็ตามที่ได้จากต้นองุ่นหรือแม้แต่เมล็ด หรือเปลือกขององุ่น

๕ ตลอดช่วงเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อ พระยาห์เวห์ เขาต้องไม่โกนผม เขาเป็นของ พระ ยาห์เวห์โดยเฉพาะ เขาต้องไว้ผมยาว

๕:๒๑ ไม่มีลูกและถ้าท้องอยู่ก็จะแช่ง หรือแปลตรงๆคือ “มดลูกของท่านตกและท้อง บวม”

๖:๖ นาศีร์ คนที่ได้สาบานว่าจะอุทิศตัวเองให้กับพระเจ้าชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง ชื่อนี้มาจากคำ ภาษาฮีบรูหมายถึง “แยกออกจาก” นาศีร์ เป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

หุ้มตัด จนกว่าจะสิ้นสุดช่วงที่เขาเป็นนาศีร์นั้น

๖ ตลอดช่วงเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อพระยาหวั่น คนๆนั้นต้องไม่เข้าใกล้ศพ ๗ ไม่ว่าจะป็นพ่อ แม่หรือพี่น้องชายหญิงของเขา เขาจะต้องไม่แตะต้องศพนั้น เพื่อจะไม่ทำให้ผมของเขาเป็นมลทิน เพราะผมนั้นบงบอกให้รู้ว่าเขาได้แยกตัวออกมาให้กับพระเจ้า โดยเฉพาะ ๘ ตลอดช่วงเวลาที่คนๆนั้นเป็นนาศีร์ เขาเป็นของพระยาหวั่นโดยเฉพาะ

๙ แต่ถ้าคนที่อยู่ใกล้ๆกับนาศีร์ รันนั้นตายอย่างกระทันหัน ผมของเขาที่ได้อุทิศให้กับพระเจ้า นั้นก็จะไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป หลังจากนั้นอีกเจ็ดวัน เขาจะต้องโกนผมทิ้ง ในวันเดียวกับที่เขาจะต้องชำระตัวนั้น ๑๐ ในวันต่อมา เขาจะต้องเอาอกเขาสองตัวหรือหกพิราบหนุ่มสอง ตัวไปให้นักบวชที่ทางเข้าเต็นท์นัด พบ ๑๑ นักบวชจะไข่นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา โดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดความไม่บริสุทธิ์และความผิดให้กับคน นั้นที่ ทำผิดพลาดไปแตะต้องศพ ในวันนั้นนาศีร์คนนั้นต้องอุทิศผมบนหัวของเขาให้กับพระยาหวั่นใหม่ ๑๒ เขาจะต้องสวามันที่จะอุทิศตัวเองเพื่อพระ ยาหวั่นอีก ครึ่งหนึ่ง ตลอดเวลาที่เขาเป็นนาศีร์ และเขาจะต้องเอาลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีมาเป็นของถวายสดใช้ ส่วนช่วงก่อนหน้า นี้ก็ไม่นับอีกต่อไป เพราะผมบนหัวของเขาที่ได้อุทิศให้พระ ยาหวั่นนั้นไม่บริสุทธิ์แล้ว

๑๓ นี่คือกฎสำหรับพวกนาศีร์ เมื่อเขาเป็นนาศีร์ ครอบตามกำหนดเวลาแล้ว ให้คนนำตัวเขาไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ๑๔ นาศีร์คนนั้นจะต้องเอาเครื่องบูชาต่อไปนี้มาถวายให้พระยาหวั่น

ลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆ เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา

ลูก แกะตัว เมียอายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆ เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

แกะผู้หนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆ เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา

๑๕ ขนมบั้งที่ไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งตะกร้า ขนมบั้งที่มาจากแป้งอย่างดีคลุกด้วยน้ำมัน

ขนมบั้งแผ่นบางๆที่ไม่ใส่เชื้อ ฟูและทาด้วยน้ำมัน

และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องตีนมบูชา

๑๖ นักบวชต้องยื่นเครื่องบูชาเหล่านี้ต่อหน้าพระยาหวั่น และทำเครื่องบูชาชำระล้างและเครื่องเผาบูชาให้คนๆ นั้น ๑๗ นักบวชต้องบูชาแกะตัว นั้นเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้พระยาหวั่นพร้อมกับขนมบั้งไม่ใส่เชื้อฟูตะกร้า นั้น พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องตีนมบูชา

๑๘ นาศีร์ คน นั้นต้องโกนผมของเขาที่ทางเข้าเต็นท์นัด พบและเอาผมที่เขาได้อุทิศนั้นใส่ลงในกองไฟที่อยู่ใต้เครื่องสังสรรค์บูชา

๑๙ หลัง จาก นั้นนักบวชจะเอาเนื้อสันขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมบั้งไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งก้อนจากตะกร้าและขนมบั้งแผ่นบางๆไม่ใส่เชื้อ ฟูหนึ่งชิ้นมาวางไว้บนฝ่ามือทั้งสองของนาศีร์ คนนั้น หลังจากที่เขาโกนผมที่ได้อุทิศนั้นเสร็จแล้ว ๒๐ แล้วนักบวชจะยื่นของพวก นี้ เป็นเครื่องยื่นบูชาต่อหน้าพระยาหวั่น มันจะเป็นของขวัญที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวช พร้อมกับเนื้อส่วนนอกของเครื่องยื่นบูชาและส่วนสะโพกของเครื่องบูชาของขวัญ หลังจากนั้น นาศีร์คนนั้นก็ตีนมเหล้าองุ่นได้

๒๑ นี่เป็นกฎสำหรับคนที่สวามันตัวเป็นนาศีร์ และนั่นก็คือเครื่องบูชาที่เขาจะต้องเอามาถวายให้กับพระ ยาหวั่น สำหรับการอุทิศตัวของเขา ถ้าคน นั้นสามารถให้ได้มากกว่านี้ และเขาสวามันว่าจะให้ ก็ให้เขาทำตาม นั้น แต่อย่างน้อยเขาจะต้องให้ตามกฎหมายของการอุทิศตัว”

การอวยพรของนักบวช

๒๒ พระ ยาหวั่นพูดกับโมเสสว่า ๒๓ “ให้บอกอา โรนกับลูกชายของเขาว่า พวกเจ้าต้องอวยพรชาวอิสราเอลอย่าง นี้ ให้พูดกับพวกเขาว่า

๒๔ “ขอให้พระยาหวั่นอวยพรเจ้า และปกป้องดูแลเจ้า

๒๕ ขอให้ใบหน้าของพระ ยาหวั่นส่องลงบนเจ้า

และเอ็นดูเจ้า

๒๖ ขอให้พระ ยาหวั่นมองเจ้าด้วยความเมตตาปราณี และให้ความสงบสุขกับเจ้า”

^{๒๗}อย่างนั้นแหละ ทั้งอาโรน ลูกชายของเขา รวมทั้งพวกนักบวช จะใช้ชื่อของเราอวยพรชาวอิสราเอล และเราก็จะอวยพรพวกเขา”

อุทิศแด่คนที่ศักดิ์สิทธิ์ให้พระยาห์เวห์

๗^๑ในวันที่โมเสสตั้งเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงเสร็จ เขาได้เจิมเต็นท์นั้น และอุทิศให้กับพระยาห์เวห์ เขาเจิมเต็นท์นั้น รวมทั้งเครื่องใช้ทุกอย่างที่อยู่ภายในเต็นท์ รวมทั้งแท่นบูชา และอุปกรณ์ที่ใช้กับแท่นบูชา นั้นเมื่อเขาเจิมพวกมันเสร็จแล้ว มันจึงเป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์^๒ แล้วพวกผู้นำชาวอิสราเอล ก็เอาเครื่องบูชามาถวายพระยาห์เวห์ พวกนี้เป็นผู้นำครอบครัวและผู้นำตระกูลของเขา เป็นพวกเดียวกับที่นับ + ประชาชน ^๓พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ มีเกวียนที่มีหลังคาหกเล่มและวัวสิบสองตัว ผู้นำสองคนต่อเกวียนหนึ่งเล่ม และผู้นำแต่ละคนเอาวัวมาคดละตัว พวกผู้นำถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้ให้กับพระยาห์เวห์ ที่เต็นท์นัดพบ

“พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๔“ให้รับของขวัญเหล่านี้จากพวกผู้นำนั้น ทั้งเกวียนและวัวตัวผู้พวกนี้ และเอามาใช้ขนของในเต็นท์นัดพบ ให้แบ่งพวกของขวัญนี้กับชาวเลวีตามงานของแต่ละคน”

^๖โมเสสได้รับเอาเกวียนและวัวตัวผู้พวกนี้มาให้กับชาวเลวี ^๗เขาให้เกวียนสองเล่มและวัวสี่ตัวกับชาวเกอร์โซน เพราะพวกนี้ต้องใช้มันในการทำงาน ^๘เขาให้เกวียนสี่เล่มและวัวแปดตัวกับชาวเมราวี เพราะพวกนี้ต้องใช้มันในการทำงาน ทั้งหมด นี้อยู่ภายใต้การดูแลของอิธามาร์ ลูกชายนักบวชอาโรน ^๙โมเสสไม่ได้ให้เกวียนและวัวกับชาวโคฮาท

เลย เพราะงานของพวกนี้คือการขนย้ายพวกของศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะต้องแบกของพวกนั้นไว้บนบ่าของพวกเขานเอง

^{๑๐}ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชา นั้น พวกผู้นำได้นำเครื่องบูชามาถวาย สำหรับการอุทิศแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ พวกเขาเอาเครื่องบูชามาไว้ตรงหน้าแท่นบูชา ^{๑๑}พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ในแต่ละวัน ให้ผู้นำคนหนึ่งนำเครื่องบูชาของเขามาถวาย สำหรับการอุทิศแท่นบูชา”

^{๑๒-๑๓}ตั้งนั้นผู้นำแต่ละเผ่า ทั้งสิบสองเผ่าได้นำของขวัญพวกนี้มาถวายคือ จานเงินที่มีหน้า หนักหนึ่งกิโลกรัมครึ่ง ^{๑๔}สามเงินสำหรับประพรมขนาดแปดขีด ^{๑๕}ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ ^{๑๖}ทั้งสองอย่างต้องใส่แบ่งอย่างดีผสมน้ำมันที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชไว้เต็มทัพพีทองคำหนึ่งอันหนักหนึ่งร้อยสิบห้ากรัม ^{๑๗}ใส่เครื่องหอมไว้

วัวตัวผู้หนึ่งตัวจากฝูงสัตว์เลี้ยง แกะหนึ่งตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเพื่อใช้เป็นเครื่องเผาบูชา แพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และสำหรับเครื่องสังสรรค์บูชาใช้วัวตัวผู้สองตัว แกะห้าตัว แพะตัวผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีห้าตัว

ผู้นำของแต่ละเผ่า ได้นำของขวัญมาถวายตามลำดับดังต่อไปนี้คือ

- วันแรก นาโชน ลูกชายอัมมีนาตับ ผู้นำเผ่ายูดาห์
- วันที่สอง เนธันเอล ลูกชายศุอาร์ ผู้นำเผ่าอิสสาการ์
- วันที่สาม เอลีอับ ลูกชายเฮโลน ผู้นำเผ่าเศบูลุน

^{๗:๑} **เต็นท์ที่เก็บข้อตกลง** สถานที่สำหรับทำพิธีบูชา หรือเต็นท์ที่พระยาห์เวห์อาศัยอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์

^{๗:๒} **นับ** คือการลงบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

^{๗:๑๒-๑๓} ในสำเนาต้นฉบับฮีบรู รายชื่อของขวัญที่ผู้นำแต่ละคนนำมาถวายนั้นเหมือนกันหมด แต่เขียนซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังนั้นเพื่อให้ง่ายต่อการอ่าน จึงได้รวมกัน เขียนแค่ครั้งเดียว

^{๗:๑๒-๑๓} **หนึ่งกิโลกรัมครึ่ง** (๑.๕ กิโลกรัม) หรือ ๓๓๐ เซเชล

^{๗:๑๒-๑๓} **แปดขีด** (๐.๘ กิโลกรัม) หรือ ๗๐ เซเชล

^{๗:๑๒-๑๓} **ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ** หรือเซเชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานการวัดที่ใช้ในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงและในวิหาร

^{๗:๑๒-๑๓} **หนึ่งร้อยสิบห้ากรัม** หรือ ๑๐ เซเชล

วันที่สี่ เอลิชูร์ลูกชายเซเตเออร์ ผู้นำเผ่ารูเบน

วันที่ห้า เซลูมิเอลลูกชายศูริซัดดัย ผู้นำเผ่าสิเมโอน

วันที่หก เอลียาซาฟลูกชายเดอเอล * ผู้นำเผ่ากาท

วันที่เจ็ด เอลิชามาลูกชายอัมมีฮูด ผู้นำเผ่าเอฟราอิม

วันที่แปด กามาลิเอลลูกชายเปตาซัวร์ ผู้นำเผ่ามันัสเสห์

วันที่เก้า อาบีตันลูกชายกิเดโอนี ผู้นำเผ่าเบนยามิน

วันที่สิบ อาหิเยเซอร์ลูกชายอัมมีซัดดัย ผู้นำเผ่าดาน

วันที่สิบเอ็ด ปากีเอลลูกชายโอคราน ผู้นำเผ่าอาเซอร์

วันที่สิบสอง อาหิราลูกชายเอเนัน ผู้นำเผ่าเนฟทาลี

๔๔ ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชา นั้น พวกผู้นำชาวอิสราเอลได้นำเครื่องบูชาเหล่านี้มาถวายคือ

จานเงินสิบสองใบ อ่างเงินสิบสองใบ ทัพพีทองคำสิบ สองอัน ๔๕ จานเงินแต่ละใบหนักหนึ่งกิโลกรัมครึ่ง อ่างเงินแต่ละใบหนักแปดขีด รวมห้าหนักของภาชนะที่ทำด้วยเงินทั้งหมดประมาณยี่สิบเจ็ดกิโลกรัมกับหกขีด †

† ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ ๔๖ ทัพพีทองคำทั้งสิบ สองอันที่ใส่เครื่องหอมอยู่เต็ม แต่ละอันมีน้ำหนักหนึ่งร้อยสิบห้ากรัมตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ รวมห้าหนักของทัพพีทองคำทั้งสิบ สองอันประมาณหนึ่งกิโลกรัมสี่ขีด ‡

๔๗ รวมจำนวนสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องเผาบูชา มีวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะสิบสองตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสองตัว เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชตามจำนวนที่กำหนด และแพะตัวผู้สิบสองตัวที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระ

ล้าง ๔๘ รวมจำนวนสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา มีวัวหนุ่มยี่สิบสี่ตัว แกะหกสิบตัว แพะตัวผู้หกสิบตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหกสิบตัว พวกนี้เป็นเครื่องบูชาที่ใช้สำหรับอุทิศแทนบูชาให้กับพระยาห์เวห์ หลังจากที่ไม่เสสเจิมแท่นแล้ว

๔๙ เมื่อโมเสสต้องการพูดกับพระเจ้า เขาก็จะเข้าไปในเต็นท์นั้นด พบ เมื่อพระเจ้าพูดกับเขา เขาจะได้ยินเสียงของพระเจ้าดังออกมาจากช่องว่างระหว่างทูดสวรรค์ที่มีปีกสรวงองค์ ที่อยู่บนฝา ๕๐ ของหีบใส่คำสอนศักดิ์สิทธิ์ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระที่อยู่ข้างใน นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าพูดกับโมเสส

ตะเกียงที่มีขาตั้ง

๕๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๕๒ “บอกอาโรนว่า ตอนที่เจ้าจัดวางตะเกียงไว้บนขา ตั้งนั้น ให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องออกไปทางด้านหน้าของตะเกียงที่มีขาตั้ง” ๕๓ อาโรนจึงทำตามนั้น เขาได้จัดวางตะเกียงให้มันส่องออกไปทางด้านหน้าของตะเกียงที่มีขาตั้ง ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ ๕๔ วิธีที่เขาทำตะเกียงที่มีขาตั้ง คือทำจากทองคำที่ใช้ก้อนหุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปจนถึงดอก ทำตามแบบที่พระยาห์เวห์ให้โมเสสดูทุกอย่าง

อุทิศขาวเลวให้กับงานของพระเจ้า

๕๕ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๕๖ “แยกพวกเลวออกจากชาวอิสราเอลและทำให้พวกเลวบริสุทธิ์ ๕๗ นี่คือวิธีที่เจ้าจะทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ คือให้พรมนำสำหรับการชำระล้าง ๕๘ ลงบนพวกเขา ให้พวกเขาโกนผม หนวด เคารา และขนออกหมดทั้งตัว ให้พวกเขาซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระตัวด้วย

๕๙ พวกเขาคือคนเอวาวัวหนุ่มตัวหนึ่งจากฝูง และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่ทำจากแป้ง อย่างดีผสมน้ำมันมาด้วย ส่วนตัวเจ้าต้อง

* ๗:๑๒-๘๓ เดอเอล หรือเรอเอล

† ๗:๘๕ ยี่สิบเจ็ดกิโลกรัมกับหกขีด (๒๗.๖ กิโลกรัม) หรือ ๒,๔๐๐ เซเซล

‡ ๗:๘๖ หนึ่งกิโลกรัมสี่ขีด (๑.๔ กิโลกรัม) หรือ ๑๒๐ เซเซล

๔๗:๘๘ ฝา หรือ ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “ที่ปิด” หรือ “ที่ซึ่งความไม่บริสุทธิ์จะถูกชำระ”

๘:๗ น้ำสำหรับการชำระล้าง ในน้ำนั้นผสมขี้เถ้าของวัวแดงที่ถูกเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องบูชาสำหรับชำระล้าง

นำวัวหนุ่มอีกตัวมาจากฝูงเพื่อเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง จากนั้นเจ้าต้องเอาชาวเลวีมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ และเรียกชุมนุมชาวอิสราเอลทั้งหมด เมื่อเจ้าพาชาวเลวีเหล่านี้มาอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์แล้ว ให้ประชาชนชาวอิสราเอลวางมือลงบนชาวเลวี^{๑๐} อาโรนจะถวายชาวเลวีเป็นเครื่องยืนยันบูชากับพระ ยาร์เวห์ จากประชาชนชาวอิสราเอล ด้วยวิธีนี้ชาวเลวีจะได้พร้อมที่จะรับใช้พระยาร์เวห์

ชาวเลวีจะวางมือของพวกเขาลงบนหัววัวหนุ่มทั้งสองตัวนั้น วัวตัวหนึ่งจะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ โดยวิธีนี้เครื่องบูชาพวกนี้จะชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และกำจัดบาปให้กับชาวเลวี^{๑๑} เจ้าต้องให้ชาวเลวีมายืนอยู่ต่อหน้าอาโรนและลูกชายของเขา และเจ้าต้องถวายชาวเลวีเป็นเครื่องยืนยันบูชากับพระ ยาร์เวห์^{๑๒} เจ้าต้องแยกชาวเลวีออกจากชาวอิสราเอลอื่นๆ ชาวเลวีทั้งหมดเป็นของเรา

เมื่อเจ้าทำให้พวกเขาเลวีบริสุทธิ์ และถวายพวกเขาเป็นเครื่องยืนยันบูชาแล้ว ต่อจากนั้นพวกเขาเลวีก็เข้าไปรับใช้ที่เต็นท์นัดพบได้^{๑๓} ชาวอิสราเอลได้มอบชาวเลวีให้กับเราอย่างครบถ้วนแล้ว เราได้รับพวกเขาเลวีไว้แทนที่ลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้งหมด^{๑๔} เพราะลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้งหมดเป็นของเรา ไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ตั้งแต่วันที่เราได้ฆ่าลูกชายหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกลูกชายหัวปีของอิสราเอลไว้เป็นของเราแล้ว^{๑๕} แต่เราเอาชาวเลวีมาแทนที่ลูกชายหัวปีของคนอิสราเอลทั้งหมด^{๑๖} ในพวกอิสราเอลทั้งหลาย เราได้มอบชาวเลวีให้กับอาโรนและลูกชายของเขา ชาวเลวีจะได้รับใช้ชาวอิสราเอลอยู่ในเต็นท์นัดพบ และช่วยจัดการถวายเครื่องบูชาเพื่อให้อิสราเอลพ้นโทษ^{๑๗} จะได้ไม่เกิดโรคระบาดกับชาวอิสราเอลถ้า

พวกเขาเกิดไปและต้องถูกของที่ศักดิ์สิทธิ์พวกนั้นเข้า”

โมเสสและอาโรน รวมทั้งชาวอิสราเอลในชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ทำตามนี้ ชาวอิสราเอลทำกับชาวเลวีตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้เกี่ยวกับพวกเขา^{๒๐} ชาวเลวีต่างชำระล้างตัวเองให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าพวกเขาแล้ว อาโรนก็ถวายพวกเขาเป็นเครื่องยืนยันบูชากับพระ ยาร์เวห์ อาโรนจะกำจัดความไม่บริสุทธิ์และบาปให้กับพวกเขา เพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์^{๒๑} หลังจากนั้น ชาวเลวีก็เข้าไปรับใช้ในเต็นท์นัดพบได้ ภายใต้การดูแลของอาโรนกับลูกชาย พวกเขาทำกับชาวเลวีตามที่พระ ยาร์เวห์สั่งโมเสสไว้

พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า^{๒๔} “นี่คือกฎสำหรับชาวเลวี ผู้ชายเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป จะต้องเข้าไปทำงานแบกหามอยู่ในเต็นท์นัดพบ^{๒๕} แต่เมื่อพวกเขาอายุห้าสิบปี พวกเขาต้องเกษียณจากการทำงานแบกหาม เขาจะต้องไม่ทำงานหนักอีกต่อไป^{๒๖} เขาอาจจะช่วยงานญาติพี่น้องของเขาได้ในเต็นท์นัดพบ โดยการยืนเป็นยามเฝ้าระวัง แต่เขาต้องไม่ทำงานหนัก เจ้าต้องทำอย่างนี้เวลาที่เจ้ามอบหมายงานให้คนเลวีทำ”

เทศกาลวันปลดปล่อย

พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในที่เปล่านั้น^๑ เปเลียวแห่งแลงซีหนาย นี่เป็นเดือนแรกของปีที่สองหลังจากที่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระองค์พูดว่า^๒ “ชาวอิสราเอลจะต้องฉลองเทศกาลปลดปล่อย ในเวลาที่ได้กำหนดไว้^๓ เจ้าต้องฉลองในเวลาที่ได้กำหนดไว้ คือวันที่สิบสี่ของเดือนนี้ ในช่วงเย็นก่อนค่ำ เจ้าต้องฉลองเทศกาลปลดปล่อยให้เป็นไปตามกฎและระเบียบต่างๆของมัน”

โมเสสจึงบอกชาวอิสราเอลให้ฉลองเทศกาลปลดปล่อย พวก เขาได้ฉลอง

*๘:๑๐ **วางมือลงบนชาวเลวี** เป็นการแสดงว่าประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ร่วมกันแต่งตั้งชาวเลวีให้รับงานพิเศษนี้

†๘:๑๒ **กำจัดบาป** หรือ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” หรือ “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

‡๘:๑๙ **ช่วยจัดการ ... พ้นโทษ** หรือ แปลตรงๆว่า “เพื่อไถ่ชาวอิสราเอล” คือพวกเขาเลวีจะไถ่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้คนรุกรานเข้าไป จะได้ไม่ถูกลงโทษ

เทศกาล นี้ในตอนเย็นก่อนค่ำ ของวันที่สิบสี่ของเดือนแรก ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง

๖ แต่มีบางคนที่ไม่บริสุทธิ์ เพราะไปถูกศพมา ไม่สามารถร่วมฉลองกับคนอื่น ๆ ได้ พวก เขาจึงมาพบโมเสสและอา โธนาในว้นนั้น ๗ พวก เขาพูดกับโมเสสว่า “พวกเรา ไม่บริสุทธิ์เพราะไปถูกศพมา แต่ทำไมถึงห้ามไม่ให้พวก เราถวายเครื่องบูชาต่อพระ ยาร์เวห์ในเวลาที่กำหนดนี้ พร้อมกับชาวอิสราเอลคนอื่น ๆ ละ”

๘ โมเสสบอกพวกเขาว่า “คอยเดี๋ยวนะ เรา จะไปตามพระยาร์เวห์ว่าพระองค์จะเอาอย่างไร กับพวกท่าน”

๙ พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๐ “ให้บอกชาวอิสราเอลว่า ถ้ามีใครไม่บริสุทธิ์เพราะไปถูกศพมา ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าที่กำลังเดิน ทางอยู่ คนๆ นั้นก็สามารถฉลองเทศกาลปลดปล่อยได้ ๑๑ พวก เขาสามารถฉลองเทศกาลนี้ได้ในตอนเย็นก่อนค่ำ ของวันที่สิบสี่ ของเดือนที่สอง พวก เขาต้องกินแกะของเทศกาลนี้ กับขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู และผักที่มีรสขม ๑๒ พวกเขาจะต้องไม่ให้มีอาหารพวก นี้เหลือถึงวัน รุ่งขึ้น และพวกเขาต้องไม่หักกระดูกของแกะด้วย พวก เขาต้องฉลองเทศกาลปลด ปล่อยให้เป็นไปตามกฏทุกอย่างของเทศกาล นี้ ๑๓ แต่คนที่บริสุทธิ์ และไม่ได้อยู่ในระหว่างการเดินทาง แต่ไม่ยอมฉลองเทศกาลปลด ปล่อยนี้ คนๆ นั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา เพราะเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ในเวลาที่ได้กำหนดไว้ คนๆ นั้นจะต้องถูกลงโทษสำหรับความผิดของเขา

๑๔ ถ้ามีชาวต่าง ชาติอาศัยอยู่ท่ามกลาง พวกเจ้า และเขาอยากจะทำเทศกาลปลด ปล่อยนี้ของพระยาร์เวห์ เขาก็ฉลองได้ แต่ต้องทำตามกฏและระเบียบของเทศกาล นี้ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลหรือคนต่าง ชาติก็ใช้กฏเดียวกัน”

เมฆและไฟ

(อพย. ๔๐:๓๔-๓๘)

๑๕ ในวันที่ตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เสร็จแล้ว ก็มีเมฆมาปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือเต็นท์ที่เก็บข้อ ตกลงนี้ ในตอนเย็นเมฆที่ปกคลุม

เต็นท์ นั้นดูเหมือนไฟจนถึงตอนเช้า ๑๖ เมฆนั้นได้ปกคลุมเต็นท์อยู่ตลอดเวลา ในเวลากลางคืน เมฆ นั้นดูเหมือนไฟ มันจะเป็นอย่าง นี้ตลอด ๑๗ เมื่อไหร่ก็ตามที่เมฆลอยขึ้นจากเต็นท์ ชาวอิสราเอลจะเริ่มเคลื่อนย้าย และถ้าเมฆ นั้นไปหยุดอยู่ที่ไหน ชาวอิสราเอลก็จะตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ๑๘ นี่เป็นสัญญาที่พระ ยาร์เวห์ใช้ เพื่อจะบอกกับชาวอิสราเอลว่าเมื่อ ไร้จะเคลื่อนย้ายและเมื่อ ไร้จะหยุดตั้งค่าย พวก เขาจะตั้งค่ายอยู่นานเท่าที่เมฆยังคงหยุดอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ๑๙ บางครั้งเมฆจะหยุดอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลาหลายวัน ชาวอิสราเอลก็เชื่อ ฟังคำ สั่งของพระ ยาร์เวห์ พวก เขาจะไม่เคลื่อนย้ายไปไหน ๒๐ บางครั้งเมฆปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่แค่สองสามวัน พวก เขาก็คอยดูสัญญาณจากพระ ยาร์เวห์ ว่าจะให้พวก เขาตั้งค่ายต่อหรือจะให้พวก เขาเคลื่อนย้าย ๒๑ บางครั้งเมฆปกคลุมเต็นท์แค่คำคืนเดียวแล้วก็ลอยไปในตอนเช้า พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม ไม่ว่าจะ เป็นกลางวันหรือกลางคืน เมื่อเมฆลอยไป พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม ๒๒ ไม่ว่าจะ เป็นแค่ วันสองวัน หรือเป็นเดือนหรือเป็นปี เมื่อไร้ก็ตามที่เมฆยังคงปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ พวก เขาก็จะตั้งค่ายอยู่ ไม่เคลื่อนย้ายไปไหน แต่เมื่อไร้ก็ตามที่เมฆลอยไป พวก เขาก็เคลื่อนย้ายตาม ๒๓ พวก เขาดูสัญญาณจากพระ ยาร์เวห์ว่าเมื่อ ไร้จะให้ตั้งค่ายและเมื่อไร้จะให้เคลื่อนย้าย พวกเขารักษาคำสั่งของพระยาร์เวห์ที่สั่งผ่านมาทางโมเสส

ตราเงิน

๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒ “ให้ทำตราเงินสองอันสำหรับตัวเจ้า ให้เอาเงินมาทุบเป็นตราสองอันนั้น ตราสองอันนี้เอาไว้เป่าเรียกคนมาชุมนุมกัน หรือเป่าบอกให้คนเคลื่อนย้ายเต็นท์ ๓ เมื่อเป่าตราทั้งสองด้วยเสียงยาว ให้คนมาชุมนุมกันต่อหน้าเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ๔ แต่ถ้าเป่าแค่อันเดียว ก็ให้พวกผู้นำ ที่เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆของอิสราเอลมาชุมนุมกันต่อหน้าเจ้า

๕ เมื่อพวกเจ้าเป่าตราเสียงสั้น ให้ค่ายทาง ตะวัน ออกุเคลื่อนที่ ๖ เมื่อพวก เจ้าเป่าตราเป็นเสียงสั้นครั้งที่สอง ให้ค่ายทางด้านใต้

เคลื่อนที่ พวก เขาต้องเป่าแตรเสียงสั้นเพื่อบอกให้พวก เขาเคลื่อนย้าย ^๘แต่เมื่อเจ้าจะเรียกประชุมเจ้าต้องเป่าเสียงยาว ไม่ใช่เสียงสั้น ^๙ให้พวกลูกชายของอาโรนที่เป็นนักบวชทั้งหลายนั้นเป็นคนเป่าแตร นี่เป็นกฎสำหรับเจ้าที่จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน

^{๑๐}เมื่อเจ้าต้องออกไปทำสงครามกับศัตรูที่มาบุกรุกแผ่นดินของเจ้า เจ้าต้องเป่าแตรทั้งสองด้วยเสียงสั้น และย่ำเท้าไว้ที่พระเจ้าของเจ้าจะได้ยินและจะช่วยให้เจ้าปลอดภัยจากศัตรูของเจ้า ^{๑๑}ในเวลาที่เขาเจ้ามีงานรื่นเริง งานเทศกาลต่างๆและงานฉลองเริ่มเดือนใหม่ ให้พวกเจ้าเป่าแตร เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาของพวก เจ้า เสียงแตรจะเป็นวิธีที่ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า *เราคือย่ำเท้าไว้ที่พระเจ้าของพวกเจ้า”

ชาวอิสราเอลเคลื่อนย้ายค่าย

^{๑๒}ในวันที่สี่สิบของเดือนที่สองของปีที่สอง เมฆได้ลอยขึ้นจากเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่เก็บข้อ ตกลง ^{๑๓}ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางจากที่เปล่า เปลี้ยวแห่ง แล้งซี นาย เมฆลอยมาหยุดอยู่ที่ที่เปล่า เปลี้ยวแห่ง แล้งปาราน ^{๑๔}นี่จึงเป็นครั้งแรกที่พวก เขาเคลื่อนย้าย ตามสัญญาณของพระยาห์เวห์ ที่ส่งผ่านมาทางโมเสส

^{๑๕}ค่ายแรกที่ออกนำหน้าคือค่ายของยูดาห์ มีสามเผ่าจากค่าย นี้ คือเผ่าของยู ดาห์ มีนา โชนลูกชายของอัม มี นา ดับเป็นผู้นำกอง ^{๑๖}เผ่าของอิสสาคาร มีเนธันเอลลูกชายของศุอาร์เป็นผู้นำกอง ^{๑๗}เผ่าเศบูลุนมีเอ ลีอับลูกชายเฮ โลงเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดเดินอยู่ภายใต้กองของตนเอง

^{๑๘}แล้วพวก เขาก็ได้รื้อเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ลง ชาวเกอร์ โชนและชาวเม รา ริได้แบกเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้นออกเดินทางเป็นกองต่อไป

^{๑๙}ต่อจากนั้นเป็นค่ายของรูเบน มีสามเผ่าจากค่ายนี้ คือเผ่ารูเบน มีเอลีชูร์ลูกชายเซเดเออร์เป็นผู้นำกอง ^{๒๐}เผ่าสิเมโอนมีเชลูมิเอลลูกชายศูริซัดดัยเป็นผู้นำกอง ^{๒๑}เผ่ากาต มีเอลียาซาฟลูกชายเดอเอลเป็นผู้นำกอง

^{๒๒}ต่อจากนั้น ก็เป็นพวกชาวโคฮาท พวกนี้แบกของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆในเต็นท์ตาม ไปเพื่อจะได้ไปถึงตอนที่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ตั้งเสร็จแล้วในที่ใหม่

^{๒๓}ต่อจากนั้นก็เป็นค่ายของเอฟราอิม ค่ายนี้มีสามเผ่า คือเผ่าเอฟ ราอิม มีเอลีซามา ลูกชายของอัม มีฮูดเป็นผู้นำกอง ^{๒๔}เผ่ามันสเสห์ มีกามา ลีเอลลูกชายของเป ดา ชูร์เป็นผู้นำกอง ^{๒๕}เผ่าเบนยามิน มีอูบีดันลูกชายของกิเด โอ นี่เป็นผู้นำกอง ทั้งหมดเดินอยู่ภายใต้กองของตน

^{๒๖}ค่ายที่คอยระวังท้ายให้ คือค่ายของดาน ค่ายนี้มีสามเผ่า คือเผ่าดาน มีอาหิเยเซอร์ลูกชายอัม มี ซัด ดัยเป็นผู้นำกอง ^{๒๗}เผ่าอาเซอร์ มีปากีเอลลูกชายของโอครานเป็นผู้นำกอง ^{๒๘}เผ่าเนฟ ทา ลี มีอา หิ ราลูกชายของเอัน นเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดก็เดินอยู่ภายใต้กองของตน

^{๒๙}เวลาที่ชาวอิสราเอลเคลื่อนย้าย พวกเขาก็เคลื่อนขบวน เป็นกองๆตามลำดับอย่างนี้

^{๓๐}โมเสสพูดกับโฮ บับลูกชายเรอู เอลชวามี เตีย น (เรอู เอลเป็นพ่อตาของโมเสส) ว่า “พวก เรากำลังเดินทางไปยังสถานที่ที่พระ ยาห์เวห์บอกว่าจะยกให้กับพวก เราไปกับพวก เราสิ เราจะดีกับท่าน เพราะพระ ยาห์เวห์สัญญาที่จะให้สิ่งดีกับชาวอิสราเอล”

^{๓๑}แต่โฮบับตอบโมเสสว่า “ผมไม่ไปหรอก ผมจะกลับไปแผ่นดินของผม กลับไปหาครอบครัวของผม”

^{๓๒}โมเสสจึงพูดว่า “อย่าได้ทิ้งพวกู เราไปเลย เพราะท่านรู้ว่าพวก เราควรจะต้องค่ายที่

* ๑๐:๑๐ พระเจ้านึกถึงเจ้า หรือ เพื่อให้ท่านจดจำพระเจ้าของท่านได้

† ๑๐:๑๔ กอง หรือ “กลุ่ม” เป็นศัพท์ทางทหารที่แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ

‡ ๑๐:๒๙ เรอู เอลเป็นพ่อตาของโมเสส ข้อความนี้อาจเข้าใจได้ว่าโฮบับเป็น “พ่อตาของโมเสส” แต่ในที่อื่นพ่อตาของโมเสสถูกเรียกว่าเรอูเอล (อพยพ ๒:๑๘) หรือเยโรธ (อพยพ ๑๘) ถ้าข้อความนี้พูดถึงโฮบับ (ผู้วินิจฉัย ๑:๑๖; ๔:๑๑) แล้ว น่าจะแปลว่า “การเป็นญาติโดยการแต่งงาน” ในกรณีนั้นโฮบับก็คือพี่เขยของโมเสส

ไหนในที่เปล่า เปลี่ยวแห้ง แล้ง ช่วยนำทาง พวกเราหน่อย ^{๓๒} ถ้าท่านไปกับพวกเรา ไม่มีอะไรว่าพระยาห์เวห์ให้สิ่งที่ดีๆอะไรกับเรา เราก็จะแบ่งสิ่งดีๆนั้นให้กับท่านด้วย”

^{๓๓} พวก เขาก็เคลื่อนออกจากภูเขาของพระยาห์เวห์ แล้วเดินทางไปเป็นเวลาสามวัน ตลอดสามวัน นั้น นักบวชได้แบกหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ขี้ของตกลงของพระยาห์เวห์ เดินนำหน้าพวกเขาอยู่ตลอดเวลา เพื่อหาที่ที่จะให้พวกเขาตั้งค่าย ^{๓๔} เมฆของพระยาห์เวห์ลอยอยู่เหนือพวกเขา เขาทุก วันตั้งแต่ออกจากค่ายมา

^{๓๕} ทุก ครั้งทีที่หีบศักดิ์สิทธิ์เคลื่อนออกจากค่าย โมเสสจะพูดว่า “ลูกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้คนที่เกลียด ชังพระองค์ วิ่งหนีพระองค์ไป”

^{๓๖} และทุก ครั้งทีที่เขาวางหีบศักดิ์สิทธิ์ลง โมเสสจะพูดว่า “กลับมามีเถิด พระยาห์เวห์ มาสู่ชาวอิสราเอลหลายหมื่นคนนี้”

ประชาชนเริ่มบ่นอีกครั้ง

^๑ ชาวอิสราเอลเริ่มบ่นอย่างขมขื่น **๑๑** ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยินและโกรธ พระองค์จึงส่งไฟลงมาเผา ผลาญอยู่ท่ามกลางพวกเขา และไฟ นั้นได้เผาบริเวณแถวๆริมค่ายหายไปส่วนหนึ่ง ^๒ พวกประชาชนต่างร้องขอความช่วยเหลือกับโมเสส โมเสสได้อธิษฐานกับพระยาห์เวห์และไฟก็ดับลง ^๓ เขาก็ตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าทาเบราห์ ^๔ เพราะไฟจากพระยาห์เวห์ได้เผาผลาญอยู่ท่ามกลางพวกเขา

พวกผู้นำอาวูโสเจ็ดสิบคน

^๕ พวกที่ชอกช้อปัญหา ^๖อยากได้อาหารที่ดีกว่านี้ และชาวอิสราเอลเองร้องไห้คร่ำครวญอีกครั้ง พวกเขาพูดว่า “ใครจะให้เนื้อเรากิน ^๗เราคิดถึงเนื้อปลาที่เราได้กินในอียิปต์ ไม่ต้องจ่ายอะไรเลย ยังมีแตงกวา แตงโม ต้น

หอม หัวหอมและกระเทียม ^๘แต่ตอนนี้ชีวิตของเราช่างแห้งแล้งเสียเหลือเกิน ไม่มีอะไรเลย นอกจากมานา นี้” ^๙(มานามีลักษณะเหมือนเมล็ดผักชี มีสีเหมือนยางไม้ ^{๑๐}ผู้คนจะไปเก็บรวบรวมมันและนำไปบดด้วยไม้หินหรือตำด้วยครกและต้มในหม้อและทำเป็นแผ่นขนมปัง รสชาติเหมือนกบขนมปังแผ่นที่อบกับน้ำมัน ^{๑๑}ตอนกลางคืน เมื่อนำค้างตากในค่าย มานาจะตกลงมาพร้อมๆกับน้ำค้างนั้น)

^{๑๒} ผู้คนในแต่ละตระกูล ต่างพากันยืนอยู่หน้าเต็นท์ของตัวเอง ร้องไห้คร่ำครวญกัน โมเสสได้ยินเสียง นั้น พระยาห์เวห์โกรธ และโมเสสก็ไม่พอใจ ^{๑๓}โมเสสถามพระยาห์เวห์ว่า “ทำไมพระองค์ถึงทำให้เกิดปัญหาพวกนี้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ทำไมพระองค์ไม่ชอบข้าพเจ้า ถึงได้ให้ข้าพเจ้าต้องแบกภาระของคนพวกนี้ทั้งหมด ^{๑๔}ข้าพเจ้าตั้งท้องพวกนี้มาหรือ ข้าพเจ้าคลอดพวกนี้มาหรือ พระองค์ถึงได้พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘อุ้มพวก เขาไว้แนบอกเหมือนคนเลี้ยงที่อุ้มเด็กทารกไว้’ เพื่อนำพวกเขาไปยังดินแดนทีพระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ^{๑๕}เมื่อพวกเขา มาร้องคร่ำครวญต่อหน้าข้าพเจ้า พูดว่า ‘ให้เนื้อ สัตว์พวก เรากินหน่อย’ แล้วข้าพเจ้าจะไปหาเนื้อ สัตว์จากที่ไหนมาให้คนพวกนี้ ^{๑๖}ถ้าฟังข้าพเจ้าคนเดียว ไม่สามารถแบกคนเหล่านี้ ได้ทั้งหมดหรอก มันมากเกินไปสำหรับข้าพเจ้า ^{๑๗}ถ้าพระองค์จะทำอย่างนี้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเลยดีกว่า ถ้าพระองค์พอใจข้าพเจ้า ก็ให้ข้าพเจ้าตายไปดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจอกับปัญหาพวกนี้อีกต่อไป”

^{๑๘} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปรวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาให้เราเจ็ดสิบคน เอาคนที่เจ้ารู้ว่าเป็นผู้อาวุโส และผู้นำของประชาชน แล้วพาพวกเขาไปที่เต็นท์นัดพบ และให้พวกเขา ยืนอยู่ที่นั่นกับเจ้า ^{๑๙}แล้วเราจะลงมาและพูดกับเจ้าที่นั่น พระวิญญาณที่อยู่กับเจ้านี้ เราจะเอาส่วนหนึ่งไปให้กับพวกเขา พวกเขาจะช่วยแบกภาระ

* ๑๐:๓๒ กลับมามีเถิด อาจจะไม่แปลได้อีกว่า “พักผ่อนเถิด”
† ๑๑:๓ ทาเบราห์ ชื่อนี้หมายถึงการเผาไหม้
‡ ๑๑:๕ พวกที่ชอกช้อปัญหา คนกลุ่มนี้อาจหมายถึงชาวต่างชาติที่อยู่ร่วมกับชาวอิสราเอลเมื่อครั้งออกจากแผ่นดินอียิปต์

ของประชาชนกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ไม่ต้องแบกคนเดียว

^{๑๘}ให้บอกกับประชาชนว่า “ข้าระตูของเจ้าให้บริสุทธิสำหรับวันพุธนี้ พุธนี้เจ้าจะได้กินเนื้อ เพราะเจ้าได้ร้องคร่ำครวญต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ว่า “ใครจะเอาน้ำมาให้พวก เรากิน อยู่ที่ยิปต์ดีกว่านี้เยอะเลย” พระยาร์เวห์จะให้เนื้อกับพวกท่าน และพวกท่านจะได้กินมัน ^{๑๙}ท่านจะไม่ได้กินแคว้นสองวันหรือห้าวัน หรือสิบวันหรือยี่สิบวันเท่านั้น ^{๒๐}แต่ท่านจะได้กินตลอดทั้ง เดือนจนมันทะลักออกมาทางจมูก ท่านจะกินจนขยะแข้งไปเลย มันจะเป็นอย่างนี้ เพราะท่านปฏิเสธพระ ยาร์เวห์ที่อยู่ท่ามกลางท่าน และมาร้องคร่ำครวญต่อ หน้าพระองค์ว่า “ทำไมเราถึงต้องออกมาจากอียิปต์กัน””

^{๒๑}โมเสสพูดว่า “มีทหารเดินเท้าตั้งหกแสนคนอยู่กับข้าพเจ้าที่นี่ แต่พระองค์ยังพูดว่า ‘เราจะให้เนื้อ สัตว์กับพวก เขากินกันทั้งเดือน’ ^{๒๒}ถึงฆ่าแกะและวัวหมดทั้งฝูง ก็ยังไม่พอให้พวก เขากินเลย ถึงจับปลามาหมดทะเล ก็ยังไม่พอเลี้ยงพวกเขาเลย”

^{๒๓}พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าคิดว่ามือของพระยาร์เวห์สั้นไปหรือยังไ้ เดียวเจ้าจะได้เห็นว่าสิ่งที่เราพูดนั้นจะเกิด ขึ้นกับ เจ้าใหม่”

^{๒๔}โมเสสออกไปบอกกับประชาชนว่าพระยาร์เวห์พูดอะไร โมเสสได้รวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาเจ็ดสิบคน โมเสสให้พวกเขา มายืนอยู่รอบๆเต็นท์ ^{๒๕}แล้วพระยาร์เวห์ได้ลงมาในเมฆ และพูดกับโมเสส พระองค์เอาวิญญานบางส่วนที่อยู่กับโมเสส ไปใส่ไว้ในผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคนนั้น เมื่อพระวิญญานเข้าไปอยู่ในตัวพวกเขา พวกเขา ก็ตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี ^{๒๖}แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่เคยทำอย่างนั้นอีกเลย

^{๒๖}ยังมีผู้อาวุโสสองคนที่ไม่ได้มา แต่ยังคงอยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดา ด อีกคนชื่อ

เม ดาด พระ วิญญานก็เข้าไปอยู่ในตัวพวกเขา พวกเขา ก็อยู่ในกลุ่มของผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคน นั้นด้วย แต่พวกเขาไม่ได้ไปที่เต็นท์ดังนั้น พวกเขาจึงตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดีอยู่ในค่าย ^{๒๗}ชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งออกมาบอกกับโมเสสว่า “เอลดา ดและเม ดาดกำลังตะโกนพระคำด้วยความยินดีอยู่ในค่าย”

^{๒๘}โยชูวา ลูกชายของนูน พุดกับโมเสสว่า “โมเสส นายท่าน หยุดพวกเขาเถิด” โยชูวา เป็นผู้ช่วยของโมเสสตั้งแต่โยชูวายังเป็นหนุ่ม †

^{๒๙}แต่โมเสสพูดกับโยชูวาว่า “อิจฉาแทนเราหรือ เราอยากจะให้คนของพระ ยาร์เวห์ทุก คนตะโกนพระ คำออกมาด้วยความยินดี เราอยาก ให้พระ ยาร์เวห์ใส่พระ วิญญานลงในตัวพวกเขา” ^{๓๐}แล้วโมเสสและผู้อาวุโสของอิสราเอลก็กลับเข้าค่าย

หกคุ่มมาถึง

^{๓๑}มีลมพัดมาจากพระ ยาร์เวห์ และได้พาเอาหกคุ่มมาจากทะเลมาตกกระจัดกระจาย อยู่รอบค่าย มีหกคุ่มมากมายทั่วทุก ทิศ มีระยะทางยาวเท่ากับคนเดินหนึ่งวัน และมีนตกทับถมกันสูงถึงสองศอก ^{๓๒}ผู้คนต่างออกไปเก็บหกคุ่มพวกนั้นตลอดทั้งวันทั้งคืนไปจน กระทั่งถึงอีกวันหนึ่งเต็มๆ พวก เขาเก็บได้อย่างน้อยคนละสอง พันสอง ร้อยลิตร ^{๓๓}พวกเขาตากหกคุ่มไปทั่วค่าย

^{๓๓}ในระหว่างที่เนื้อยังอยู่ระหว่างพิน ยังไม่ทันก่ดกินกันเลย พระยาร์เวห์ก็โรครพวก เขา พระองค์ทำให้พวกเขาเป็นโรครະบาดอย่างร้ายแรง ^{๓๔}พวกเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า ชิบโรท-หัทธาอาวาร์ ^{๓๕}เพราะที่นั่นพวกเขาได้ฝัง ศพของคนทีกระหายอยากกินเนื้อสัตว์

* ๑๑:๒๕ ตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี ปกติจะหมายถึง “พูดแทนพระเจ้า” แต่ในที่นี้ น่าจะหมายความว่า “พระวิญญานได้เข้าควบคุมคนเหล่านั้นด้วยวิธิพิเศษ”

† ๑๑:๒๘ ตั้งแต่โยชูวายังเป็นหนุ่ม คำนี้อาจจะแปลว่า “เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเลือกมา”

‡ ๑๑:๓๑ สองศอก หรือ ๑ เมตร

¶ ๑๑:๓๒ สองพันสองร้อยลิตร หรือ ๑๐ โยเมอร์

§ ๑๑:๓๕ ชิบโรท-หัทธาอาวาร์ หมายถึงหลุมฝังศพของความกระหายอยาก

^{๓๕}ประชาชนนอกเดิน ทางจากซิป โรท-หัทธาอาวาห์ไปถึงฮาเซโรท และพวกเขาที่พักอยู่ที่นั่น

มิเรียมและอาโรนบ่นเกี่ยวกับโมเสส

๑๒ ^๑มิ เรียมและอา โรนพูดต่อ ด้านโมเสส เพราะผู้หญิงชาวเอธิโอเปียที่โมเสสแต่งงานด้วย และโมเสสก็แต่งงานกับผู้หญิงชาวเอธิโอเปียนั้นจริง ^๒พวกเขาพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดผ่านโมเสสคนเดียวหรือยัง ใจ พระองค์พูดผ่านเราด้วยไม่ใช่หรือ” พระยาห์เวห์ได้ยินที่เขาพูด ^๓โมเสสเป็นคนที่ย่อมตัวมาก ย่อมกว่าใครๆในโลกนี้ ^๔ในทันใด นั่นเอง พระยาห์เวห์พูดกับโมเสส อา โรนและมิ เรียมว่า “พวก เจ้าทั้ง สามคน ออกมาที่เต็นท์นัดพบ”

พวกเขาทั้ง สามคนได้ออกมาที่เต็นท์ ^๕พระ ยาห์เวห์ลงมาในเสามาเมฆ และมาหยุดอยู่ที่ทาง เข้าเต็นท์ แล้วพระองค์ก็ร้องเรียก ว่า “อาโรนและมิ เรียม” ทั้งสองคนออกมา ^๖พระองค์พูดว่า “ฟังเราให้ดี ตอนนี้มีผู้พูด แทนพระเจ้าท่ามกลางเจ้า เรา ยาห์เวห์ จะแสดงตัวของเรากับเขาเห็นในนิมิต เรา จะพูดกับเขาในความ ผัน ^๗แต่สำหรับโมเสส ผู้รับ ใช้ของเรา มันไม่ได้เป็นอย่าง นั้น เรา ผ่ากักรังควาญเรือนของเราไว้กับเขา ^๘เวลาเราพูดกับเขา เราได้พูดกับเขาต่อหน้า และบอก เขาชัดเจนถึงสิ่งที่เราจะให้เขาทำ ไม่ต้องใช้เรื่อง เล่าต่างๆที่มีความหมายแอบแฝงอยู่ และเขาสามารถมองเห็นรูป ลักษณะของพระยาห์เวห์ได้โดยตรง พวกเจ้ากลัวดียังไงถึงได้มาพูดต่อต้านโมเสสผู้รับใช้ของเรา”

^๙พระยาห์เวห์ไกรธพวกเขา และพระองค์ก็จากไป ^{๑๐}เมื่อเมฆลอยไปจากเต็นท์ ก็ มีเกร็ดขาวๆเหมือนหิมะไหลขึ้นมาจากตาม ผิวหนังของมิ เรียม เมื่ออา โรนหันมาที่มิ เรียม ก็เห็นเกร็ดสีขาวบนตัวนาง

^{๑๑}อาโรนจึงพูดกับโมเสสว่า “เจ้านายของเรา อย่าได้ลงโทษพวก เราเลย ที่เราได้ทำบาปไป ^{๑๒}ขออย่าให้นางเป็นเหมือนเด็กที่ตายตอนคลอดแล้วเนื้อแห้งไปครึ่งหนึ่งเลย”

^{๑๓}โมเสสร้องขอต่อพระยาห์เวห์ “พระเจ้า ขอได้โปรดช่วยรักษานางด้วยเถิด”

^{๑๔}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ถ้าพ่อของนางถูกนำลายใส่หน้านาง นางจะรู้สึก อับอายไปถึงเจ็ดวันไซ้ใหม่ ถ้าอย่างนั้นให้ใส่นางออกไปอยู่นอกค่ายเจ็ด วัน หลังจากนั้น ก็ให้นำนางกลับมาได้”

^{๑๕}พวก เขาจึงนำตัวมิ เรียมออกไปนอกรั้วค่ายเป็นเวลาเจ็ด วันและประชาชนก็ไม่ได้เดินทางต่อ รอจนนำมิ เรียมกลับมา ^{๑๖}หลังจากนั้นประชาชนก็ออกจากฮาเซโรท และไปตั้งค่ายที่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งปาราน

เหล่าผู้สอดแนมไปคานาอัน

(ฉธบ. ๑:๑๙-๓๓)

^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า **๑๓** ^๒“ส่งคนของเจ้าออกไปสำรวจแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่เราจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล พวก เจ้าต้องส่งผู้นำคนหนึ่งของแต่ละเผ่าเข้าไป”

^๓โมเสสจึงส่งพวก นี้ไปจากที่เปล่า เปลี่ยวแห่งแล้งปาราน ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ ทุก คนล้วนเป็นผู้นำของประชาชนชาวอิสราเอล ^๔ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของพวกเขาคัมมูเอลลูกชายศักเกอร์ จากเผ่าของรูเบน ^๕ชาฟัทลูกชายโฮรี จากเผ่าของสิเมโอน ^๖คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ จากเผ่าของยูดาห์ ^๗อิกาลลูกชายโยเซฟ จากเผ่าของอิสสาคาร์ ^๘โฮเซยา ลูกชายนูน จากเผ่าของเอฟราอิม ^๙ปัลที่ลูกชายราฟ จากเผ่าของเบนยามิน ^{๑๐}กัตเดย์ลูกชายโสตี จากเผ่าของเศบูลุน ^{๑๑}กัตดีลูกชายสุสตี จากเผ่าของโยเซฟ ซึ่งมาจากเผ่าของมันสเสห์ ^{๑๒}อัมมีเอลลูกชายแกมัลลี จากเผ่าของดาน ^{๑๓}เสธูร์ลูกชายมีคาเอล จากเผ่าของอาเซอร์ ^{๑๔}นาบีลูกชายโวฟสี จากเผ่าของนัฟทาลี ^{๑๕}เกอูเอลลูกชายมาคี จากเผ่าของกาต ^{๑๖}ทั้งหมด นั้นเป็นรายชื่อของคนที่ไม่เสสส่งออกไปสอดแนม แผ่นดินนั้น (โมเสสได้เปลี่ยนชื่อโฮเซยา ลูกชายของนูนเป็นโยชูวา t)

* ๑๓:๑๖ สอดแนม แอบสืบความลับหรือสำรวจจุดกำลังฝ่ายตรงข้าม

† ๑๓:๑๖ โยชูวา แปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยให้อุด” ในสำเนาพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีกใช้คำว่า “เยชู” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ มัทธิว ๑:๒๑

^{๑๗}ตอนที่โมเสสกำลังจะส่งพวก เขาไปสำรวจดินแดนคานาอัน โมเสสพูดว่า “ไปที่เนเกบและขึ้นไปทีแกบเนิน เขา นั้น ^{๑๘}ไปดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร ให้ดูว่าคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นแข็งแรงหรืออ่อนแอ ให้ดูว่าพวกเขามีจำนวนมากหรือน้อย ^{๑๙}ให้ดูว่าแผ่นดินที่พวก เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร ดีหรือไม่ดี ให้ดูว่าเมืองที่พวก เขาอยู่นั้นเปิดโล่งหรือมีกำแพงล้อม รอบ ^{๒๐}ให้ดูว่าแผ่นดินนั้นอุดมสมบูรณ์หรือผิ ดเคือง และให้ดูว่ามีต้นไม้หรือเปล้า พยายามเอาผลไม้จากดินแดนนั้นกลับมาด้วย” (ช่วงนี้เป็นหน้าอุ้งนูกพอดี)

^{๒๑}พวก เขาจึงไปสำรวจดินแดน นั้น จากที่เปล้า เปลี ยวแห่ง แล้งคินถึงเรโอบและเลโบ ฮามัท ^{๒๒}พวก เขาขึ้นไปทีเนเกบและมาถึงเมืองเฮโบ รน ซึ่งมีตระกูลของอาหิมาน เซซัยและทัลมัย ลูกหลานของอา นาคอยู่ที่ นั้น (เมืองเฮโบ รนสร้างก่อนเมืองโคอันในประเทศอียิปต์อยู่เจ็ด ปี) ^{๒๓}แล้วพวก เขาก็มาถึงหุบเขาเอชโคลล์ พวก เขาได้ตัดอุ้งนูกพร้อมกิ่งมาพวงหนึ่ง แล้วเอาคานสอด หามกันมาสองคน พวก เขาแบกมะเดื่อและทับทิมมาด้วย ^{๒๔}พวก เขาเรียกสถานที่นั้นว่าหุบเขาเอชโคลล์ เพราะมันเป็นสถานที่ที่ชาวอิสราเอลไปตัดเอาอุ้งนูกนั้นมา

^{๒๕}หลัง จากสำรวจดินแดนนั้นได้สี่ สิบวัน พวก เขาก็กลับมาที่ค่าย ^{๒๖}พวก เขามาหาโมเสส อาโรนและชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดในที่เปล้าเปลี ยวแห่งแล้งปาราน ที่เคเดช แล้วพวกเขาได้รายงานให้โมเสส อาโรน รวมทั้งคนในชุมชนฟัง พวกเขาได้เอาผลไม้ที่เก็บมาได้มาให้ดู ^{๒๗}พวก เขาบอกโมเสสว่า “พวก เราได้เข้าไปในแผ่นดิน ที่ท่านได้ส่งพวก เราไปมาแล้ว มันเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ + และนี่คือผลไม้ของมัน ^{๒๘}แต่ประชาชนที่อยู่ ที่นั่นแข็งแรง เมืองต่างๆก็มี

กำแพงขนาดใหญ่ล้อม รอบ พวก เรายังเห็นชาวอานาค ^{๒๙}ที่นั่นด้วย ชาวอามาเลคอาศัยอยู่ในแผ่นดินเนเกบ ชาวฮิตไตต์ ชาวเยบุส และชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่ตามแถบเนิน เขา ส่วนชาวคานาอันอาศัยตามชายฝั่งทะเลและริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน”

^{๓๐}คาเลบบอกให้ประชาชนที่อยู่ใกล้โมเสส เจียบส และเขาก็พูดว่า “เราควรจะบุกขึ้นไปยึดเอาแผ่นดิน นั้นมาเป็นของเรา เพราะเราจะชนะมันแน่”

^{๓๑}แต่คนอื่นที่ขึ้นไปกับคา เลบด้วยพูดว่า “พวก เราสู้พวก มันไม่ได้แน่ เพราะพวก มันแข็งแรง กว่าเรามาก” ^{๓๒}พวก นี้เอาแต่ข่าวร้ายมารายงานให้ประชาชนอิสราเอลฟัง เกี่ยวกับแผ่นดินที่พวก เขาไปสำรวจมา นั้น พวก เขาพูดว่า “แผ่นดินที่พวกเราไปสำรวจมา นั้น เป็นแผ่นดินที่กินคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น + แถบคนที่เราเห็นที่นั่น ก็ตัวใหญ่เท่ายักษ์ ^{๓๓}พวก เราเห็นชาวเนฟิล ^๓ที่นั่นด้วย (ลูกหลานของอา นาคก็มาจากเนฟิล) พวก เรา รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นต๊กแตน และพวก เขาก็เห็นเราเหมือนต๊กแตนด้วย”

ประชาชนเริ่มบ่นอีกครั้ง

๑๔ ^๑พวกประชาชนต่างให้ ร้องเสียงดังและในคืน นั้นพวก เขาก็ร้อง ห่มร้องให้กัน ^๒ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด บ่นต่อว่าโมเสสและอาโรน พวก เขาทั้งหมด พุดกับโมเสสและอาโรนว่า “น่าจะปล่อยให้พวก เราตายในแผ่นดิน อียิปต์หรือไม่ ก็ทิ้งให้พวก เราตายในที่เปล้า เปลี ยวแห่ง แล้ง นี้ ^๓พระยาห์เวห์พาพวก เรามาที่แผ่นดินนี้ เพื่อมาล้มตายด้วยดาบทำไม้กัน แล้วเมียและลูกๆของพวก เราจะถูกจับไป อย่าง นี้พวก เรากลับไปอียิปต์ไมดีกว่าหรือ”

* ๑๓:๒๓ *เอชโคลล์* คำนี้ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “พวงอุ้งนูก”

† ๑๓:๒๗ *ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์* หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่”

‡ ๑๓:๒๘ *ชาวอานาค* คนเหล่านี้มีชื่อเสียงในด้านการเป็นนักรบที่ตัวใหญ่และมีพลังมาก

§ ๑๓:๓๒ *กินคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น* อาจเป็นการพูดแสดงถึงความไม่ปลอดภัยของดินแดนนั้น ซึ่งก็คือสงครามระหว่างคนในแผ่นดินนั้นหรือระหว่างคนในแผ่นดินกับชนชาติอื่น

§ ๑๓:๓๓ *ชาวเนฟิล* ครอบครัวที่มีชื่อเสียงในการเป็นนักต่อสู้ที่ตัวใหญ่และมีพลังมาก (ดูปฐมกาล ๖:๒๔)

“พวก เขาพูดกันว่า “ให้พวก เราเลือก หัวหนาคคนใหม่ มานำพวก เรากลับไปอียิปต์ กันดีกว่า”

“โมเสสและอาโรนก็ลงกับพื้น ต่อ หน้า ชาวอิสราเอลที่ชุมนุมกันอยู่ที่ นั้น ^๖โยชูวา ลูกชายของนูนและคาเลบลูกชายยง ฟูน เนห์ สองคนนี้ได้ไปสำรวจดินแดนแห่งนั้น ด้วย ทั้ง สองคนก็โกรธฉีก เสื้อผ้า ของตน ออก ^๗ทั้ง สองพูดกับชาวอิสราเอลที่ชุมนุม กันอยู่ว่า “แผ่นดินที่พวก เราเดินทางเข้าไป สำรวจนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีมากจริงๆ ^๘ถ้าพระ ยาร์เวห์พอใจพวกเรา พระองค์จะนำพวกเรา เข้าในแผ่นดิน นั้น และพระองค์จะยกแผ่นดิน นั้นให้กับพวก เรา เป็นแผ่นดิน ที่อุดม สมบูรณ์ ^๙ดังนั้น อย่าได้กับฏต่อพระยาร์เวห์ เลย และไม่ต้องกลัวคนในแผ่นดินนั้นด้วย เพราะพวกมันเป็นเหยื่อของพวกเรา และสิ่ง ที่ป้องกันพวกมันก็ไม่มีแล้ว แต่พระยาร์เวห์ อยู่กับพวกเรา อย่างกลัวพวกมันเลย”

^{๑๐}คนที่ชุมนุมกันนั้นขู่ว่าจะเอาหินขว้าง เขาทั้ง สอง แล้วรัศมีของพระ ยาร์เวห์ ก็ ปรากฏขึ้นที่เต็นท์นั้นดี พบ ต่อ หน้าชาว อิสราเอลทั้งหมด ^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับ โมเสสว่า “พวก นี้จะดูหมิ่นเราไปอีกนานแค้ ไหน พวก เขาจะไม่ไว้ใจเราไปอีกนานแค้ ไหน ทั้งๆที่เราได้แสดงการอัศจรรย์มากมาย ให้พวก เขาเห็นแล้ว ^{๑๒}เราจะให้เกิดโรค ระบาดร้าย แรงกับพวก เขาและเราจะทำลาย พวกเขา และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่ง ใหญ่และเข้มแข็งกว่าคนพวกนี้”

^{๑๓}โมเสสพูดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “ถ้า พระองค์ทำอย่างนี้ ชาวอียิปต์จะได้ยินเกี่ยว กับเรื่อง นี้ เพราะพระองค์ใช้ฤทธิ์อำนาจของ พระองค์นำประชาชนเหล่า นี้ออกมาจาก ท่ามกลางพวก เขา ^{๑๔}ชาวอียิปต์จะบอก กับคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน นี้ พวก เขาก็ รู้อยู่แล้วว่าพระองค์ พระ ยาร์เวห์ ได้อยู่ ท่ามกลางคนพวก นี้ และรู้จักว่าพระองค์ พระ ยาร์เวห์ได้ปรากฏให้คนพวก นี้เห็นด้วย ตาเปล่า พวก เขารู้ว่าเมฆของพระองค์อยู่ เหนือคนพวก นี้ พวก เขาก็รู้ว่าในเวลากลาง วัน พระองค์นำหน้าคนพวก นี้ในเสาเมฆ ส่วนในเวลากลางคืนพระองค์นำหน้าคน พวก นี้ในเสาไฟ ^{๑๕}ถ้าพระองค์ฆ่าคนพวก นี้

ทั้งหมด ชนชาติทั้ง หลายที่ได้ยินเกี่ยว กับ พระองค์ก็จะพูดกันว่า ^{๑๖}“เป็นเพราะพระ ยาร์เวห์ไม่สามารถนำคนพวก นี้เข้าไปใน แผ่น ดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวก เขา พระองค์จึงฆ่าพวก เขาเสียในทีเปล่า เปลียว แห่งแล้ง”

^{๑๗}ตอน นี้ขอ ให้ฤทธิ์อำนาจของพระ ยาร์เวห์ยิ่งใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้พูด ไว้ ^{๑๘}พระองค์พูดว่า ‘เรา ยาร์เวห์โกรธซ้ำ แต่เรารักความ รักยิ่งใหญ่ เราก็บายให้กับคนที่ ทำบาปและแตกกฎ แต่เราจะไม่เว้นโทษให้ ทั้งหมด เราจะลงโทษคนพวกนั้น รวมทั้งลูก หลาน หลาน ของเขาด้วย สำหรับความผิด บาปที่พวกเขาทำนั้น’ ^{๑๙}ดังนั้น ได้โปรดให้อภัยบาปของคนพวกนี้ ด้วยความ รักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ได้ อภัยให้กับพวกเขาตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออก จากอียิปต์มาจนถึงเดี๋ยวนี้”

^{๒๐}พระ ยาร์เวห์พูดว่า “เราจะอภัยให้ ตามที่เจ้าขอ ^{๒๑}เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน และโลกทั้ง ไบ นี้ปกคลุมด้วยรัศมีของพระ ยาร์เวห์ทุกอย่างแน่นอนขนาดไหน ก็ให้แน่ใจ ขนาด นั้นเลยว่า เราสัญญาว่า ^{๒๒}คนพวกนี้ ทั้งหมดที่ได้เห็นรัศมีของเราและเหตุการณ์ อัศจรรย์ของเรา ที่เราได้ทำในอียิปต์ และในทีเปล่า เปลียวแห่ง แล้ง และได้ลองดี กับเราถึงสิบ ครั้งและไม่เชื่อ ฟังเรา ^{๒๓}คน พวก นี้ทั้งหมดจะไม่ได้เห็นแผ่นดิน ที่เราได้ สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวก เขา รวมทั้ง คนพวก นั้นทุกคนที่ไม่เคารพยำเกรงเรา จะ ไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน นั้นด้วย ^{๒๔}แต่เพราะ คาเลบลูกชาย ชัยเรา คิดแตก ต่างจากคนพวก นั้น และติดตามเราทุกอย่าง เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ที่เขาเคยเข้าไปแล้ว และลูก หลานของเขาที่จะได้ครอบครองแผ่นดิน นั้น ^{๒๕}ชาวอามาลูคและชาวคานาอันอาศัยอยู่ใน หุบเขา ดังนั้นในวันพรุ่ง นี้ ให้เดินทางกลับ เข้าไปในทีเปล่า เปลียวแห่ง แล้ง โดยใช้เส้นทางที่มุ่งสู่ทะเลแดง”

พระยาร์เวห์ลงโทษประชาชน

^{๒๖}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรน ว่า ^{๒๗}“โอ้พวกชั่ว ชั่ว นี้จะบ่นต่อว่าเราไปอีก นานแค้ ไหน เราได้ยินเสียงบ่นของพวกชาว

* ๑๔:๖ ฉีกเสื้อผ้า เป็นวิธีที่พวกเขาแสดงความโกรธ

อิสราเอลที่ป็นต่อว่าเรา ^{๒๘}ให้บอกพวกมันว่า “พระยาห์เวห์บอกว่า “เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะทำกับเจ้าเหมือนกับที่เจ้าได้บ่นใส่หูเรา ^{๒๙}พวกเจ้าจะตายในที่เปล่า เปลี่ยวแห้งแล้งนี้ พวกเจ้าทุกคนที่เดินไปแล้ว ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ได้บ่นต่อว่าเรา ^{๓๐}เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน ดินที่เราได้สัญญาไว้ว่าจะให้เจ้าเข้าไปอยู่ ยกเว้นคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์และโยชูวา ลูกชายของนูน ^{๓๑}และลูกๆของเจ้าที่เจ้าบอกว่าจะถูกจับตัวไป เราจะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น และพวกเขาจะรู้จักแผ่นดินที่พวกเจ้าปฏิเสธ ^{๓๒}แต่พวกเจ้าจะต้องตายอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ ^{๓๓}ลูกๆของพวกเจ้าจะเป็นคนเลี้ยงแกะในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเป็นเวลาสี่สิบปี พวกเขาจะต้องทนทุกข์ ทรมานเพราะความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเจ้า จนกว่าพวกเจ้าจะตายกันหมดในที่เปล่า เปลี่ยวแห้งแล้ง ^{๓๔}พวกเจ้าจะต้องทนทุกข์เพราะบาปของพวกเจ้า เป็นเวลาสี่สิบปี ซึ่งเท่ากับจำนวนสี่สิบวันที่พวกเจ้าเข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น หนึ่งปีต่อหนึ่งวัน แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าเมื่อเราขัดขวางเจ้า นั้น มันจะเป็นอย่างไร” *

^{๓๕}เรา ยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้วว่า เราจะทำอย่างนี้กับไอ้พวกชั่ว ชั่วนี้ทุกคน ที่ได้มาชุมนุมกันต่อด้านเรา พวกมันทุกคนจะต้องตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้”

^{๓๖}พวกผู้ชายที่โมเสสส่งเข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น ได้กลับมา และรายงานเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นอย่างเสียหายๆทำให้ผู้คนทั้งหมดบ่นต่อว่าพระยาห์เวห์ ^{๓๗}พระยาห์เวห์ได้ทำให้ผู้ชายพวกนี้ที่ได้รายงานเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นอย่างเสียหายๆตายหมดด้วยโรค ระบาด ^{๓๘}ผู้ชายทั้งหมดที่เข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น มีแต่โยชูวา ลูกชายของนูนและคาเลบ ลูกชายเยฟุนเนห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

ประชาชนพยายามบุกเข้าคานาอัน

(ฉธบ. ๑:๔๑-๔๖)

^{๓๙}เมื่อโมเสสบอกเรื่อง นี้กับชาวอิสราเอลทุกคน พวกเขาเศร้าโศกเสียใจมาก ^{๔๐}วัน

ต่อมา พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ และเริ่มตรงไปที่ยอดเนินเขานั้น พวกเขาพูดว่า “เราอยู่ที่นี้แล้ว พวกเราจะขึ้นไปยังสถาน ที่ที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ เพราะพวกเราได้ทำบาปไปแล้ว”

^{๔๑}โมเสสจึงพูดว่า “ตอนนี้ทำไมพวกท่านถึงขัดคำสั่งของพระยาห์เวห์ มันจะไม่สำเร็จหรอก ^{๔๒}อย่าขึ้นไปเลย พวกท่านจะได้ไม่ถูกฟาด ฟันจนพ่ายแพ้ต่อ หน้าศัตรู เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ที่ท่ามกลางพวกท่าน ^{๔๓}เพราะพวกชาวอามาเลคและชาวคานาอันจะต่อสู้กับท่านที่นั่น และพวกท่านจะถูกฆ่าฟันล้มลง เพราะพวกท่านได้หันไปจากพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็จะไม่อยู่กับพวกท่าน”

^{๔๔}แต่พวก เขายังคงตั้งตึง ขึ้นไปบนยอดเนินเขานั้น แม้ว่าหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ข้อตกลงของพระยาห์เวห์ และโมเสสยังไม่ได้ออกไปจากค่าย ^{๔๕}ชาวอามาเลค และชาวคานาอันที่อาศัยอยู่แถบเนิน เขา นั้นต่างกรูกันลงมา และเข้าโจมตีพวก ชาวอิสราเอลจนแตกกระเจิงไปถึงโฮรมาห์

กฎเกี่ยวกับการถวาย

๑๕ ^๑พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^๒“ให้บอกกับคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะไปอาศัยอยู่ เป็นแผ่นดินที่เรายกให้กับเจ้า นั้น ^๓เจ้าต้องเอาของ ถวายที่มาจากฝูงวัวหรือฝูงแกะมาถวายพระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะเป็เครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่เอามาแกับน หรือเป็นเครื่องบูชาที่สมัครใจเอามาเอง หรือเอามาตอนมีงานเทศกาลต่างๆตามปกติ เพื่อเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

^๔คนที่ถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ จะต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือ

* ๑๔:๓๔ เมื่อเรา ... เป็นอย่างไร หรืออาจจะแปลได้ว่า “เมื่อเจ้าขัดขวางเรานั้น มันจะเป็นอย่างไร”

แบ่งอย่างติสองลิตร *ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตร †

‡เจ้าต้องถวายเหล่า อ่องหนึ่งลิตรเป็นเครื่องตีมบูชาด้วย พร้อมกับเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา เหล่า อ่องหนึ่งลิตรสำหรับแกะหนึ่งตัว

๖หรือในกรณีที่เป็นแกะตัวผู้ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือแบ่งอย่างติสี่ลิตรครึ่ง †ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตร ๗และเจ้าต้องถวายเหล่า อ่องหนึ่งลิตรเป็นเครื่องตีมบูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาร์เวห์

๘เมื่อเจ้าถวายวัวรุ่นตัวหนึ่งจากฝูงเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาแก่นบนหรือเครื่องสังสรรค์บูชาต่อพระยาร์เวห์ ๙เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับวัวรุ่นตัวนั้นด้วย คือแบ่งอย่างติหกลิตรครึ่ง †ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตรครึ่ง §๑๐เจ้าต้องถวายเหล่าอ่องหนึ่งลิตรครึ่ง เป็นเครื่องตีมบูชา นี่จะเป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ๑๑วัวตัวผู้แต่ละตัว หรือแกะตัวผู้แต่ละตัว หรือแกะหรือแพะแต่ละตัวที่เอามาถวาย ต้องเตรียมอย่างนี้ทั้งหมด ๑๒ไม่ว่าเจ้าจะเอาสัตว์มาถวายเท่า ไหร่ก็ตาม เจ้าจะต้องทำอย่างนี้กับสัตว์แต่ละตัว ไม่ว่าจะมีมากแค่ไหนก็ตาม

๑๓ประชาชนชาวอิสราเอลจะต้องทำอย่างนั้น เมื่อถวายพวกของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ๑๔ต่อจากนี้ไป เมื่อชาวต่าง ชาติคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่กับพวก เจ้าอยากจะทำถวายพวกของขวัญ ที่มีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ เขาก็จะต้องทำเหมือนกับที่เจ้าทำ ๑๕มันจะมีแคกฎเดียวสำหรับเจ้าและคนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า กฎนี้จะใช้ตลอดไปตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลานของเจ้า เพราะในสายตาของพระ ยาร์เวห์ เจ้าและชาวต่าง ชาติก็เหมือนกัน ๑๖เจ้าและชาวต่าง ชาติที่อยู่อาศัยอยู่กับเจ้าจะใช้กฎและระเบียบเดียวกัน”

๑๗พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๘“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังนำเจ้าไป ๑๙และเมื่อเจ้ากินอาหารจากแผ่นดิน นั้น เจ้าจะต้องถวายของขวัญให้กับพระยาร์เวห์ ๒๐แบ่งดิบก่อนแรกของเจ้า เจ้าต้องทำเป็นขนมปังถวายเป็นของขวัญ เจ้าต้องถวายเป็นเหมือนกับของขวัญที่มาจากลานนวดข้าว ๒๑เจ้าจะต้องถวายแบ่งดิบก่อนแรกเป็นของ ขวัญกับพระยาร์เวห์ ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน

๒๒ถ้าเจ้าทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้ทำตามคำสั่งทั้งหมดนี้ที่พระ ยาร์เวห์ได้บอกโมเสสไว้ ๒๓ทุกอย่างที่พระยาร์เวห์ได้สั่งเจ้าผ่านทางโมเสส ตั้งแต่วัน นั้นที่พระองค์ได้ให้กฎพวก นั้นกับเจ้าเป็นครั้งแรก เรื่อยมาตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลาน ๒๔แล้วถ้าชุมชนของพวกเขา เจ้าทำสิ่ง นี้ไปโดยไม่ได้ตั้งใจแต่ทำไปเพราะไม่รู้ ทั้ง ชุมชนต้องนำวัวรุ่นจากฝูงวัวมาเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช และเครื่องตีมบูชาตามที่กฎกำหนดไว้ และพวกเขา เจ้าต้องนำแพะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

๒๕ด้วยวิธี นี้ นักบวชจะทำพิธีชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนชาวอิสราเอลทั้ง ชุมชน เพื่อพวกเขาจะได้ รับการยก โทษ เพราะมันเป็นความผิด พลาด และพวกเขา ก็ได้นำเครื่องบูชามาถวายเป็นของ ขวัญให้กับพระ ยาร์เวห์ และได้้นำเครื่องบูชาชำระล้างของพวกเขา มาไว้ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ สำหรับความผิดพลาดของพวกเขา ๒๖ประชาชนชาวอิสราเอลทั้ง ชุมชนและชาวต่าง ชาติที่อยู่ร่วมกับเจ้าก็จะได้ รับการยก โทษ เพราะทุกคนมีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดพลาดนั้น

๒๗แต่ถ้าคนๆหนึ่งทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ คนๆ นั้นต้องถวายแพะตัว เมียตัวหนึ่งอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ๒๘แล้วนักบวชจะทำพิธีชำระแทนบูชาแทนคนๆ นั้น

* ๑๕:๔ สองลิตร หรือต้นฉบับคือ ๐.๑ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร

† ๑๕:๔ หนึ่งลิตร หรือในภาษาฮีบรูคือ ๐.๒๕ ฮิน ซึ่งหนักเท่ากับ ๐.๘ ลิตร

‡ ๑๕:๖ สี่ลิตรครึ่ง หรือต้นฉบับคือ ๐.๒ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๔.๔ ลิตร

§ ๑๕:๙ หกลิตรครึ่ง หรือต้นฉบับเดิมคือ ๐.๓ เอฟาร์ห์ หรือเท่ากับ ๖.๖ ลิตร

§ ๑๕:๙ หนึ่งลิตรครึ่ง หรือในภาษาเดิมคือ ๐.๕ ฮิน ซึ่งหนักเท่ากับ ๑.๖ ลิตร

ที่ทำให้ผิดโดยไม่ตั้งใจ นักบวชจะทำพิธีนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์แทนคนๆนั้น แล้วคนๆนั้น จะได้รับการยกโทษ^{๒๙} สำหรับประชาชนของอิสราเอลและชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับพวกเขา ก็ให้ใช้กฎเดียวกันเมื่อมีคนทำผิด^{๓๐} แต่คนที่ทำบาปโดยตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลเองหรือชาวต่าง ชาติ คนๆนั้น ได้ดู หมิ่นพระ ยาห์เวห์ เขาจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา^{๓๑} เพราะเขาดูหมิ่นคำ พุดของพระ ยาห์เวห์ และฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ คนๆนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชน เขาจะต้องถูกลงโทษ^{๓๒}”

คนที่ทำงานในวันหยุดทางศาสนา

^{๓๒} เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง พวกเขาพบชายคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันหยุดทางศาสนา^{๓๓} คนเหล่านั้นที่เจอเขาเก็บฟืนอยู่ ได้นำตัวเขามาหาโมเสส อาโรนและประชาชนทั้งหมด^{๓๔} พวกเขาควบคุมตัวชายคน นั้นไว้เพราะยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา

^{๓๕} พระ ยาห์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า “ชายคน นั้นต้องถูกฆ่า ประชาชนทั้งหมดต้องฆ่าเขาด้วยก้อนหินที่นอกค่าย”^{๓๖} ประชาชนจึงนำตัวชายคน นั้นออกไปนอกค่ายและเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

ผู้เตือนความจำ

^{๓๗} พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า^{๓๘} “ให้บอกคุณอิสราเอลว่า ให้พวกเขาทำฟูดิวไว้ที่ชาย เลื่อของพวก เขาตลอดชั่ว ลูกชั่ว หลาน และพวก เขาต้องเอาเชือกสี ฟ้ำผูกบนฟูดิวมุม^{๓๙} เจ้าจะมีฟูดิวนี้ เพื่อพวกเขาจะได้เห็นมันและจดจำคำสั่งของพระ ยาห์เวห์ทุกข้อ และทำตาม เพื่อพวกเขาจะได้ไม่กลายเป็นคนไม่สัตย์ ซื่อ เพราะไปทำตามใจและความ ออยากของตัวเอง^{๔๐} เจ้าจะได้จดจำและทำตามคำสั่งของเราทุก ข้อ และเจ้าจะเป็นคนที่ถูกแยกออกมาสำหรับพระเจ้าของเจ้า^{๔๑} เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวก เจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อจะเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

ผู้นำบางคนเริ่มต่อต้านโมเสส

^๑ โคราห์ ดาธาน อาบีรัม และโอน^๑ ได้ต่อต้านโมเสส โคราห์เป็นลูกชายของอิสฮาร์ อิสฮาร์เป็นลูกชายของโคฮาท โคฮาทเป็นลูกชายของเลวี ส่วนดาธานและอาบีรัมเป็นลูกชายของเอ ลี อับ โอนเป็นลูกชายของเปเลท ดาธาน อาบีรัมและโอนเป็นลูกหลานของรูเบน พวกเขาได้พาคนหลายคน^๒ ลูกขึ้นต่อ ต้านโมเสส พวกเขารวบรวมคนได้สอง ร้อยห้า สิบลคนจากประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาคนสอง ร้อยห้า สิบลคน นี้เป็นผู้นำของชุมชน ที่ประชาชนเลือกขึ้นมา เป็นพวกคนที่มีชื่อเสียง^๓ พวกเขาพร้อมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน พวกเขาพูดกับโมเสสและอาโรนว่า “พวก ท่านหลง ตัว เองเกินไปแล้ว เพราะประชาชนทั้งหมดนี้ ทุกคนเป็นคนพิเศษของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา ทำไมท่านถึงต้องยกตัว เองขึ้นข่มประชาชนของพระ ยาห์เวห์ด้วย”

^๔ เมื่อโมเสสได้ยินอย่าง นั้น เขาก็ทรุดตัวกราบ ลงกับพื้น ดิน^๕ แล้วพูดกับโค ราห์และพรรค พวกของเขาว่า “พ่รุ้ง นี้เข้าพระ ยาห์เวห์จะทำให้ท่านรู้ว่าใครเป็นของพระองค์และใครเป็นคนพิเศษ และพระองค์จะนำคนที่พิเศษ นั้นมาอยู่ใกล้พระองค์ และคนที่พระองค์เลือก พระองค์ก็จะนำมาอยู่ใกล้พระองค์^๖ โคราห์ ทำอย่าง นี้สิ ในวันที่พ่รุ้ง นี้ ให้ท่านและพรรค พวกของท่านเอาระดางไฟมา^๗ และเอาไฟใส่เข้าไป แล้วใส่เครื่องหอมลงในนั้นต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ในวันพ่รุ้งนี้ แล้วคนที่พระยาห์เวห์เลือกจะเป็นคนพิเศษของพระองค์ พวกท่านเลวี่ต่างหากที่หลงตัวเองไปแล้ว”

^๘ โมเสสพูดกับโค ราห์ว่า “ฟังให้ดีๆพวกชาวเลวี่ทั้งหลาย^๙ พวก ท่านคิดว่ามันน้อยเกินไป ไปใช้ไหม ที่พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้แยกพวก ท่านออกจากประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อนำพวกท่านมาใกล้พระองค์ให้มารับ ใช้ในคืนที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาห์เวห์และมีอันอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อบริการพวกเขา^{๑๐} พระ ยาห์เวห์ได้นำท่าน และพรรค พวกของท่าน ให้มาอยู่ใกล้พระองค์ แต่พวก

* ๑๕:๓๑ **ถูกลงโทษ** ตามตัวอักษรคือ “ความผิดจะอยู่กับเขา”

ท่านอยากจะเป็นนักบวชด้วย ^{๑๑} ดังนั้น ท่าน และพรรคพวกของท่าน จึงได้รวมตัวกันเพื่อ ต่อต้านพระ ยาร์เวห์ แล้วอาโรนทำผิดอะไร พวกท่านถึงได้บ่นต่อว่าเขา”

^{๑๒} โมเสสส่งคนไปเรียกดาธานและอาบี รัม ลูกชายเอลีอับมา แต่พวกเขาบอกว่า “พวก เราจะไม่มา ^{๑๓} แต่ฉันยังไม่พออีกหรือ ที่ท่าน นำพวกเรามาจากแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อให้เรามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ แล้วตอนนี้ท่านยังทำตัวเป็นเจ้า นายเหนือ พวกเราอีก ^{๑๔} นอกจากนั้น ท่านก็ยังไม่ยอม พาพวกเราเข้าไปในแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ แล้วยังไม่ยอมให้ที่นาและไร่องุ่นกับพวก เราด้วย ท่านจะแหกตาพวก นี้ต่อไปอีกหรือ พวกเราจะไม่มา”

^{๑๕} โมเสสโกรธมาก เขาพูดกับพระยาร์เวห์ ว่า “อย่าไปรับเครื่องบูชาของพวก เขาเลย ข้าพเจ้าไม่เคยทำผิดต่อพวก เขาเลย แม้แต่ ล้างชักตัวก็ไม่เคยเอาของเขามา”

^{๑๖} โมเสสพูดกับโคราห์ว่า “ท่านและพรรค พวกของท่านต้องมาอยู่ต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ ในวันพรุ่ง นี้ จะมีท่าน พรรค พวกของท่าน และอาโรน ^{๑๗} พวก ท่านแต่ละคนจะต้องเอา กระถางไฟของท่านใส่เครื่องหอม แล้วแต่ละ คนต้องนำกระถางไฟ นมมาอยู่ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ รวมทั้งหมดสอง ร้อยห้าสิบใบ ท่าน และอาโรนก็ต้องนำกระถางไฟของตัวเองมา ด้วย”

^{๑๘} ดังนั้นทุก คนได้นำกระถางไฟของตัวเองมา ใส่ถ่านที่ติดไฟอยู่ลงไปและใส่เครื่อง หอมลงไป แล้วมายืนอยู่หน้าทาง เข้าเต็นท์ นีดพบพร้อมกับโมเสสและอาโรน ^{๑๙} โคราห์ รวบรวมคนในชุมชนทั้งหมดให้มาต่อ ด้าน พวกเขาที่ทางเข้าเต็นท์นีดพบ แล้วริศมีของ พระยาร์เวห์ ก็ปรากฏแก่คนทั้งชุมชน

^{๒๐} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^{๒๑} “ถอยห่างจากชุมชน นี้ เราจะทำลายพวก มันทันที”

^{๒๒} โมเสสและอาโรนก้ม กราบลงและพูด ว่า “พระเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าเหนือ วิญญาณของคนทั้งหมด *เมื่อมีคน หนึ่งทำ บาป พระองค์จะไถ่ถอนคนทั้งชุมชนหรือ”

^{๒๓} พระ ยาร์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า ^{๒๔} “ให้ บอกกับคนในชุมชนว่า ‘ย้ายออกไปให้ห่าง จากเต็นท์ของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม’”

^{๒๕} โมเสสยืน ขึ้นและตรงไปที่ดาธาน อาบี รัมและพวก ผู้ใหญ่ของชาวอิสราเอลที่ ติดตามเขา ^{๒๖} โมเสสบอกกับชุมชนว่า “ย้าย ออกให้ห่างจากเต็นท์ของคน ชั่วพวกนี้ และ อย่าไปแตะต้องอะไร ก็ตามที่เป็นการของ พวก เขา ไม่อย่างนั้น ท่านจะถูกทำลาย เพราะ ความบาปทั้งหมดของพวกเขา”

^{๒๗} ประชาชนจึงย้ายออกห่างจากเต็นท์ ของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม ตอนนี้ ดาธาน และอาบี รัมได้ออกมายืนอยู่ที่ทาง เข้าเต็นท์ ของพวกเขา พร้อมกับลูกเมียและเด็กทารก ของพวกเขา

^{๒๘} โมเสสพูดว่า “อย่าง นี้พวก ท่านจะได้รู้ ว่า พระ ยาร์เวห์ได้ส่งเรามาทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ เราไม่ได้คิดพวกมันขึ้นมาเอง ^{๒๙} คือ ถ้า คนพวก นี้ตายธรรมชาติเหมือนคนที่คนอื่นๆ เขาตายกัน และถ้าเรื่องที่เกิดกับคนอื่นก็เกิด ขึ้นกับพวกเขาด้วย แสดงว่าพระยาร์เวห์ไม่ ได้ส่งเรามา ^{๓๐} แต่ถ้าพระ ยาร์เวห์ทำในสิ่งที่ ไม่เคยเกิด ขึ้นมาก่อน ให้พื้นดินอัปปากกลืน พวก เขาและทุก สิ่งที่เขาฝังไป และพวก นี้ ถูกฝังทั้งเป็น แล้วท่านก็จะได้ว่า พวก เขา ได้ดูหมิ่นพระยาร์เวห์”

^{๓๑} เมื่อโมเสสพูดจบ พื้น ดินที่อยู่ใต้คน พวก นั้นก็แยกออก ^{๓๒} มันเหมือนกับพื้น ดิน กำลังอัปปากของมันและกลืนเอาคนพวก นั้น ครอบครว้ของพวก เขาและคนของโค ราห์ รวมทั้งทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา ^{๓๓} พวก เขาจึงถูก ฝังทั้ง เป็นพร้อมสิ่งของของพวก เขา แล้วพื้นดินก็ปิดทับพวกเขาและพวกเขาก็หายไปจากชุมชน

^{๓๔} คนอิสราเอลอื่นๆที่อยู่รอบๆต่างวิ่ง หนี เมื่อได้ยินเสียงร้องของพวก เขา คนเหล่านั้นพูดว่า “เดี๋ยวแผ่นดินจะกลืนพวก เราไปด้วย”

^{๓๕} พระ ยาร์เวห์ได้ส่งไฟลงมาทำลายสอง ร้อยห้าสิบคนที่กำลังบูชาเครื่องหอมอยู่

^{๓๖} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๓๗-๓๘} “บอกเอ เลอ ๑ ซาร์ลูกชายของนักบวช อาโรนว่า ให้เอากระถางไฟพวก นั้นออกมา

* ๑๖:๒๒ พระองค์ ... ของคนทั้งหมด หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้รู้ จิตใจของมนุษย์ทุกคน หรือพระเจ้าเป็นผู้ให้ลมหายใจกับมนุษย์ทุกคน”

จากกองไฟที่ยังเผาอยู่ และเขี่ยถ่านไฟและขี้เถ้าให้กระจายไปทั่วๆ กระจ่างไฟได้กลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ เพราะพวก เขาได้เอาระถางไฟพวก นี้มาถวายพระ ยาร์เวห์ ให้เอาระถางไฟของคน พวก นี้ที่ทำบาปจนทำให้พวก เขาต้องตาย ไปดีให้แบนๆ แล้วเอามาทาบเข้ากับแท่น บูชา มันจะเป็นสิ่งเตือนใจสำหรับประชาชนชาวอิสราเอล”

^{๓๙} นักบวชเอ เลอ ๑ ชูาร์จึงเอาระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ที่คนพวกนั้นที่ถูกเผาไปแล้วนำมาถวาย เอามาดีเป็นแผ่นบางๆ มาทาบไปบนแท่น บูชาตามที่พระ ยาร์เวห์ได้บอกกับเขาผ่านทางโมเสส ^{๔๐} แผ่นทองสัมฤทธิ์ นี้จะเป็นสิ่งที่เตือนประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อไม่ให้คนที่ไม่มีสิทธิ ที่ไม่ใช่ลูกหลานของอาโรนเข้าไปใกล้แท่น บูชาเพื่อเผาเครื่องหอมต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ จะได้ไม่เป็นเหมือนโคราห์และพรรคพวกของเข

อาโรนช่วยชีวิตประชาชน

^{๔๑} วันต่อมา ชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านได้ทำให้คนของพระยาร์เวห์ต้องตาย”

^{๔๒} ขณะที่คนในชุมชนกำลังรวมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน พวกเขาได้เห็นไปทางเดินที่นั่น พบ และเห็นเมฆปกคลุมเต็นท์นั้นและรัศมีของพระ ยาร์เวห์ ก็ปรากฏขึ้น ^{๔๓} โมเสสกับอาโรนก็มาที่ด้าน หน้าของเต็นท์นั้นพบ

^{๔๔} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๔๕} “ถอยไปให้ห่างจากชุมชน นี้ เราจะได้ทำลายพวกเขาเดี๋ยวนี้” โมเสสกับอาโรนจึงก้มกราบลงกับพื้น

^{๔๖} โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ไปเอาระถางไฟ และเอาไฟจากแท่นบูชาใส่ลงไป และใส่เครื่องหอมลงไปด้วย แล้วรีบเอาไปที่ชุมชนนั้นแทนประชาชน เพื่อระงับความโกรธของพระ ยาร์เวห์ เพราะพระ ยาร์เวห์กำลังโกรธพวกเขา โรคระบาดกำลังเกิดขึ้น”

^{๔๗} แล้วอาโรนก็ไปเอาระถางไฟตามที่โมเสสบอก แล้ววิ่งเข้าไปกลางชุมชน และเขาเห็นว่าเกิดโรคระบาดขึ้นแล้วในหมู่ประชาชน เขาเอาเครื่องหอมใส่ลงในระถางไฟแทนประชาชน เพื่อระงับความโกรธของพระ ยาร์เวห์ ^{๔๘} เขายืนอยู่ระหว่างคนเป็นและคนตาย และโรคระบาดก็หยุด

ลง ^{๔๙} มีคนตายจากโรคระบาดครั้ง นี้ถึงหนึ่งหมื่นสี่ พันเจ็ด ร้อยคน ไม่รวมคนที่ตายไปก่อนหน้านี้แล้วเพราะโคราห์ ^{๕๐} อาโรนได้กลับไปหาโมเสสที่ทางเข้าเต็นท์นั้น พบเพราะโรคระบาดได้หยุดลงแล้ว

ไม้เท้าอาโรนแตกหน่อ

^๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า **๑๗** ^๒ “ให้พูดกับประชาชนชาวอิสราเอล และให้หัวหน้าของแต่ละเผ่าเอาไม้เท้าของพวกเขา มา รวมเป็นสิบสองอัน และให้เขียนชื่อของหัวหน้าเผ่าแต่ละคนลงไปบนไม้เท้าของเขา นั้น ^๓ ให้เขียนชื่อของอาโรนลงบนไม้เท้าของเผ่าเลวี เพราะจะมีไม้เท้าหนึ่งอันสำหรับหัวหน้าเผ่าแต่ละเผ่า ^๔ ให้เอาไม้เท้าพวก นี้มาวางไว้ในเต็นท์ที่นั่น พบ ตรงหน้าหีบเก็บข้อตกลงเป็นสถานที่ที่เราพบกับพวกเจ้า ^๕ เราเลือกคนไหน ไม้เท้าของคน นั้นก็จะแตกหน่อออกมา ด้วยวิธีนี้ เราจะได้หยุดการบ่นต่อว่าของประชาชนชาวอิสราเอลที่มีต่อพวกเจ้า”

^๖ โมเสสจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอล และพวก ผู้นำของเขาทุก คนก็เอาไม้เท้าของตัวเองมาให้กับโมเสส รวมเป็นสิบสองอัน จากเผ่าละอัน ไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ท่ามกลางไม้เท้าของพวก เขาด้วย ^๗ โมเสสวางไม้เท้าพวก นั้นไว้ต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง

^๘ วันต่อมา โมเสสได้เข้าไปในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง เขาเห็นไม้เท้าของอาโรนจากเผ่าเลวีแตกใบ แตกหน่อและมีดอกบาน พร้อมกับผลอัล มอนต์ด้วย ^๙ โมเสสจึงเอาไม้เท้าทั้งหมดจากด้านหน้าของพระ ยาร์เวห์ ออกมาให้กับ ประชาชนอิสราเอล หัวหน้าแต่ละคนก็หาและหยิบไม้เท้าของตนเอง

^{๑๐} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เอาไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ด้านหน้าหีบข้อตกลง เพื่อเก็บไว้ให้เป็นสิ่งคอยเตือนพวก นี้ที่ทรยศเรา เพื่อพวก เขาจะได้หยุดบ่นต่อว่าเรา และพวกเขาจะได้ไม่ตาย” ^{๑๑} โมเสสจึงทำตามที่พระยาร์เวห์สั่งเขาทุกอย่าง

^{๑๒} แต่ประชาชนชาวอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า “ดูสิ พวกเราจะตาย พวกเราจะถูกทำลาย พวกเราจะถูกทำลายกันหมด ^{๑๓} ทุกคนที่แค่เข้าไปใกล้เต็นท์ที่เก็บข้อตกลงของ

พระยาหวิเวห์ ก็ต้องตายแล้ว พวกเราจะตาย กัณฑ์หมัดหรือเปล่านี้”

งานของนักบวชเลวี

๑๘ *พระ ยาหวิเวห์พูดกับอา โรเนาว่า “ตัว เจ้า ลูกชายของเจ้าและคนในตระกูลของเจ้า จะต้องรับ โทษ ถ้ามีใครมาทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เสื่อมเสีย ตัว เจ้าและลูกชายจะต้องรับ โทษ ถ้าทำหน้าที่นักบวชบกพร่องทำให้เกิดความเสื่อมเสีย ๒ ให้พาพี่น้องชาวเลวีคนอื่นที่อยู่เผ่าพันธุ์เดียวกัน กับพ่อของเจ้ามาด้วย พวกเขาจะได้มาร่วมงานและช่วย เหลือเจ้าตอนที่เจ้าและลูกชายของเจ้าอยู่ต่อหน้าเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง ๓ พวกเขาจะต้องทำหน้าที่เป็นยามคอย เฝ้าระวังให้กับเจ้า คอยดูแลเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง แต่พวก เขาจะต้องไม่เข้าไปใกล้เครื่อง ใช้ต่างๆที่ศักดิ์สิทธิ์ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์หรือแท่น บูชานั่น เพื่อว่าทั้งพวกเขาและเจ้าจะได้ไม่ตาย ๔ พวก เขาจะร่วมงานกับเจ้าและทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังเต็นท์นัด พบ รวมทั้งงานหนักต่างๆที่เกี่ยวข้อง กับเต็นท์ด้วย แต่ห้ามคนที่ไม่มีความบริสุทธิ์เข้ามาใกล้เจ้า

๕เจ้าต้องทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และแท่นบูชา เพื่อเราจะได้ไม่โกรธประชาชนชาวอิสราเอล ๖ดูสิ เราได้เลือกพวกพี่น้องชาวเลวีของเจ้า ออกมาจากประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาเป็นของขวัญสำหรับเจ้า ที่มอบให้กับพระ ยาหวิเวห์เพื่อทำงานหนักในเต็นท์นัดพบ ๗อาโรน มีแต่เจ้าและลูกชายของ เจ้าเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นักบวช คอยดูแลทุก สิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับแท่นบูชาและที่อยู่หลังม่านนั้น และเจ้าก็ต้องทำงานด้วย เราจะให้งานเจ้าให้สมกับฐานะนักบวช แต่คนที่ไม่มีความบริสุทธิ์แล้ว บุกรุกเข้ามาจะต้องถูกฆ่า”

๘พระ ยาหวิเวห์พูดกับอา โรเนาว่า “ดูสิ เราเองได้มอบ หมายงานให้ เจ้าเป็น ยามคอยเฝ้า ระวังของ ขวัญ ต่างๆที่คนเอา มาให้กับ

เรา รวมทั้งของ ขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ประชาชนชาวอิสราเอลเอา มา เราจะแบ่งสิ่งเหล่านั้นให้เจ้าและลูกชายของเจ้า เป็นส่วนแบ่งที่พวก เจ้าจะได้ตลอดไป ๙ผู้คนที่เอาเครื่องบูชาต่างๆมาถวายเรา มีทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาข้าวธัญพืช เครื่องบูชาสดใช้ เครื่องบูชาพวกนี้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เจ้าจะได้ส่วนแบ่งจากเครื่องบูชาที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ จากส่วนที่เก็บไว้ ที่ไม่ได้เอาไปเผาบนแท่นบูชา ส่วน นี้จะเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับเจ้าและพวกลูกชายของ เจ้า ๑๐เจ้าต้องกินมันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ผู้ชายในครอบครัวเจ้ากินได้หมดทุกคน มันเป็นส่วนของศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า

๑๑และของ ขวัญพิเศษอื่นๆที่ชาวอิสราเอลนำมายื่นถวายกับเรา ก็จะเป็นของเจ้าด้วย เราจะให้ของพวก นั้นกับเจ้า ลูกชายของเจ้า และลูกสาวของเจ้า นั่นเป็นส่วน แบ่งของเจ้า ในครอบครัวเจ้า ทุกคนที่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรมก็กินได้

๑๒เมื่อชาวอิสราเอลนำผลผลิตที่เก็บ เก็บไว้ได้เป็นครั้งแรกมาถวายให้กับพระ ยาหวิเวห์ มีน้ำมันมะกอกอย่างดี เหล้าองุ่นใหม่และเมล็ดข้าวทั้งหมด เราจะยกให้กับเจ้า ๑๓เมื่อพวกเขาพาพืช ผลที่สุดเป็นครั้งแรกในที่ดินของพวกเขาถวายพระยาหวิเวห์ ของถวายนั้นก็จะเป็นส่วนของพวกเขา เจ้า ในครอบครัวเจ้าทุกคนที่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรม ก็กินได้

๑๔ทุก สิ่งทุกอย่างที่เขานำมาถวายในอิสราเอล ก็จะเป็นของเจ้า

๑๕ลูก หัวปีไม่ว่าจะเป็นลูก คนหรือลูก สัตว์ที่พวกเขาเอามาถวายให้กับพระ ยาหวิเวห์จะเป็นของเจ้า แต่เจ้าจะต้องรับเงินที่เขาจ่ายเป็นค่าไถ่สำหรับลูกหัวปีของคน และลูกหัวปีของสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์ ๑๖เมื่อลูก หัวปี นั้นมีอายุได้หนึ่งเดือน เจ้าจะต้องมาซื้อคืนไปเป็นเงินหนักห้าเซ เชล †ตายตัวตามมาตรฐานอย่างเป็นทางการ ‡โดยคิดหนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกราท †

* ๑๘:๑๕ **ไม่บริสุทธิ์** พระเจ้าไม่ยอมรับการบูชาจากเขา
† ๑๘:๑๖ **ห้าเซเชล** เท่ากับ ๕๗.๕ กรัม ซึ่งมีค่าเท่ากับเงินเดือนของคนในยุคนั้นหกเดือน
‡ ๑๘:๑๖ **มาตรฐานอย่างเป็นทางการ** หรือเซ เชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานที่ใช้สำหรับชั่งน้ำหนักในเต็นท์นัดพบหรือวิหาร
† ๑๘:๑๖ **หนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกราท** หรือเท่ากับ ๒๓๐ กรัม

^{๑๗} แต่ลูกวัวหาวปี ลูกแกะหาวปี และลูกแพะหาวปี หุ้มไม้ให้เจ้าซื้อคืนไป พวก มน เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องเอาเลือดของพวก มน มาพรมลงบนแท่น บูชาและต้องเผ่าไข มน ของพวก มน เป็นของขวัญ ที่มีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ ^{๑๘} แต่ส่วนที่เป็นเนื้อจะเป็นของเจ้า รวมทั้งส่วนนอกของเครื่องยี่นบูชา และส่วนสะโพกข้างขวา ก็เป็นของเจ้าด้วย ^{๑๙} พวกของ ขวัญศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลเอามายื่นถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ เรามอบให้กับเจ้า ลูกชายและลูกสาวของเจ้า มันเป็นส่วนของเจ้าตลอด ไป มันจะเป็นข้อตกลง ของพระยาร์เวห์ สำหรับเจ้าและลูกหลานรุ่นหลังจากเจ้าตลอดไป”

^{๒๐} พระยาร์เวห์พูดกับอาโรนว่า “เจ้าจะไม่ได้รับส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดินของพวก เขา และเจ้าจะไม่ได้เป็นเจ้าของใน ส่วนแบ่งที่ดินท่ามกลางพวก เขา เราคือส่วน แบ่งของเจ้า และมรดกของเจ้าในท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล

^{๒๑} พวกชาวอิสราเอลจะถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของพืชผลและสัตว์ที่เกิดใหม่ เรายกส่วน นี้ให้กับชาวเลวี นี่จะเป็นส่วน แบ่งของพวก เขา เป็นค่าตอบแทน ที่พวกเขาทำงานหนักในเต็นท์นัด พบ ^{๒๒} ตั้งแต่ นี้ไป ชาวอิสราเอลต้องไม่เข้าไปใกล้เต็นท์นัด พบ ไม่อย่าง นั้นพวก เขาจะถูกลงโทษ เพราะบาปของพวก เขาและจะตาย ^{๒๓} มีแต่ชาวเลวีเท่านั้นที่จะทำงานให้เต็นท์นัด พบ และพวกเขาจะต้องรับ ผิด ขอบต่อความบาปที่เกิดขึ้น นี่จะเป็นกฎของพวก เจ้าตลอดไป และพวก เลวีก็จะไม่ได้ส่วน แบ่งอะไรเลยในที่ดินของชาวอิสราเอล ^{๒๔} ชาวอิสราเอลจะถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้เป็นของขวัญให้กับพระยาร์เวห์ แล้วเราจะให้ส่วน นี้กับชาวเลวีเป็นส่วนแบ่งแทนที่ดิน เพราะอย่างนี้ เราจึงได้บอกชาวเลวีว่า พวก เขาจะไม่ได้ส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดิน ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล”

^{๒๕} พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ^{๒๖} “ให้บอกชาวเลวีว่า ‘เมื่อคนอิสราเอลเอาสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้มาถวายให้กับเรา

เราก็ได้มอบส่วน นี้ให้เป็นส่วนแบ่งของเจ้า เมื่อเจ้าได้ รับส่วน แบ่ง นี้แล้ว เจ้าต้องถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของส่วนแบ่ง นั้นให้กับพระยาร์เวห์ด้วย ^{๒๗} ของ ขวัญของเจ้านี้ พระเจ้าก็จะนับให้กับเจ้าเหมือนกับว่ามันเป็นเมล็ดข้าวจากลาน นวดข้าวและน่องงุ่นที่เต็มล้นในบ่อ อย่างงุ่น ^{๒๘} ดังนั้น เมื่อเจ้าได้ รับสิบเปอร์เซ็นต์ที่ชาวอิสราเอลเอามาถวายพระยาร์เวห์ เจ้าก็ต้องถวายของ ขวัญให้กับพระยาร์เวห์เหมือนกัน จากของขวัญที่เจ้าเอามาถวายให้กับพระ ยาร์เวห์ นี้ เจ้าต้องเอาไปให้กับนักบวชอาโรน ^{๒๙} เจ้าจะต้องแยกส่วนที่ดีที่สุดในของ ขวัญแต่ละอย่างทั้งหมดที่เจ้าได้รับมา เอาไว้เป็นของขวัญจากเจ้าที่ ให้พระยาร์เวห์”

^{๓๐} และให้บอกกับพวก เลวีว่า ‘เมื่อเจ้าเอาส่วนที่ดีที่สุดในของ มันมาถวายแล้ว พระเจ้าก็จะถือว่าส่วนที่เหลือ นั้น เป็นของเจ้าชาวเลวี เหมือนกับตอนที่เอาผลผลิตจากลานนวดข้าว และผลผลิตจากบ่ออย่างงุ่น มาถวายนั่นเอง ^{๓๑} เจ้าและครอบครัวของเจ้าจะกินมันที่ไหนก็ได้ เพราะมันเป็นค่าแรงของเจ้าที่ทำงานในเต็นท์นัด พบ ^{๓๒} และถ้าเจ้าถวายส่วนที่ดีที่สุดในของ มันให้กับพระ ยาร์เวห์ เจ้าจะไม่ต้องรับโทษบาปเพราะมัน เจ้าต้องไม่ทำให้ของ ขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ของประชาชนชาวอิสราเอล เสื่อมเสียไป เพื่อเจ้าจะได้ไม่ตาย”

ชี้เถ้าของวัวแดง

๑๘ ^๑ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ^๒ “นี่เป็นกฎข้อบังคับที่พระยาร์เวห์ได้สั่งไว้ ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ให้พวก เขาเอาวัวตัวเมียสีแดงหนึ่ง ตัวที่ไม่มีตำหนิหรือรอยฟกช้ำใดๆมาให้กับเจ้า และต้องเป็นวัวที่ไม่เคยถูกเทียมแอก มาก่อน ^๓ พวกเจ้าต้องเอาวัวตัวนั้นมาให้กับนักบวชเอเลอาซาร์ เขาจะงูมมันออกไปนอกค่าย และฆ่ามันต่อหน้าเขา ^๔ แล้วนักบวชเอเลอาซาร์ต้องเอานิวมีอจุ่มลงไป ในเลือดของมัน และพรมเลือดไปที่หน้าเต็นท์นัด พบเจ็ดครั้ง ^๕ แล้วต้องเผาวัวแดง นั้นต่อ

* ๑๘:๑๙ ข้อตกลง ข้อตกลงตรงนี้คือ “ข้อตกลงแห่งเกลือ” สมัยนั้นการกินเกลือด้วยกันเป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกันตลอดไป

† ๑๘:๒ แอก ไม้ที่วางพาดคอกวัวหรือควายเพื่อผูก ลาก งูมเกวียนหรือคันทไถ

หน้าเขา ต้องเผาหนึ่ง เนื้อและเลือด รวมทั้ง ขี้ของมันไปพร้อมๆกัน ^๖ นักบวชต้องนำไม้สนซีดาร์ กิ่งหุสบ และด้ายสีแดงเข้ม โยนลงไปไฟที่กำลังเผาไว้แดง นน ^๗ นักบวชต้องชูกเสื้อผ้าของเขา และล้างตัวในน้ำ หลังจากนั้น นักบวชถึงกลับเข้ามาในค่ายได้ แต่เขาจะยังไม่บริสุทธิ์ทาง พิธีกรรมจนกว่าจะถึงตอนเย็น ^๘ คนที่เผาไว้แดงต้องเอาเสื้อผ้าไปซักและล้างตัวในน้ำ และเขาจะไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปจนถึงตอนเย็นเหมือนกัน

^๙ แล้วให้ผู้ชายคนหนึ่งที่ยังบริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปโกยขี้ เถ้าของวัวแดง และเอาไปเก็บไว้ในที่ที่สะอาดนอกค่าย ขี้ เถ้านั้นจะถูกเก็บไว้ ผสมน้ำสำหรับชำระชุมชนชาวอิสราเอลให้บริสุทธิ์ มันคือเครื่องบูชาที่ทำให้คนบริสุทธิ์

^{๑๐} คนที่ไปโกยขี้ เถ้าวัวแดง นั้น ต้องซักเสื้อผ้าของเขา และจะไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปจนถึงตอน เย็น นี่จะเป็นกฎข้อบังคับที่จะใช้ตลอดไป ทั้งกับชาวอิสราเอลและชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับพวกเขา

^{๑๑} คนที่ไปแตะ ต้องร่างคนตายมา ไม่ว่าจะ เป็นร่างของใครก็ตาม คนงานนั้นจะไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปเป็นเวลาเจ็ดวัน ^{๑๒} เขาจะต้องล้างตัว เองให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมด้วย

น้ำสำหรับชำระล้างนั้น แล้วเขาจะบริสุทธิ์ แต่ถ้าเขาไม่ล้างตัวเองให้บริสุทธิ์ในวัน ที่สามและในวันทีเจ็ด เขาจะยังคงไม่บริสุทธิ์

^{๑๓} คนที่ไปถูกศพมา และไม่ได้ชำระล้างตัวเองให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม เขาก็จะทำให้ เติ่นที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาร์เวห์ไม่บริสุทธิ์ไปด้วย คนงานนั้นจะต้องถูกตัดออกจากคนอิสราเอล ถ้าไม่ได้เอาน้ำสำหรับชำระล้างลาดลงบนตัวเขา เขาก็จะยังคงไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมต่อไป ความไม่บริสุทธิ์ยังคงติดตัวเขาอยู่

^{๑๔} นี่เป็นกฎที่ใช้ เมื่อมีคนตายในเต็นท์ คนที่เข้าไปในเต็นท์นั้น หรือคนที่อยู่ในเต็นท์นั้น จะไม่บริสุทธิ์ไปเจ็ดวัน ^{๑๕} หม้ออูททุกใบที่เปิดฝาทิ้งไว้หรือไม่มีฝาปิดก็จะไม่บริสุทธิ์ ^{๑๖} ใครก็ตามที่อยู่ในห้อง ทุ่ง แล้วเกิดไปแตะต้องถูกคนที่ถูกฟันตาย หรือคนที่

ตายตามธรรมชาติ หรือกระดูกคนหรือหลุมศพ คนงานนั้นจะไม่บริสุทธิ์ไปเจ็ดวัน

^{๑๗} ดังนั้นเจ้าต้องเอาขี้ เถ้าของวัวแดงจากเครื่องบูชาชำระล้างนั้น มาให้กับคนที่ไม่บริสุทธิ์และเอาน้ำบริสุทธิ์ มาเทผสมเข้ากับขี้ เถ้าที่นอนที่อยู่ในชาม ^{๑๘} ให้คนที่บริสุทธิ์เอากิ่งหุสบจุ่มลงในน้ำและพรมไปที่เต็นท์ และพวกถ้วยชามต่างๆ รวมทั้งคนที่อยู่ในเต็นท์นั้นด้วย และพรมให้กับคนที่ไปแตะ ต้องถูกของพวก นี้คือกระดูกคนตาย หรือคนที่ถูกฟันตาย หรือคนที่ตายตามธรรมชาติ หรือหลุมฝังศพ

^{๑๙} คนที่บริสุทธิ์คนนั้น จะต้องพรมน้ำนั้น ให้กับคนที่ไม่บริสุทธิ์ในวันที่สามและวันที่เจ็ด ด้วยวิธี นี้ เขาจะทำให้คนงานนั้นบริสุทธิ์ในวันที่เจ็ด แล้วคนที่ไม่บริสุทธิ์ นั้นต้องซักล้างเสื้อผ้า และล้างตัวเองในน้ำ และเขาจะบริสุทธิ์ในตอนเย็น

^{๒๐} คนที่กลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้ทำให้ตัว เองบริสุทธิ์ คนงานนั้นจะต้องถูกตัดออกจากชุมชน เพราะคนงานนั้นทำให้สถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระ ยาร์เวห์ไม่บริสุทธิ์ เพราะยังไม่ได้เอาน้ำสำหรับการชำระล้างลาดบนตัวเขา คนงานนั้นก็ไม่บริสุทธิ์อยู่ ^{๒๑} กฎนี้จะใช้กับพวกเขาตลอดไป คนที่พรมน้ำชำระล้างให้กับคนอื่น นั้น จะต้องซักเสื้อผ้าของเขา และคนที่แตะถูกน้ำสำหรับชำระล้างจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอน เย็น ^{๒๒} คนที่ไม่บริสุทธิ์ไปแตะจะถูกอะไรก็ตาม สิ่ง นั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ไป ด้วย และคนอื่นที่ไปแตะถูกตัว เขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น”

มิเรียมตาย

๒๐ ^๑ ประชาชนชาวอิสราเอล ทั้งชุมชน มาถึงที่เปลาห์ เปลียาแห่ง แล้งคีนในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนอาศัยอยู่ที่เค เดซ มิเรียมตายและถูกฝังไว้ที่นี่

โมเสสทำผิด

^๒ ที่นั้นไม่มีน้ำสำหรับชุมชน ดังนั้น พวกเขาจึงรวม ตัว กันต่อ ต้านโมเสสและอา โรน ^๓ ประชาชนมาถกเถียงกับโมเสสและพูดว่า “พวก เราน่าจะตายไปพร้อมๆกับพี่ น้อง

* ๑๙:๖ กิ่งหุสบ พืชชนิดหนึ่งมีกิ่งก้านมาก หักมาใช้สำหรับพรมน้ำหรือเลือดในพิธีชำระล้าง
 † ๑๙:๑๗ น้ำบริสุทธิ์ หมายถึงน้ำสะอาดที่ไหลอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่หน้าที่ขังอยู่

ของเรา ตอนทีพวกเขาตายไปต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ “พวก ท่านพาชุมชนของพระ ยาร์เวห์มาในที่เปล่า เบลียวแห้ง แล้งนี้ทำไม เพื่อเราและสัตว์ของเราจะได้ตายกันที่นี่หรือ ยังไง” “ท่านนำเราออกมาจากอียิปต์เพื่อมา อยู่ในที่ห่วยๆอย่างนี้ทำไม ที่นี้ไม่มีเมล็ดพืช มะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และแม้แต่เราจะดื่ม ก็ยังไม่ได้เลย”

^๖โมเสสและอา โรนจึงจากชุมชนไปที่ทาง เข้าเต็นท์นัดพบ ทั้งสองคนก้ม หน้ากราบลง และรำลึก ของพระ ยาร์เวห์ก็ปรากฏกับพวกเขา

^๗พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าและ อาโรนพี่ชายเจ้า ไปหิบบัไม้เท้าและรวบรวม คนในชุมชน นั้น แล้วพูดกับก้อนหินต่อ หน้าพวกเขา แล้วหินจะให้ น้ำไหลออกมา ด้วยวิธี นี้ เจ้าจะได้ผลิตน้ำให้กับพวกเขาจากหินก้อน นั้น และเจ้าก็ได้จัดหาน้ำดื่มให้กับชุมชนและ สัตว์เลี้ยงของพวกเขา”

^๘โมเสสจึงไปหิบบัไม้ เท้าที่อยู่ตรงหน้า พระยาร์เวห์ ตามทีพระองค์สั่งเขา ^๙โมเสส และอา โรนก็เรียกชุมนุมคนที่หน้าหินก้อน นั้น โมเสสพูดกับพวกเขาทั้งหลายว่า “ฟังให้ ดี ไอ้พวกแข็งข้อ จะให้เราทำนาออกมาจาก หินก้อน นี้หรือ” ^{๑๐}แล้วโมเสสก็ยกมือขึ้น และตีหินก้อนนั้นด้วยไม้เท้าสองครั้ง และน้ำ ก็พุ่งออกมา ชุมชนและสัตว์เลี้ยงของเขาก็ เข้าไปดื่มกัน

^{๑๑}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรน ว่า “เจ้าไม่ได้ไว้วางใจเราเพียงพอ เจ้าถึงไม่ ได้ให้เกียรติเราในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ ต่อหน้า ประชาชนชาวอิสราเอล ดังนั้น เจ้าจะไม่ได้ นำชุมชน นี้เข้าไปในแผ่นดิน ที่เรากำลังจะให้ กับพวกเขา”

^{๑๒}สถาน ที่ นี้ถูกเรียก ว่าน้ำของเม รีบาห์ เป็นสถานที่ที่ประชาชนชาวอิสราเอลแข็งข้อ ต่อพระยาร์เวห์ และพระยาร์เวห์ได้แสดงให้ พวกเขาเห็นว่าพระองค์เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

เอโดมไม่อนุญาตให้อิสราเอลผ่าน

^{๑๓}ตอนที่โมเสสอยู่ที่เค เดช เขาได้ส่งคน ถู้อสารไปถึงกษัตริย์ของเอโดมมีใจความว่า

“น้องชายของท่าน ชาวอิสราเอล พูดกับท่านว่า ท่านก็รู้เกี่ยว กับความ

ยากลำบากต่างๆที่เราได้พบมาแล้วว่า ^{๑๔}บรรพบุรุษของเราได้ลงไปอยู่ที่อียิปต์ และได้อาศัยอยู่ที่ นั้นเป็นเวลาช้านาน และชาวอียิปต์ต่างก็โหด ร้ายกับพวก เราและบรรพบุรุษของเรา ^{๑๕}แต่เราได้ ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระ ยาร์เวห์ และพระองค์ก็ได้ยินเสียง ร้องของพวก เรา และได้ส่งทูต สวรรค์องค์หนึ่งมา นำ เราออกจากอียิปต์

และดูสิ ตอนนี้เราอยู่ที่เค เดช เมืองที่ ติดทางชายแดนของท่าน ^{๑๖}ได้โปรด อนุญาตให้พวก เราเดินทางผ่านประเทศของ ท่าน พวก เราจะไม่ได้เดินทางผ่านไร่นาหรือ ไร่องุ่น พวก เราจะไม่ได้ดื่มน้ำจากบ่อของ ท่าน พวก เราจะเดินอยู่แต่บนทางหลวง เท่านั้น และจะไม่ได้แหวะที่ ไถจนกว่าจะ ผ่านประเทศของท่านไป”

^{๑๗}แต่กษัตริย์เอโดมตอบมาว่า “พวกท่าน ต้องไม่ผ่านเข้ามาในดิน แดนของเรา ไม่ อย่างนั้น เราจะยก ท้าพออกมาต่อสู้กับพวก ท่าน”

^{๑๘}ประชาชนชาวอิสราเอลจึงบอกกับเขาว่า “พวก เราจะเดินอยู่แต่บนทางหลวงเท่านั้น และถ้าสัตว์เลี้ยงของพวก เราไปดื่มน้ำของ ท่านเข้า พวกเราจะจ่ายเงินให้ ขอเพียงท่าน อนุญาตให้พวก เราเดินทางไปที่นั่น มัน เป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

^{๑๙}แต่กษัตริย์ของเอ โดมบอกว่า “ห้าม พวก ท่านผ่านเข้ามา” เอโดมจึงยกกองทัพ ขนาดใหญ่ที่เข้ม แข็งออกมาต้านชาว อิสราเอล ^{๒๐}เอ โดมไม่ยอมให้ชาวอิสราเอล ผ่านดิน แดนของพวก เขา ชาวอิสราเอลจึง ต้องหันไปทางอื่น

อาโรนตาย

^{๒๑}แล้วประชาชนชาวอิสราเอล ทั้งชุมชน ก็จากเค เดช และมาถึงภูเขาโฮร์ ^{๒๒}พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและอา โรนบนภูเขาโฮร์ ซึ่งติดกับชายแดนของเอโดม ^{๒๓}“อาโรนจะ ตายและจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดิน ที่เราจะให้กับ ประชาชนชาวอิสราเอล เพราะพวกเจ้าขัดคำสั่งเราเกี่ยวกับน้ำของเมรีบาห์

*๒๐:๑๓ เมรีบาห์ ชื่อนี้หมายถึงการโต้เถียงหรือการแข็งข้อ

๒๕ ให้นำตัวอาโรนและเอเลอาซาร์ลูกชายเขา ขึ้นมาบนภูเขาโฮร์ ๒๖ และถอดเสื้อของอาโรนออก แล้วเอาไปสวมให้กับเอเลอาซาร์ลูกชายของเขา แล้วอาโรนจะได้อายุยืนอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและตายที่บนภูเขานั้น”

๒๗ โมเสสจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง พวกเขาเดินขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ ต่อหน้าชุมนุม ๒๘ โมเสสถอดเสื้อพิเศษของอาโรนออก แล้วสวมให้กับเอเลอาซาร์ลูกชายของเขา แล้วอาโรนก็ตายอยู่บนยอดเขานั้น โมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขา ๒๙ และชุมนุมทั้งหมดก็เห็นว่าอาโรนตายแล้ว ประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนก็ไว้ทุกข์ ๓๐ ให้อาโรนสามสิบวัน

สงครามกับชาวคานาอัน

๒๑ ๑ กษัตริย์ชาวคานาอันแห่งเมืองอาราด ที่อาศัยอยู่ในเนเกบ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังเดินทางมาอาธาริม ท่านจึงเข้าโจมตีชาวอิสราเอลและจับตัวชาวอิสราเอลบางคนไป ๒ ชาวอิสราเอลจึงบ่นไว้กับพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าพระองค์ให้พวกมันตกอยู่ในเงื้อมมือของเรา เราจะทำลายเมืองของพวกมันทั้งหมด”

๓ พระยาห์เวห์ที่ฟังเสียงของชาวอิสราเอล และให้ชาวคานาอันตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกอิสราเอล ชาวอิสราเอลจึงได้ทำลายชาวคานาอันและเมืองทั้งหมดของพวกเข พวกเขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าโฮร์มาห์ ๔

ภูทองสัมฤทธิ์

๕ แล้วชาวอิสราเอลก็จากภูเขาโฮร์ ใช้เส้นทางที่มุ่งไปยังทะเลต้นกก ๖ เพื่ออ้อมดินแดนของเอโดม ในระหว่างทางประชาชนเริ่มหมดความอดทน ๗ พวกเขาพูดต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า “ทำไมพวกท่านถึงทำให้เรา

ต้องออกจากอียิปต์ เพื่อมาตายในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งนี้ ที่นี้ไม่มีขนมปังและน้ำ และพวกเราก็กินอาหารที่ห่วยๆ นี้เต็มทนแล้ว”

๘ พระยาห์เวห์จึงส่งฝูงพิชลงมาท่ามกลางพวกเขา ๙ พวกเขาได้เห็นคนอิสราเอลตายไปเป็นจำนวนมาก ๑๐ ประชาชนจึงมาหาโมเสสและพูดว่า “พวกเราได้ทำบาปไปแล้ว ที่ไปพูดต่อว่าพระยาห์เวห์และท่าน ช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ให้พระองค์ช่วยเราพวกนี้ไปจากพวกเรด้วยเถิด” โมเสสจึงอธิษฐานให้กับประชาชน

๑๑ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ทำงูพิษขึ้นมาตัวหนึ่ง แล้วเอาไปแขวนไว้บนเสา เมื่อคนที่ถูกงูกัด มองดูมัน คนๆนั้นก็หาย” ๑๒ ดังนั้นโมเสสจึงทำงูจากทองสัมฤทธิ์ และเอาไปแขวนไว้บนเสา เมื่องูไปกัดใครเข้า แล้วคนๆนั้นมองไปที่งูทองสัมฤทธิ์ เขาก็หาย

การเดินทางสู่โมอับ

๑๓ ประชาชนชาวอิสราเอลได้ออกจากที่นั่น และมาตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท ๑๔ จากนั้นพวกเขาได้ออกจากโอโบทและมาตั้งค่ายอยู่ที่อิเยอาบาริมในที่เปลี่ยวแห้งแล้งติดชายแดนทางทิศตะวันออกของโมอับ ๑๕ พวกเขาออกจากที่นั่นแล้วมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด ๑๖ พวกเขาออกจากที่นั่นและมาตั้งค่ายอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำอารโนนในที่เปลี่ยวแห้งแล้ง แม่น้ำนี้เริ่มจากเขตแดนของชาวอาโมไรต์ แม่น้ำอารโนนจึงเป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่างโมอับและชาวอาโมไรต์ ๑๗ ถึงได้มีคำบรรยายอยู่ในหนังสือสงครามของพระยาห์เวห์ ๑๘ ไว้ดังนี้ว่า

“และวาเยอบในเมืองสุฟาห์ และหุบเขาของแม่น้ำอารโนน ๑๙ และเนินเขาต่างๆของหุบเขาที่นำไปสู่ที่ ตั้งของเมืองอาร์

*๒๐:๒๙ *ไว้ทุกข์* ในยุคโบราณของอิสราเอล ประชาชนมักร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง สวมเสื้อผ้าชุดพิเศษและรอยขีดเก๋บนหัวเพื่อแสดงความเศร้าเสียใจ

†๒๑:๓ *โฮร์มาห์* ชื่อนี้หมายถึง “ทำลายจนสิ้นซาก” หรือ “ของขวัญที่ให้กับพระเจ้าทั้งหมด” ดูใน เลวีนิติ ๒๗:๒๘-๒๙

‡๒๑:๕ *ทะเลต้นกก* หรือทะเลแดง ที่นี้อาจพูดถึงอ่าวเอลลาต หรืออากาบา คนละอ่าวกับที่ชาวอิสราเอลข้ามเมื่อออกมาจากอียิปต์

¶๒๑:๑๕ *หนังสือสงครามของพระยาห์เวห์* หนังสือเล่มนี้ที่ผู้เขียนหนังสือกัณฑ์ดารวิถีอ้างถึงสูญหายไปแล้ว

และทอดยาวไปตามพรมแดนของโมอับ”

^{๑๖}จากที่นั่น พวกเขาไปต่อถึงเมืองเบเออร์ นี่คือบ่อน้ำที่พระ ยาร์เวห์ได้บอกกับโมเสสว่า “ให้เรียกชุมนุมประชาชน และเราจะให้ น้ำกับพวกเขา” ^{๑๗}แล้วอิสราเอลได้ร้องเพลงนี้

“เจ้าบ่อน้ำเอ๋ย ให้น้ำไหลพุ่งออกมา ให้ร้องเพลงเกี่ยวกับมัน

^{๑๘}บ่อน้ำที่พวกผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้ขุด ผู้นำของประชาชนได้ขุดมันขึ้น ด้วยไม้คทาของพวกเขาและด้วยไม้เท้าของพวกเขา”

แล้วพวกเขา ก็ออกจากที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้งไปสู่มีทธานาห์ †

^{๑๙}จากมีทธานาห์ พวกเขาไปถึงนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลพวกเขาก็ไปบาโมท ^{๒๐}จากบาโมทไปถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในแคว้นโมอับบนยอดเขาปีสกาห์ จากบนนั้น สามารถมองเห็นที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้งทั้งหมด

สิโหนและโอก

(ฉวิป. ๒:๒๖-๓๗-๓:๑๑)

^{๒๑}แล้วอิสราเอลก็ได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหา กษัตริย์สิโหนของชาวอาโมไรต์ พวกเขาบอกว่า

^{๒๒}“ขออนุญาตให้เราเดินทางผ่านประเทศของท่านไปด้วยเถิด เราจะไม่เข้าไปในทุ่งนาของท่านหรือไร่ร่อนของท่าน เราจะไม่ตีมันน้ำจากบ่อน้ำของท่าน เราจะเดินอยู่แต่บนถนนหลวงของท่าน จนกว่าจะผ่านดินแดนของท่านไป”

^{๒๓}แต่สิโหนไม่ยอมให้ชาวอิสราเอลเดินทางผ่านดินแดนของเขา และสิโหนก็ได้รวบรวมประชาชนของเขาและยกออกมาสู้รบกับชาว

อิสราเอลในที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้ง เขามาถึง ยาฮาสและเข้าโจมตีชาวอิสราเอล

^{๒๔}แต่ชาวอิสราเอลได้ฆ่าเขาตาย และยึดเอาดินแดนของเขาตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนไปจนถึงแม่น้ำยับบอก ไกลออกไปจนถึงพรมแดนของชาวอัมโมน เพราะชายแดนของชาวอัมโมนเข้มแข็งมาก ^{๒๕}ชาวอิสราเอลจึงยึดเอาเมืองเหล่านี้ไว้ทั้งหมด และชาวอิสราเอลก็เริ่มตั้งถิ่นฐานตามเมืองต่างๆของชาวอาโมไรต์ ในเมืองเฮชโบนและเมืองรอบๆ ^{๒๖}ขณะนั้น เมืองเฮชโบนคือเมืองหลวงของกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์ สิโหนได้ต่อสู้กับกษัตริย์โมอับองค์ก่อนและยึดเอาดินแดนทั้งหมดของโมอับมาจนสุดแม่น้ำอารโนน ^{๒๗}ด้วยเหตุนี้ จึงมีพวกนักร้องร้องว่า

“มาที่เฮชโบน มาสร้างมันใหม่อีกครั้ง มาสร้างเมืองสิโหนขึ้นใหม่

^{๒๘}เพราะมีไฟออกมาจากเมืองเฮชโบน เปลวไฟออกมาจากเมืองสิโหน

ไฟได้กลืนกินเมืองอารีในโมอับ มันได้กลืนกินเนินเขาเหนือแม่น้ำอารโนน

^{๒๙}เจ้าโมอับ ความพิณาคมาถึงเจ้าแล้ว ประชาชนของพระเคโมซ †เจ้าถูกทำลายแล้ว

พระเคโมซทำให้พวกลูกชายของเขาต้องวิ่งหนี และทำให้พวกลูกสาวของเขาต้องถูกจับตัว

ไปให้กษัตริย์สิโหนของชาวอาโมไรต์

^{๓๐}ลูกหลานของพวกเขา ถูกทำลายตั้งแต่มืองเฮชโบนไปจนถึงตีโบน และเราได้ทำลายสิโหนซึ่งอยู่ใกล้เมเดบา”

^{๓๑}ชาวอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในดินแดนของชาวอาโมไรต์

^{๓๒}โมเสสส่งคนไปสอดแนม เมืองยาเซอร์ และชาวอิสราเอลได้เข้ายึดเมืองรอบๆมัน

*๒๑:๑๖ เบเออร์ ชื่อภาษาฮีบรูหมายถึงบ่อน้ำ

†๒๑:๑๘ แล้วพวกเขา... มีทธานาห์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “และมันก็คือของขวัญจากที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้ง” มีทธานาห์ในภาษาฮีบรูหมายถึงของขวัญ

‡๒๑:๒๙ พระเคโมซ พระของชาวโมอับ

†๒๑:๓๐ ลูกหลานของพวกเขา ข้อความนี้เป็นการอ่านจากฉบับภาษากรีก ในภาษาฮีบรูอ่านว่า “พวกเราได้ยิงพวกเขา”

§๒๑:๓๐ เราได้ทำลาย อาจจะแปลเป็นชื่อสถานที่ก็ได้ คือ “จากนาซิม”

และไล่ชาวอาโมไรต์ที่เคยอาศัยอยู่ที่นั่นออกไป

^{๓๓} แล้วชาวอิสราเอลก็ไปต่อตามทางที่ไปสู่เมืองบาซัน กษัตริย์อ็อกของเมืองบาซันกับประชาชนของเขาจึงออกมาที่เอเดรื่อ เพื่อสู้รบกับชาวอิสราเอลในสนามรบ

^{๓๔} พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไม่ต้องไปกลัวเขา เพราะเราจะมอบเขา ประชาชนทั้งหมดของเขาและดินแดนของเขาให้กับเจ้า และเจ้าจะทำกับเขาเหมือนกับที่เจ้าเคยทำกับสิโหนกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ที่อยู่ในเฮชบอน”

^{๓๕} ดัง นั้นชาวอิสราเอลจึงฆ่าอ็อก พวกลูกชายและประชาชนทั้งหมดของเขา จนไม่เหลือใครรอดชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว แล้วชาวอิสราเอลก็เข้ายึดดินแดนของเขาไว้

บาลาอัมและกษัตริย์ของโมอับ

๒๒ ^๑ ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางต่อและมาตั้งค่ายในที่ราบโมอับ ใกล้แม่น้ำจอร์แดน ตรงข้ามเมืองเยรีโค

^{๒-๓} บาลา ลาดลูกชายศิปี โปรีได้เห็นสิ่งทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลทำกับชาวอาโมไรต์ พวกโมอับกลัวพวกอิสราเอลมาก เพราะคนอิสราเอลมีจำนวนมาก คนโมอับหวาดกลัวคนอิสราเอลมากจริงๆ

^๔ โมอับพูดกับพวกผู้เฒ่าชาวโมอับว่า “ตอนนี้ คนกลุ่มใหญ่หนึ่งจะเขมือบทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆเรา เหมือนวัวกินหญ้าหมดทุ่ง”

ในเวลา นั้น บาลา ลาดลูกชายศิปี โปรีเป็นกษัตริย์ของโมอับ ^๕ เขาส่งพวกผู้ถือสารไปหาบาลาอัมลูกชายเบโอร์ที่เปโธร์ ที่อยู่ติดกับแม่น้ำยูเฟรติส เป็นดินแดนที่พวกญาติๆของเขาอาศัยอยู่ บาลา ลาดส่งคนไปเชิญบาลาอัมมา พวกเขาพูดตามที่บาลา ลาดสั่งว่า

“ดูสิ มีชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ พวกมันปกครองไปทั่วแผ่นดิน และยังมาตั้งค่ายติดกับเราอีกด้วย ^๖ ตอนนี้ มาสาปแช่งคนพวกนี้ให้กับเราด้วย เพราะพวกมันแข็งแรงแรงกว่าเรา ไม่แนเราอาจ

จะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้ และขับไล่พวกมันออกไปจากดินแดนนี้ เพราะเรารู้ว่าถ้าท่านให้พรใคร คนนั้นก็จะได้รับพร และถ้าท่านสาปแช่งใคร คนนั้นก็จะถูกสาปแช่ง”

^๗ พวกผู้เฒ่าผู้เฒ่าของชาวโมอับและของชาวโมอับเพียงไปหาบาลา อัม พร้อมกับเงินสำหรับจ่ายให้กับบาลา อัมเป็นค่าบริการ พวกเขาพบบาลา อัมและบอกกับเขาในสิ่งที่บาลา ลาดพูด

^๘ บาลา อัมจึงบอกพวกเขาว่า “คืนนี้ ค้างอยู่ที่นี้ก่อน แล้วข้าจะบอกท่านว่าพระยาห์เวห์บอกอะไรกับข้า” ดัง นั้นพวกผู้นำของโมอับจึงค้างอยู่กับบาลา อัม

^๙ พระเจ้ามาหาบาลา อัมและพูดว่า “คนพวกนี้ที่อยู่กับเจ้าเป็นใครกัน”

^{๑๐} บาลา อัมบอกกับพระเจ้าว่า “บาลา ลาดลูกชายศิปีโปรี กษัตริย์ของโมอับ ส่งพวกเขา มาหาข้าพเจ้า พร้อมกับข้อความนี้ ^{๑๑} ‘ดูสิ มีชนชาติหนึ่งที่ออกมาจากอียิปต์ได้มาปกคลุมไปทั่วแผ่นดิน ช่วยมาสาปแช่งพวกมันให้กับเราด้วย ไม่แนเราอาจจะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้ และขับไล่พวกมันออกไป’”

^{๑๒} พระเจ้าพูดกับบาลา อัมว่า “เจ้าต้องไม่ไปกับพวกเขา เจ้าต้องไม่สาปแช่งคนพวกนี้ เพราะเราได้ช่วยพรพวกเขา”

^{๑๓} ดัง นั้นเมื่อบาลา อัมลุก ขึ้นในตอนเช้า เขาพูดกับพวกผู้นำที่มาจากบาลา ลาดว่า “กลับไปประเทศของพวกท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์ไม่ให้เราไปกับท่าน”

^{๑๔} พวกผู้นำจากโมอับจึงลุก ขึ้นและกลับไปหาบาลา ลาด พวกเขาบอกว่า “บาลา อัมไม่ยอมมากับพวกเรา”

^{๑๕} บาลา ลาดได้ส่งพวกผู้นำไปอีกครั้ง หนึ่งคราว นี้เขาส่งผู้นำมากกว่าครั้ง แรก และผู้นำพวกนี้ก็สำคัญกว่าพวกแรกด้วย ^{๑๖} พวกเขาไปหาบาลา อัมและพูดว่า “นี่คือสิ่งทีบาลา ลาดลูกชายศิปีโปรีพูด

‘ไปรูดอย่าให้มีสิ่งใดมาขัดขวางไม่ให้ท่านมาหาเรา ^{๑๗} เราจะให้รางวัลท่าน

^{*๒๒:๕ เป็นดินแดน ... อาศัยอยู่} หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “นี่คือดินแดนของชาวอัมโมน”

^{†๒๒:๗ ค่าบริการ} หรือ “ผู้เป็นหมอดูด้วย” หรือ “พร้อมของจำเป็นสำหรับการตาย” คนสมัยโบราณ พยายามทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับคนอื่นโดยการเขียนคำสาปแช่งลงในขามและนำไปใช้ในพิธีกรรม

อย่างงาม และเราจะทำทุก อย่างที่ท่านบอกเรา แต่มาช่วยสาปแช่งคนพวกนี้ให้กับเราก่อนเถิด”

๑๘ บาลาอัมตอบคนของบาลาคไปว่า “ถึงแม้ว่า ลาคจะยกวังของเขาที่เต็มไปด้วยเงินทองมากมายให้กับข้า ข้าก็ไม่สามารถฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาร์เวห์พระเจ้าของข้าได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง เล็กหรือเรื่อง ใหญ่ ๑๙ ตอน นี้โปรดคำนึงที่นี้เหมือนกับกลุ่มที่แล้ว และข้าจะดูว่าพระ ยาร์เวห์มีอะไรจะบอกกับข้าเพิ่มเติมหรือเปล่า”

๒๐ คินันนุพระเจ้มาหาบาลาอัมและพูดกับเขาว่า “เนื่องจากคนพวกนี้อุตสาห์มาเชิญเจ้า ลูกขึ้นและไปกับพวกเขาเถอะ แต่เจ้าจะต้องทำในสิ่งที่เราบอกเท่านั้น”

บาลาอัมและลาของเข

๒๑ บาลา อัมจึงลุก ขึ้นในตอน เช้า เขาผูกอานบนลาของเขา แล้วเดิน ทางไปกับผู้นำชาวโม อับ ๒๒ พระเจ้าโคจรเพราะบาลา อัมกำลังไป ดังนั้น ทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์มายืนขัดขวางเขาอยู่บนถนน บาลาอัมกำลังขี่ลาอยู่ มีคนรับ ใช้สองคนอยู่กับเขา

๒๓ เมื่อลาเห็นทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ ยืนอยู่บนถนน พร้อมกับถือดาบอยู่ในมือ ลาจึงหันจากถนนเข้าไปในทุ่ง บาลาอัมจึงตีลาเพื่อให้มันหันกลับไปบนถนน

๒๔ แล้วทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ก็ยืนอยู่บนทางแคบๆ ที่อยู่ระหว่างไร่องุ่นสองแปลง มีกำแพงล้อมอยู่ทั้งสองข้าง ๒๕ เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ มันจึงเดินเบียดกำแพง ทำให้เท้าของบาลาอัมถูไปกับกำแพง บาลาอัมจึงตีมันอีก

๒๖ แล้วทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ก็ไปอยู่ข้างหน้าอีก ไปยืนอยู่ในที่แคบที่ไม่มีทางหลีกไปทางซ้ายหรือทางขวาได้ ๒๗ เมื่อลาเห็นทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ ก็หมอบลงทั้งที่บาลา อัมยังนั่งอยู่บนหลังมัน บาลาอัมโกรธและตีมันด้วยไม้เท้า

๒๘ พระ ยาร์เวห์ได้เปิดปากของลา แล้วลา ก็พูดกับบาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าไปทำอะไรร่าน่านถึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง”

๒๙ บาลาอัมจึงบอกกับลาว่า “เพราะเจ้าทำให้เราดูเหมือนเป็นคนโง่ เวลา เราอยากจะมีดาบสักเล่มในมือ จะได้ฆ่าเจ้าซะเลยตอนนี้”

๓๐ ลาจึงพูดกับบาลา อัมว่า “นี่ข้าพเจ้าไม่ใช้ลาของท่าน ที่ท่านใช้ขี่มาตลอดชีวิตจนถึงเดี๋ยว นี้หรือทหรือ ข้าพเจ้าเคยทำอย่าง นี้กับท่านมาก่อนหรือเปล่า”

บาลาอัมตอบว่า “ไม่เคย”

๓๑ พระ ยาร์เวห์จึงเปิดตาบาลา อัม ทำให้เขาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์ ที่ยืนอยู่บนถนน และกำลังถือดาบอยู่ในมือ บาลาอัมก็มหัวลงกราบ

๓๒ ทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์พูดกับเขาว่า “ทำไมเจ้าถึงได้ตีลาของเจ้าถึงสามครั้งอย่าง นี้ นี่เรามาขึ้นขวางเจ้า เพราะเห็นว่าการเดิน ทางของเจ้ามันช่างโง่ เหล่านัก*๓๓ เมื่อลูเห็นเรามันถึงได้หันหนีไปจากเราถึงสามครั้ง นี่ถ้ามันไม่หลบเรา ป่าน นี้เราก็คงฆ่าเจ้าไปแล้ว แต่เราคงไว้ชีวิตเจ้าล่านัน”

๓๔ บาลา อัมบอกทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปไปแล้ว เพราะไม่รู้ว่าท่านกำลังยืนขัด ขวางข้าพเจ้าอยู่บนถนน แต่ตอนนี้ เนื่องจากการเดินทางของข้าพเจ้า มันชั่วร้ายในสายตาท่าน ข้าพเจ้าก็จะกลับบ้าน”

๓๕ ทูตสวรรค์ของพระยาร์เวห์พูดกับบาลาอัมว่า “ไปกับคนพวกนี้ แต่ให้พูดแต่สิ่งที่เราบอกให้เจ้าพูด” บาลาอัมจึงไปกับพวกผู้นำที่บาลาคส่งมา

๓๖ เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลา อัมกำลังมา เขาจึงออกมาพบบาลา อัมที่เมืองของชาวโมอับ ๓๗ ตรงพรมแดน ที่มีแม่น้ำอารโนนกันอยู่ ซึ่งเป็นปลายสุดของพรมแดน ๓๘ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “เราเคยส่งคนไปเชิญท่านมาแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมท่านถึงไม่มาหาเรา ละเราไม่สามารถจ่ายรางวัลให้กับท่านหรือยัง ใจ”

๓๙ บาลาอัมจึงตอบบาลาคว่า “ดูสิ ตอนนี ข้าพเจ้าก็ได้มาหาท่านแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดอะไรก็ได้ที่อยากพูด ข้าพเจ้าจะต้องพูดแต่สิ่งที่พระเจ้าใส่เข้ามาในปากของข้าพเจ้าเท่านั้น”

*๒๒:๓๒ เพราะ ... ข้างโง่เหล่านัก ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด

†๒๒:๓๖ เมืองของชาวโมอับ เป็นไปได้ว่าเป็น อาร์ โมอับ

๓๙ แล้วบา ล่า อัมก็ไปกับบา ลาค และพวก เขาก็มาถึงคิริ ยาท-หุ โสท ๔๐ บา ลาคสังเว ยวและแกะ และส่งเครื่องบูชาไปให้บา ล่า อัม และพวกผู้นำที่อยู่กับเขา

๔๐ ในตอน เช้าบา ลาคพาบา ล่า อัมไปเมือง บา โมท-บา อัล จากที่นั่นบา ล่า อัมสามารถ มองเห็นประชาชนชาวอิสราเอลได้ส่วนหนึ่ง

บทกลอนแรกของบาลาอัม

๒๓ ๑ บา ล่า อัมพูดกับบา ลาคว่า “สร้าง แท่น บูชาเจ็ดแท่นให้กับข้าพเจ้าที่นี่ และให้เตรียมวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวไว้ ให้กับข้าพเจ้า” ๒ บา ลาคจึงทำตามที่บาลาอัม บอก แล้วบา ลาคและบาลาอัมก็บูชาวัวผู้หนึ่ง ตัวและแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา บน แท่นบูชาแต่ละแท่น

๓ บาลาอัมพูดกับบา ลาคว่า “ไปยืนอยู่ข้างๆ เครื่องเผาบูชาของท่าน ข้าพเจ้าจะปลีกลีตัว ออกไปอยู่ตามลำพัง บางทีพระ ยาร์เวห์อาจ จะมาพบข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะมาบอกท่าน ว่าพระองค์แสดงอะไรให้กับข้าพเจ้าบ้าง” บา ล่า อัมจึงขึ้นไปบนยอดเขา

๔ พระเจ้าได้มาพบบา ล่า อัม บา ล่า อัมพูด กับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำแท่น บูชาขึ้น เจ็ดแท่น และได้บูชาวัวผู้ตัวหนึ่งกับแกะผู้ ตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นแต่ละ แท่น”

๕ พระ ยาร์เวห์ได้ใส่คำ พูดเข้าไปในปาก ของบา ล่า อัม พระองค์บอกเขาว่า “ให้กลับไป ้หาบา ลาคและพูดสิ่งนี้”

๖ บาลาอัมจึงกลับไปหาบา ลาค บา ลาคยืน อยู่ข้างเครื่องเผาบูชากับบรรดาผู้นำของโม อับ ๗ บาลาอัมจึงพูดกลอนนี้ออกมาว่า

“บาลาคนำตัวข้าพเจ้ามาจากอารัม กษัตริย์ของโม อับ นำข้าพเจ้ามาที่นี่จากภูเข ทางตะวันออก

บาลาคพูดว่า ‘มาเถิด มาสาปแช่งยา โคบให้ เรา

มาเถิด มาพูดต่อต้านประชาชนชาวอิสราเอล’

๘ ข้าพเจ้าจะพูดสาป แช่งคนทีพระเจ้านี้ไม่ได้

จะให้ข้าพเจ้าพูดต่อต้านคนที่พระยาร์เวห์นี้ไม่ ได้พูดต่อต้านได้อย่างไร

๙ เพราะจากยอด เขาข้าพเจ้ามองเห็นพวก เขา

และจากเนินเขาข้าพเจ้ามองเห็นพวกเขา

ดูสิ พวกเขาตั้งเต็นท์อยู่แต่เพียงลำพัง

และไม่ได้เป็นพันธมิตรกับคนชาติอื่นๆ

๑๐ มีใครสามารถนับคนของยา โคบได้บ้าง

พวกเขามีจำนวนมากพอๆกับเม็ดฝุ่น

หรือมีใครที่สามารถนับจำนวนแม้เพียงหนึ่ง

ในสี่ของชาวอิสราเอลได้บ้าง

ปล่อยให้ข้าพเจ้าตายเหมือนคนตึ๋งพวกนี้เขา

ตายกันเถิด

และปล่อยให้จุดจบข้าพเจ้าเป็นเหมือนกับ

จุดจบของพวกเขาเถิด”

๑๑ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “ท่านทำอะไร กับเรา นี้ เราเอาท่านมาที่นี่เพื่อสาป แช่งศัตรู

ของเรา แต่ดูสิ ท่านกลับมาอวยพรพวกเขา”

๑๒ บา ล่า อัมจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าต้องระวัง

ที่จะพูดในสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ใส่ไว้ในปากของ

ข้าพเจ้า ไม่ใช่หรือ”

๑๓ บา ลาคจึงพูดกับเขาว่า “ไปกับเราอีก

ทีหนึ่ง ท่านจะเห็นคนเหล่านั้น ท่านจะมอง

เห็นพวก เขาเพียงบางส่วน ท่านจะไม่เห็น

พวกเขาทั้งหมด สาปแช่งพวกเขาให้เราจาก

ที่นั่น” ๑๔ บาลาคจึงพาบาลาอัมไปที่ทุ่งไศฟิม

บนยอด เขาปี สกา ห์ บา ลาคสร้างแท่นบูชา

ขึ้นเจ็ดแท่น และบูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้

หนึ่งตัว ให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา

แต่ละแท่น

๑๕ บา ล่า อัมพูดกับบา ลาคว่า “ยืนอยู่ที่นี้

ข้างๆเครื่องเผาบูชาของท่าน ขณะที่ข้าพเจ้า

ไปพบพระยาร์เวห์ที่นั่น”

๑๖ พระ ยาร์เวห์ได้มาพบบา ล่า อัม และใส่

คำ พูดเข้าไปในปากของเขา พระองค์พูดว่า

“กลับไปหาบา ลาคและพูดสิ่งนี้” ๑๗ บาลาอัม

จึงไปหาบา ลาค ที่ นั้น เขายังคงยืนอยู่ข้าง

เครื่องเผาบูชาพร้อมกับพวกผู้นำของโม อับ

แล้วบา ลาคก็ถามเขาว่า “พระ ยาร์เวห์พูด

อะไร”

บทกลอนที่สองของบาลาอัม

๑๘ บาลาอัมจึงพูดออกมาเป็นกลอนว่า

“ยืนขึ้น บาลาค และฟัง

ฟังข้าพเจ้า ลูกชายของตีบโปร์

*๒๒:๔๑ บาโมท-บาลอัล สถานที่ทางศาสนาของพระบาลอัล

†๒๓:๑๔ ทุ่งไศฟิม หรืออาจจะแปลได้ว่า “เนินเขาตูดคน”

๑๙ พระเจ้าไม่ใช้มนุษย์ที่พูดโกหก และก็ไม่ใช้มนุษย์ที่ชอบเปลี่ยนใจ มีหรือที่พระองค์พูดแล้วไม่ทำ หรือสัญญาแล้วไม่ทำตามสัญญานั้น
 ๒๐ ฟังนะ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ช่วยพร พระเจ้าได้ช่วยอิสราเอลไว้ ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถกลับคำของพระองค์ได้
 ๒๑ ท่านจะไม่เห็นความโชค ร้ายในประชาชน ของยาโคบ
 ท่านจะไม่เห็นความยากลำบากใดๆใน ประชาชนชาวอิสราเอล
 พระ ยาร์เวห์ผู้ เป็นพระเจ้าของชาวอิสราเอล จะอยู่กับพวกเขา
 พระองค์ได้ รับการยกย่องสรรเสริญให้เป็น กษัตริย์ของพวกเขา
 ๒๒ พระเจ้าผู้ นำพวกเขาออกจากอียิปต์ เข้ม แข็งเหมือนกับเขาของกระตังสำหรับ พวกเขา
 ๒๓ ไม่มีการดูถูกข่มขู่ในหมู่ประชาชนของ ยาโคบ
 ไม่มีการทำนายโชค ฆะตาในหมู่ประชาชน ของอิสราเอล
 พระเจ้าส่งตัวแทนพระองค์มาพูดกับยาโคบ และบอกอิสราเอลทันทีว่าพระองค์มีแผน อะไร *
 ๒๔ คนเหล่านี้ก็ลุกขึ้นเหมือนกับสิงห์ตัวเมีย มันยืนขึ้นตรงเหมือนสิงห์ตัวผู้ตัวหนึ่ง มันจะไม่ยอมนอนจน กระทั่งมันกินเหยื่อ ของมัน
 และดื่มเลือดของสัตว์ที่มันฆ่าแล้ว”
 ๒๕ บาลาคพูดกับบาลา อัมว่า “ถ้าท่านไม่ สาปแช่งพวกเขา ก็อย่าช่วยพรพวกเขาสิ”
 ๒๖ บาลา อัมจึงตอบบาลาคว่า “ข้าพเจ้าไม่ ได้บอกท่านก่อนแล้วหรือว่า ‘ข้าพเจ้าจะทำ ทุกอย่างที่พระยาร์เวห์บอกให้ข้าพเจ้าทำ’”
 ๒๗ บาลาคจึงพูดกับบาลา อัมว่า “มาเถิด เราจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง บางทีอาจทำให้

พระเจ้าพอใจที่ท่านจะสาป แช่งชาวอิสราเอล ให้เราจากที่นั่น” ๒๘ บาลาคจึงพาบาลา อัมไป บนยอดเขาเปโอร์ซึ่งมองเห็นไปทั่วทั้งที่เปล่า เปลี่ยวแห่งแล้ง
 ๒๙ บาลา อัมพูดกับบาลาคว่า “สร้างแท่น บูชาเจ็ดแท่นให้กับข้าพเจ้าที่ นี้ และเตรียม วัวผู้เจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวไว้ให้กับข้าพเจ้า ด้วย” ๓๐ บาลาคจึงทำตามที่บาลา อัมบอก และเขาก็บูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

บทกลอนที่สามของบาลา อัม

๒๔ บาลา อัมเห็นว่าพระ ยาร์เวห์ตั้ง การให้ช่วยพรชาวอิสราเอล ตั้ง นั้น เขาจึงไม่ได้ดูถูกข่มขู่ใดๆเหมือนที่เคยทำ มา แต่เขาก็กลับหันหน้าไปทางที่เปล่าเปลี่ยว แห่งแล้ง ๒ บาลา อัมมองไปข้างหน้าและเห็น ประชาชนชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามเฝ้า ของพวกเขา แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าก็ เข้าไปสถิตในตัว เขา ๓ และเขาก็พูดออกมา เป็นกลอนว่า
 “นี่คือคำพูดของบาลา อัมลูกชายของเปโอร์ เป็นคำพูดของชายที่มีดวงตาเห็นแจ่มแจ้ง †
 † เป็นคำ พุดของคนที่ได้ยินคำ พุดของ พระเจ้า
 เป็นคนที่เห็นนิมิตจากพระเจ้าผู้มีอำนาจ สูงสุด ‡
 เป็นคนที่ล้มลงต่อ หน้าพระองค์ แต่ดวงตาก็ ยังเปิดอยู่
 ‡ ประชาชนของยาโคบ ¶ เต็มที่ของพวกท่าน ช่างดงามเหลือเกิน
 ประชาชนของอิสราเอล บ้านเรือนของพวก ท่านสวยงามจริงๆ
 § เต็มที่ของพวก ท่านเหมือนกับแถวของต้น ぱล์มที่แผ่ขยายออก เหมือนพวกสวนที่อยู่ริมแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณา § ที่พระยาร์เวห์ปลุกไว้

* ๒๓:๒๓ พระองค์มีแผนอะไร หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ตอนนี้ประชาชนพูดกับยาโคบและอิสราเอลว่า ‘ดูสิ สิ่งที่พระเจ้าได้ทำ’”
 † ๒๔:๓ เห็นแจ่มแจ้ง หรือ แปลได้อีกว่า “ตาของเขาเปิดออก เขาเห็นได้อย่างชัดเจน”
 ‡ ๒๔:๔ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ “เอล ชัดดัย”
 ¶ ๒๔:๕ ยาโคบ กับ อิสราเอล ก็เป็นคนคนเดียวกัน ในกลอนของฮีบรู ชอบพูดเรื่องเดียวกันซ้ำๆ
 § ๒๔:๖ กฤษณา ต้นไม้กลิ่นหอมหวาน น้ำของมันใช้ทำน้ำหอม

เหมือนต้นสนซีดาร์ที่อยู่ริมน้ำ

๗ น้ำจะไหลล้นออกมาจากถังน้ำของเขา *
และจะมีน้ำอย่างเหลือเฟือสำหรับเมล็ดพันธุ์
ของพวกเขา

กษัตริย์ของพวกเขา จะยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์
อากั๊ก

และอาณาจักรของพวกเขาจะยิ่งใหญ่มาก

๘ พระเจ้านำพวกเขาออกจากอียิปต์

พระองค์เป็นเหมือนเขาของกระเบื้องสำหรับ
พวกเขา

พวกเขาจะเอาชนะศัตรูของพวกเขา

พวกเขาจะบดขยี้กระดูกของคนเหล่านั้น

และโจมตีพวกนั้นด้วยลูกธนู †

๙ ชาวอิสราเอลหมอบอยู่ พวก เข่าพับอยู่
เหมือนสิงโต

ใครล่ะจะกล้าปลุกสิงโตตัวนั้น

ขอให้คนที่อวยพรท่านได้รับพร

ขอให้คนที่แช่งสาปท่านถูกแช่งสาป”

๑๐ บาลาคโอรชบาลาอัม เขาตบมือผางด้วยความ
โกรธ แล้วพูดกับบาลาอัมว่า “เราเรียก
เจ้ามาที่นี่เพื่อสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ เจ้า
กลับมาอวยพรพวก มันถึงสาม ครั้ง ๑๑ ตอน
นี้รีบกลับไปบ้านไปเลย เรบอกว่าจะให้รางวัล
กับเจ้า แต่ดูสิ พระ ยาร์เวห์ทำให้เจ้าอดได้
รางวัล”

๑๒ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ข้าพเจ้าได้
บอกกับคนส่ง สารพวก นั้นที่ท่านส่งมาหา
ข้าพเจ้าแล้วว่า ๑๓ “ถึงแม้ว่าบาลาคจะยกวง
ที่เต็มไปด้วยเงินและทองให้กับข้า ข้าก็ไม่สามารถ
ฝ่าฝืนคำสั่งของพระ ยาร์เวห์และทำ
อะไรตามใจชอบ ไม่ว่าจะเป็นสิ่ง เลวหรือ
สิ่ง ดี แต่ข้าต้องพูดแต่สิ่งที่พระ ยาร์เวห์พูด
เท่านั้น” ๑๔ ตอน นี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปหาคน
ของข้าพเจ้าแล้ว มาสิ แล้วข้าพเจ้าจะบอก
ท่านว่าคนพวก นี้จะทำอะไรกับคนของท่าน
ในอนาคต”

บทกลอนสุดท้ายของบาลาอัม

๑๕ แล้วบาลาอัมก็พูดเป็นคำกลอนว่า
“นี่คือคำพูดของบาลาอัมลูกชายเบโอร์
เป็นคำพูดของชายที่มีดวงตาเห็นแจ่มแจ้ง
๑๖ เป็นคำพูดของคนที่ได้ยินคำพูดต่างๆของ
พระเจ้า
และได้รับความรู้จากพระเจ้าสูงสุด
เขาเห็นนิมิตจากพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด ‡
เขาล้มลงต่อหน้าพระองค์ แต่ดวงตาก็ยังเปิด
อยู่”

๑๗ ข้าพเจ้าเห็นเขา ไม่ใช่ในขณะนี้ แต่เป็นใน
อนาคต

ข้าพเจ้าเห็นเขากำลังมา แต่ไม่ใช่เร็ววัน

กษัตริย์องค์หนึ่งผู้เป็นเหมือนดวงดาวจะมา

จากประชาชนของยาโคบ

ผู้ ปกครองผู้หนึ่งจะปรากฏขึ้นจากประชาชน
ชาวอิสราเอล

เขาจะมีหัวของชาวโมอับ

และจะบีบะโหลกของชาวเซท ๑ ทั้งหมด

๑๘ เมื่อชาวอิสราเอลแสดงความแข็งแกร่ง

แผ่นดินของเอโดมก็จะตกเป็นของพวกเขา

แผ่นดินของเสอีร์ ศัตรูของชาวอิสราเอลก็จะ
ตกเป็นของพวกเขา

๑๙ ผู้ปกครองจะมาจากยาโคบ

และทำลายคนที่หลงเหลืออยู่ในเมืองเออร์”

๒๐ แล้วบาลาอัมมองเห็นชาวอามาเลคและ
พูดกลอนนี้ว่า

“อา มาเล คเคยเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ท่ามกลางชนชาติอื่น

แต่จุดจบของพวกเขา เขาคือจะถูกทำลายจนสิ้น
ซาก”

๒๑ บาลาอัมมองเห็นชาวเคไนต์ § และพูด
บทกลอนนี้ว่า

“สถานที่ที่พวกเขาอยู่เป็นที่ที่ปลอดภัย

เหมือนวังนกที่ตั้งอยู่บนหน้าผาสูง

* ๒๔:๗ น้ำ ... ของเขา หรือ “จะมีน้ำหยดลงมาบนกิ่งไม้ของเขา”

† ๒๔:๘ โจมตีพวกนั้นด้วยลูกธนู หรือแปลได้ว่า “ทำลายลูกธนูของเขา” หรือ “ต่อยท้อง
พวกเขา”

‡ ๒๔:๑๖ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ “เอล ชัดดัย”

§ ๒๔:๑๗ ชาวเซท อาจจะเป็นสำนวน ที่แปลว่า “คนเหล่านั้น” หรือ อาจจะเป็นชื่อของ เผ่า
หนึ่งแถวปาเลสไตน์

§ ๒๔:๒๑ ชาวเคไนต์ เป็นการเล่นคำ ชื่อของ “ชาวเคน” และ “ชาวเคไนต์” เป็นคำในภาษา
ฮีบรูที่มีความหมายว่า “วังนก”

๒๒ แต่พวกชาวเคไนต์ ก็จะถูกทำลายล้าง
 เมื่อชาวอัศวินทำให้พวกเขากลายเป็นเชลย”
 ๒๓ แล้วบาลาอัมก็พูดกลอนบทนี้ว่า
 “เมื่อพระเจ้าทำอย่างนี้ แล้วจะมีใครรอด
 ๒๔ จะมีเรือมาจากชายฝั่งของคิทธิม *
 และจะเอาชนะชาวอัศวินเรียและเอเบอร์ †
 แต่พวกคิทธิมก็จะถูกทำลายไปด้วยเหมือน
 กัน”
 ๒๕ แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นและกลับบ้าน ส่วน
 บาลาคก็กลับไปตามทางของเขา

ชาวอิสราเอลที่เปโอร์

๒๕ * ขณะ นั้นชาวอิสราเอลอยู่ที่คิทธิม
 ในเวลานั้น ประชาชนเริ่มทำบาป
 ทางเพศ † กับหญิงชาวโมอับ ๒ หญิงชาวโม
 อับได้เชิญชาวอิสราเอลร่วมพิธีบูชาพระต่างๆ
 ของพวกเขา ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงกิน
 เครื่องบูชาเหล่านั้นและได้บูชาพระต่างๆของ
 ชาวโมอับ ๓ เพราะอย่างนี้ชาวอิสราเอลถึงได้
 เริ่มบูชาพระบาอัลของเปโอร์ พระยาห์เวห์จึง
 โกรธชาวอิสราเอล

“พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เอา
 ตัวพวกหัวหน้าของชาวอิสราเอลมาเสียบ
 ไว้กลางแดดต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ แล้วพระ
 ยาห์เวห์จะไม่โกรธชาวอิสราเอล”

“โมเสสจึงพูดกับพวกผู้พิพากษาของชาว
 อิสราเอลว่า “พวกท่านแต่ละ คนจะต้องฆ่า
 คนของท่านที่ไปบูชาพระบาอัลของเปโอร์”

๖ ในขณะที่โมเสสและผู้นำชาวอิสราเอล
 กำลังชุมนุมกันอยู่หน้าเต็นท์นั้น ดพบ ก็มีชาว
 อิสราเอลคน หนึ่งได้พาหญิงชาวมีเดีย นคน
 หนึ่งมาให้พวกพี่น้อง ๗ ของเขา เขาทำสิ่ง
 นี้ต่อ หน้าโมเสสและชาวอิสราเอลทั้งหมด
 โมเสสและพวกผู้นำก็ร้องไห้คร่ำครวญ ๘ เมื่อ
 ฟิเนหัสลูกชายเอเลอาซาร์ ซึ่งเป็นลูกชาย

ของนักบวชอาโรนเห็น เข้า เขาจึงจากที่
 ชุมนุมมาและไปหยิบหอกของเขา ๙ เขาตาม
 ชายอิสราเอลคน นั้นเข้าไปในเต็นท์ และเอา
 หอกแทงชายอิสราเอลคน นั้นพร้อมกับหญิง
 มีเดีย นคนนั้นที่ท้องจนตาย และโรคระบาด
 ร้าย แร่งในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอลก็หยุด
 ลง ๑๐ มีคนตายจากโรคระบาดนี้ถึงสองหมื่นสี่
 พันคน

๑๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๑ “ฟิเน
 หัสลูกชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นลูกชายของ
 นักบวชอาโรน ได้ช่วยชีวิตประชาชนชาว
 อิสราเอลไว้จากความโกรธของเรา เขาทำ
 ไปเพราะเขาโกรธในบาปของประชาชน
 เหล่า นั้นเหมือนที่เราโกรธ เราจึงไม่ทำลาย
 ประชาชนชาวอิสราเอลด้วยความโกรธของ
 เรา ๑๒ ด้วยเหตุนี้ ให้ไปบอกกับฟิเนหัสว่า
 เราจะทำข้อ ตกลงที่เป็นมิตรกับเขา ๑๓ ข้อ
 ตกลง คือ เขาและลูกหลานของเขาซึ่งมีชีวิต
 ต่อจากเขา จะได้เป็นนักบวชตลอดไป เพราะ
 เขาได้หันเหความโกรธของพระเจ้าไป เขา
 ทำอย่างนี้แทนชาวอิสราเอล”

๑๔ ชายชาวอิสราเอลที่ถูกฆ่าพร้อมหญิงมี
 เดียน นั้นชื่อ คิมรีลูกชายสาลุ สาลุเป็นผู้นำ
 ครอบครัวยุคเผ่าสิเมโอน ๑๕ ส่วนหญิงชาวมี
 เดียน นั้น ชื่อคสบี ๖ เป็นลูกสาวของศูร์ ศูร์
 เป็นหัวหน้าตระกูลหรือครอบครัวของมีเดีย
 น

๑๖ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๖ “ให้
 เป็นศัตรูกับชาวมีเดีย น และฆ่าพวก มัน
 ๑๗ เพราะพวก มันเป็นศัตรูกับพวก เจ้า พวก
 มันหลอกหลวงพวกเจ้าที่เปโอร์ และยังหลอก
 หลวงพวก เจ้าด้วยการใช้น้องสาวของพวก
 มันที่ชื่อคสบีลูกสาวของผู้นำชาวมีเดีย น ผู้
 หญิงที่ถูกฆ่าในขณะที่เกิดโรคระบาดกับชาว
 อิสราเอล เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นที่เปโอร์”

* ๒๔:๒๔ คิทธิม อาจเป็นเกาะไซปรัส หรือเกาะครีตหรือสถานที่ทางชายฝั่งด้านตะวันตกของอิสราเอลในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

† ๒๔:๒๔ เอเบอร์ อาจหมายถึง ผู้ที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส หรืออาจหมายถึง ลูกหลานของคนชื่อเอเบอร์ (ปฐมกาล ๑๐:๒๑)

‡ ๒๕:๑ ทำบาปทางเพศ เป็นส่วนหนึ่งของการบวงสรวงต่อพระปลอม ดังนั้น ข้อความนี้อาจหมายความว่าคนนั้นไม่ซื่อสัตย์กับเมียและอาจหมายถึงเขาไม่ซื่อสัตย์กับพระเจ้าโดยการไปบวงสรวงต่อพระปลอม

§ ๒๕:๖ พี่น้อง หมายถึง ครอบครัว หรือญาติพี่น้องทั้งหลาย

¶ ๒๕:๑๕ คสบี ชื่อนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การโกหกของเรา”

นับประชาชน

๒๖^๑หลัง จากโรคระบาดแล้ว พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสและเอ เลอ ๒ “ให้ นับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดตาม ครอบครัวของพวกเขา ให้นับชายทุกคน ในอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ สามารถเข้ารับใช้ในกองทัพได้”

^๓โมเสสและนักบวชเอ เลอ ๒ ชาร์จึงพูดกับ ประชาชนชาวอิสราเอลในที่ราบโม อับติด แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโคว่า “ให้นับ ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ตามที่ พระ ยาร์เวห์เคยสั่งให้โมเสสและประชาชน ชาวอิสราเอลทำ ตอนที่พวกเขาออกมาจาก แผ่นดินอียิปต์”

^๔รูเบนเป็นลูกชายคนโตของอิสราเอล นี่คือ รายชื่อลูกหลานของรูเบน

จากฮาโนค เป็นตระกูลฮาโนค

จากบัลลู เป็นตระกูลบัลลู

^๖จากเฮสโรน เป็นตระกูลเฮสโรน

จากคารมี เป็นตระกูลคารมี

^๗นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของรูเบน รวมคน ได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน

^๘ลูกชายของบัลลูคือเอ ลี อับ ^๙เอ ลี อับมี ลูกชายสามคนคือ เนมุเอล ตาธานและอาบี รีม ตาธานและอาบี รีม เป็นสองคนที่ชุมชน เลือกลงมา และได้ต่อต้านโมเสส และอาโรน ทั้งสองคนนี้เป็นสมัครพรรคพวกของโคราห์ ตอนที่พวกเขา ร่วมกันต่อ ด้านพระ ยาร์เวห์

^{๑๐}และแผ่นดินได้อาปากกลืนพวกเขาและโค ราห์ลงไป เมื่อสมัครพรรคพวกของโค ราห์ ตายไปและไฟได้เผาผลาญคนสอง ร้อยห้าสิบ คนนั้น คนเหล่านี้ได้กลายเป็นตัวอย่างเตือน ใจประชาชน ^{๑๑}แต่ลูกชายของโคราห์ไม่ตาย

^{๑๒}นี่คือลูก หลานของสิ เม โอนตามตระกูล

ของพวกเขา

จากเนมุเอล เป็นตระกูลเนมุเอล

จากยามีน เป็นตระกูลยามีน

จากยาคิน เป็นตระกูลยาคิน

^{๑๓}จากเศราห์ เป็นตระกูลเศราห์

จากซาอูล เป็นตระกูลซาอูล

^{๑๔}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของสิเมโอน รวม คนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นสองพันสองร้อยคน

^{๑๕}ต่อไปคือลูก หลานของกาตตามตระกูล

ของพวกเขา

จากเศเฟโอน เป็นตระกูลเศเฟโอน

จากฮักกี เป็นตระกูลฮักกี

จากซูนี่ เป็นตระกูลซูนี่

^{๑๖}จากไอสนี เป็นตระกูลไอสนี

จากเอรี เป็นตระกูลเอรี

^{๑๗}จากอาโรด เป็นตระกูลอาโรด

จากอาเรลี เป็นตระกูลอาเรลี

^{๑๘}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของกาต รวมคน ได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นห้าร้อยคน

^{๑๙-๒๐}ลูกชายของยูดาห์คือเออร์และโอนัน เขา ทั้งสองคนตายในแผ่นดินคานาอัน นี่คือนัก ลูก หลานของยูดาห์ตามตระกูลของพวกเขา

จากเซลาห์ เป็นตระกูลเซลาห์

จากเปเรศ เป็นตระกูลเปเรศ

จากเศราห์ เป็นตระกูลเศราห์

^{๒๑}ต่อไปนี่คือลูกหลานของเปเรศ

จากเฮสโรน เป็นตระกูลเฮสโรน

จากฮามูล เป็นตระกูลฮามูล

^{๒๒}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของยู ดาห์ รวม คนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นหกพันห้าร้อยคน

^{๒๓}ต่อไป นี่คือนัก หลานของอิส สา คาร์ตาม

ตระกูลของพวกเขา

จากโกลา เป็นตระกูลโกลา

จากปูวาร์ เป็นตระกูลปูวาร์

^{๒๔}จากยาซุบ เป็นตระกูลยาซุบ

จากซิมโรน เป็นตระกูลซิมโรน

^{๒๕}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของอิส สา คาร์ รวมคนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นสี่พันสามร้อยคน

^{๒๖}ต่อไป นี่คือนัก หลานของเศบูลุนตาม

ตระกูลของพวกเขา

จากเศเรต เป็นตระกูลเศเรต

จากเอโลน เป็นตระกูลเอโลน

จากยาเลเอล เป็นตระกูลยาเลเอล

^{๒๗}นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเศบูลุน รวม คนได้ทั้งหมดดสิห์หมื่นห้าร้อยคน

^{๒๘}ต่อไป นี่คือนัก หลานของโย เซฟตามตระกูล

ของพวกเขา คีอมนัสเสห์และเอฟราอิม ^{๒๙}นี่

คือนัก หลานของมนัสเสห์

จากมาคีร์ เป็นตระกูลมาคีร์ (มา คีร์เป็นพ่อ

ของกิเลอาด)

จากกิเลอาด เป็นตระกูลกิเลอาด

^{๓๐}นี่คือนัก หลานของกิเลอาด

จากอียะเซอร์ เป็นตระกูลอียะเซอร์

จากเฮเลค เป็นตระกูลเฮเลค

^{๓๑}จากอัสรีเอล เป็นตระกูลอัสรีเอล

จากเซเคม เป็นตระกูลเซเคม

๓๒ จากเซมิดา เป็นตระกูลเซมิดา
 จากเฮเฟอร์ เป็นตระกูลเฮเฟอร์
 ๓๓ เกลเฟห์หัดเป็นลูกชายของเฮเฟอร์ แต่ตัว
 เขาไม่มีลูกชาย มีเพียงลูกสาวชื่อ มาลาห์
 โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และทึรซาคี
 ๓๔ นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของมนัสเสห์ รวม
 คนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
 ๓๕ ต่อไป นี่คือลูก หลานของเอ ฟ รา อิมตาม
 ตระกูลของพวกเขา
 จากซุเธลาห์ เป็นตระกูลซุเธลาห์
 จากเบเคอร์ เป็นตระกูลเบเคอร์
 จากทาหาน เป็นตระกูลทาหาน
 ๓๖ นี่คือลูกหลานของซุเธลาห์
 จากเอราน เป็นตระกูลเอราน
 ๓๗ นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเอ ฟ รา อิม
 รวมคนได้ทั้งหมดสาม หมื่นห้า ร้อย
 คน
 พวกเขาเป็นลูกหลานของโยเซฟตามตระกูล
 ของพวกเขา
 ๓๘ นี่คือลูก หลานของเบน ยา มินตามตระกูล
 ของพวกเขา
 จากเบลลา เป็นตระกูลเบลลา
 จากอัสเบล เป็นตระกูลอัสเบล
 จากอาหิรม เป็นตระกูลอาหิรม
 ๓๙ จากเซฟูฟาม เป็นตระกูลเซฟูฟาม
 จากหุฟาม เป็นตระกูลหุฟาม
 ๔๐ ลูกชายของเบลาคือ อาร์ดและนาอามาน
 จากอาร์ด เป็นตระกูลอาร์ด
 จากนาอามาน เป็นตระกูลนาอามาน
 ๔๑ นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเบน ยา มิน
 รวมคนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน
 ๔๒ นี่คือลูก หลานของดานตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากซุฮัม เป็นตระกูลซุฮัม
 นี่คือตระกูลของดาน ๔๓ รวมคนจากตระกูลซุ
 ฮัมได้ทั้งหมดหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
 ๔๔ นี่คือลูกหลานของอาเซอร์ตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากอิมนาคี เป็นตระกูลอิมนาคี
 จากอิซวี เป็นตระกูลอิซวี
 จากเบรียฮาห์ เป็นตระกูลเบรียฮาห์
 ๔๕ ลูกหลานของเบรียฮาห์คือ
 จากเฮเบอร์ เป็นตระกูลเฮเบอร์
 จากมัลลึเอล เป็นตระกูลมัลลึเอล

๔๖ (ลูกสาวของอา เซอ รี่ชื่อเส ราห์) ๔๗ นี่คือ
 ตระกูลต่างๆของอา เซอ รี่ รวมคนได้ทั้งหมด
 ห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
 ๔๘ นี่คือลูกหลานของนัฟทาลีตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากยาเซเอล เป็นตระกูลยาเซเอล
 จากกูนี เป็นตระกูลกูนี
 ๔๙ จากเยเซอร์ เป็นตระกูลเยเซอร์
 จากซิลเลม เป็นตระกูลซิลเลม
 ๕๐ นี่คือพวกตระกูลต่างๆของนัฟ ทา ลี รวม
 คนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
 ๕๑ รวมจำนวนประชาชนชาวอิสราเอลได้
 ทั้งหมดหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
 ๕๒ พระ ยาค็อบห์พูดกับโมเสสว่า ๕๓ “ให้
 แบ่งที่ดินออกเป็นส่วนๆสำหรับคนเหล่านี้ นี
 ตามจำนวนราย ชื่อ ๕๔ ถ้าเป็นกลุ่มใหญ่ ก็
 แบ่งให้มาก น้อย ถ้าเป็นกลุ่มเล็ก ก็แบ่ง
 ให้น้อย น้อย แต่ละกลุ่มจะได้ รับส่วนแบ่ง
 ตามจำนวนคนที่ได้นับ ไว้ ๕๕ อย่างไรก็ตาม
 ใครจะได้ที่ดินตรงไหน ก็ต้องจับสลากกัน
 พวกเขาจะได้ รับที่ดินตามรายชื่อเผ่าของ
 บรรพบุรุษของพวกเขา ๕๖ แต่ละเผ่าจะจับ
 สลากแบ่งที่ดินกัน ไม่ว่าจะเป็เผ่าใหญ่หรือ
 เผ่าเล็กก็ตาม”
 ๕๗ ต่อไปนี่คือชาวเลวีที่ได้นับตามตระกูลของ
 พวกเขา
 จากเกอร์โซน เป็นตระกูลเกอร์โซน
 จากโคซาท เป็นตระกูลโคซาท
 จากเมรารี เป็นตระกูลเมรารี
 ๕๘ คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเลวี
 ตระกูลสิบนี้
 ตระกูลเฮโบรน
 ตระกูลมาลี
 ตระกูลมุซึ
 ตระกูลโคราห์
 โคซาทเป็นพ่อของอัม ราม ๕๙ เมียของอัม
 รามชื่อโย เคเบตเป็นลูก หลานของเลวี นาง
 เกิดอยู่ในเผ่าของเลวีในอียิปต์ นางมีลูกกับ
 อัม ราม คืออาโรน โมเสสและมิ เรียมพี่สาว
 ของพวกเขา
 ๖๐ อาโรนมีลูกชื่อ นาตับ อาบิฮู เอเลอาซาร์
 และอิฐามาร์ ๖๑ นาตับและอาบิฮูตายไปแล้ว
 เมื่อครั้งที่พวกเขาได้ถวายไฟที่พระ ยาค็อบห์
 ไม่อนุญาตให้ถวายต่อหน้าพระองค์
 ๖๒ รวมจำนวนชายชาวเลวีที่มีอายุตั้งแต่
 หนึ่งเดือนขึ้นไปสอง หมื่นสาม พันคน เพราะ

พวก เขาไม่สามารถนับรวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นได้ เพราะพวก เขาไม่ได้ รับส่วนแบ่งที่ดินเหมือนประชาชนชาวอิสราเอลคนอื่น ๆ ^{๖๓}นี่คือคนที่โมเสสและนักบวชเอ เลอา ซาร์นับได้ ในขณะที่อยู่ในที่ราบโม อับข้างแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเยรีโค ^{๖๔}ในบรรดาประชาชนเหล่านี้ ไม่มีคนที่โมเสสและอาโรนเคยนับเมื่อครั้งอยู่ในที่เปล่า เบลีเยวแห่ง แล้ง ซีนายารอดชีวิตอยู่เลย ^{๖๕}เพราะพระยาห์เวห์เคยพูดถึงคนเหล่านั้นไว้ว่า “พวกเขาจะตายในที่เปล่าเบลีเยวแห่งแล้ง” จึงไม่มีใครรักคนในหมู่พวก เขายังมีชีวิตอยู่ ยกเว้นคาเลบ ลูกชายของเยฟุนเนห์และโยชูวา ลูกชายของ

หนึ่งตายไปโดยที่ไม่มีลูกชาย พวก เจ้าต้องให้ส่วน แบ่งที่ดินของเขากับลูกสาวของเขา ^๙และถ้าเขาไม่มีลูกสาว เจ้าต้องให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขากับพี่น้องของเขา ^{๑๐}ถ้าเขาไม่มีพี่น้อง ก็ให้ส่วน แบ่งที่ดินของเขา กับพี่น้องของพ่อเขา ^{๑๑}ถ้าพ่อของเขาไม่มีพี่น้อง ก็ให้ส่วน แบ่งที่ดินของเขา กับญาติที่สนิทที่สุดของเขา ที่อยู่ในตระกูลของเขา และคนๆนั้น ก็จะเป็นเจ้าของมัน นี่จะเป็นกฎที่ใช้ในการตัดสิน สำหรับประชาชนชาวอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้”

พวกลูกสาวของเศโลเฟหัด

โยชูวาคือผู้นำคนใหม่

(ฉวิป. ๓๑:๑-๘)

๒๗ ^๑เศโลเฟ หัดเป็นลูกชายของเฮเฟอร์ เฮเฟอร์เป็นลูกชายของกิเลอาด กิเลอาดเป็นลูกชายของมาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์ จากเผ่ามนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นลูกชายของโย เซฟ เศโลเฟ หัดมีลูกสาวห้าคน คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิ ลคาห์ และทึรซาร์ ^๒พวกนางยืนอยู่ต่อหน้าโมเสส นักบวชเอ เลอาซาร์ บรรดาผู้นำและประชาชนทั้งหมดที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

^{๑๒}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ขึ้น ไปบนภูเขาอา บา รีมและมอง ดูแผ่นดินที่เรากำลังจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล ^{๑๓}เมื่อเจ้าได้เห็นมันแล้ว เจ้าก็จะได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเจ้าเหมือนที่อา โรนพี่ชายของเจ้าได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา ^{๑๔}เพราะเจ้าทั้งสองไม่เชื่อฟังคำสั่งของเราในที่เปล่า เบลีเยวแห่ง แล้งดิน เมื่อครั้งที่ประชาชนถกเถียงกับเรา เพราะเจ้า ทั้ง สองไม่ได้ให้เกียรติว่าเรศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมีน้ำไหล ออกมาต่อ หน้าประชาชนเหล่านั้น” (น้ำ นั่นคือน้ำของเม ริ บาห์ที่เค เดซในที่เปล่า เบลีเยวแห่งแล้งดิน)

พวก นางพูดว่า ^๓“พ่อของพวก เราได้ตายไปในที่เปล่าเบลีเยวแห่ง แล้ง เขาไม่ได้เป็นพรรด พวกของโค ราห์ ที่ร่วมต่อ ด้านพระยาห์เวห์ แต่เขาตายเพราะบาปของเขาเอง และเขาไม่มีลูกชาย ^๔แล้วทำไมชื่อของพวก เราจะต้องถูกตัดออกจากตระกูลของเขา เพียงเพราะเขาไม่มีลูกชาย ด้วย โปรดแบ่งที่ดินให้กับพวก เราให้เท่า เทียมกับที่ ท่านจะแบ่งให้กับพี่น้องคนอื่นของพ่อพวก เราด้วยเถิด”

^{๑๕}โมเสสพูดกับพระ ยาห์เวห์ว่า ^{๑๖}“ขอพระ ยาห์เวห์พระเจ้าผู้รู้ความ คิดของประชาชนทั้งหมด แต่ง ตั้งคนๆหนึ่งเป็นผู้นำของชุมชนนี้ ^{๑๗}เพื่อยกยอ นำพวก เขาในสนามรบและนำพาพวก เขาเข้าออกเหมือนแกะ เพื่อว่าประชาชนของพระองค์จะได้ไม่เป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง”

^๕โมเสสจึงได้นำเรื่องนี้ไปถามพระยาห์เวห์ ^๖พระองค์พูดกับโมเสสว่า ^๗“คำร้องขอของลูกสาวเศโลเฟ หัดถูกต้อง เจ้าต้องแบ่งที่ดินให้กับพวก นางท่ามกลางพี่น้องของพ่อพวก นาง พวก นางจะได้มอบบที่ดิน นั้นให้กับลูกหลานของพวก นางสืบต่อไป ให้ส่วน แบ่งของพ่อพวก นางกับพวก นางไป ^๘และบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ถ้าชายคน

^{๑๘}พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “นำตัวโยชูวา ลูกชายของนูน ผู้มีพรสวรรค์มาและวางมือของเจ้าลงบนเขา ^{๑๙}ให้เขายืนอยู่หน้านักบวชเอ เลอาซาร์และชุมชนทั้งหมด และมอบภารกิจให้เขาต่อหน้าคนพวกนั้น ^{๒๐}ให้อำนาจของเจ้ากับเขาเพื่อชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้เชื่อฟังเขา ^{๒๑}แต่ถ้าโย

*๒๗:๗ **แบ่งที่ดิน** จะได้ รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่อจากภรรยาในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งสู่อีกุ่นหนึ่ง คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่นไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน ๕๐ ปี

ซูวาต้องการตัดสินใจอะไร เขาจะต้องไปหา
นักบวชเอเลอาซาร์ และเอเลอาซาร์ก็จะใช้ธู
ริมและทุมมิมุขอคำตอบจากพระยาห์เวห์ ถ้า
พระยาห์เวห์ส่งไ้หมึก โยซูวา ชาวอิสราเอล
ทั้งหมดและคนทั้งชุมชนก็จะบุก และถ้าพระ
ยาห์เวห์ส่งให้ถอย พวกเขาก็จะถอย”

^{๒๒}โมเสสจึงทำตามที่พระ ยาห์เวห์สั่ง
เขา เขาพาโย ซู วามาและให้มายืนอยู่ต่อ
หน้านักบวชเอ เลอ ำ ซาร์และชุมชนทั้งหมด
^{๒๓}แล้วโมเสสก็วางมือลงบนโย ซู วาและมอบ
ภารกิจให้เขาตามที่พระ ยาห์เวห์ได้บอกกับ
โมเสส

เครื่องบูชาประจำวัน

๒๘ ^๑พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า
^๒“ให้ออกคำ สั่ง นี้กับประชาชน
ชาวอิสราเอล บอกพวก เขาว่า ‘เจ้าต้อง
ระมัดระวังที่จะถวายเครื่องบูชาของเรา
อาหารของเรา เป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอม
ให้กับเรา ตามเวลาที่ได้กำหนดไว้’ ^๓และ
บอกพวก เขาว่า ‘นี่คือพวกของ ขวัญที่เจ้า
ต้องถวายให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของ ถวาย
ตามปกติของแต่ละวัน คือลูก แกะตัวผู้อายุ
หนึ่ง ปีสองตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆ ^๔เจ้าต้อง
ถวายลูก แกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาในตอน
เช้า และถวายลูก แกะอีกตัวหนึ่งในตอนเย็น
^๕ให้ถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พีชด้วย คือ
แบ่งอย่าง ดิสองลิตร ฝสมน้ำมันที่คนจาก
มะกอกอย่าง ดีหนึ่งลิตร ^๖นี่คือกฎของ
เครื่องเผาบูชาที่ตั้งขึ้นมาตอนอยู่ที่ภูเขาศี
นาย เป็นพวกของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับ
พระ ยาห์เวห์ ^๗และต้องถวายเครื่องตีมบูชา
พร้อมกับมันโดยใช้เครื่องตีหนึ่งลิตรต่อลูก
แกะหนึ่งตัว ในสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้รินเหล้า
องุ่นเก่าเป็นเครื่องตีมบูชาแก่พระ ยาห์เวห์

แล้วบูชาลูก แกะตัวที่สองในตอน เย็นกับ
เครื่องบูชาจากเมล็ด พีชและเครื่องตีมบูชา
เหมือนกับที่บูชาในตอน เช้า เป็นของ ขวัญ
อันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

เครื่องบูชาวันหยุดทางศาสนา

^๙ในวันหยุดทางศาสนา ให้ถวายลูก แกะ
ตัวผู้อายุหนึ่งปีสองตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆพร้อม
กับแบ่งอย่าง ดิสี่ลิตรครึ่ง ฝสมน้ำมัน เป็น
เครื่องบูชาจากเมล็ดพีชและเครื่องตีมบูชา
^{๑๐}ให้ถวายเครื่องเผาบูชาในทุกวันหยุดทาง
ศาสนา พร้อมกับเครื่องเผาบูชาประจำวัน
และเครื่องตีมบูชา

การชุมนุมประจำเดือน

^{๑๑}ในวันที่หนึ่งของแต่ละเดือน พวก เจ้า
ต้องถวายเครื่องเผาบูชาดังนี้ คือวัวหนุ่มสอง
ตัวจากฝูงสัตว์ แกะตัวผู้หนึ่งตัว ลูกแกะตัวผู้
อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวก มันต้องเป็นสัตว์ที่ไม่
มีตำหนิใดๆ ^{๑๒}และต้องถวายแบ่งอย่างดีหก
ลิตรครึ่ง ฝสมน้ำมันพร้อมกับวัวแต่ละตัว
และแบ่งอย่าง ดิสี่ ลิตร ครึ่งฝสมน้ำมันพร้อม
กับแกะตัวผู้แต่ละ ตัวเป็นเครื่องบูชาจาก
เมล็ด พีช ^{๑๓}และต้องถวายแบ่งอย่าง ดิสอง
ลิตร ฝสมน้ำมันเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ด
พีชพร้อมกับลูกแกะแต่ละตัว ลิงเหล้านี้เป็น
ของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาห์เวห์
^{๑๔}ส่วนเครื่องตีมบูชามีเหล้าองุ่นสองลิตร ^{๑๕}
สำหรับวัวหนุ่มแต่ละตัว เหล้าองุ่นหนึ่งลิตร
^{๑๖}สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัวและเหล้าองุ่น
หนึ่งลิตรสำหรับลูกแกะแต่ละตัว นี่คือเครื่อง
เผาบูชาประจำ เดือนทุกครั้งที่ยื่นเดือนใหม่
ของปี ^{๑๗}นอกเหนือไปจากเครื่องเผาบูชา
ประจำวันและเครื่องตีมบูชาแล้ว เจ้าต้อง

---

*๒๘:๔ *ตอนเย็น* เวลาหลังจากดวงอาทิตย์ตก แต่ก่อนมืด
†๒๘:๕ *สองลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๑ เอฟาร์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร
‡๒๘:๕ *หนึ่งลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๒๕ อิน ซึ่งเท่ากับ ๐.๘ ลิตร
§๒๘:๙ *สี่ลิตรครึ่ง* หรือตันฉบับคือ ๐.๒ เอฟาร์ ซึ่งเท่ากับ ๔.๔ ลิตร
§๒๘:๑๒ *หกลิตรครึ่ง* หรือตันฉบับเดิมคือ ๐.๓ เอฟาร์ หรือเท่ากับ ๖.๖ ลิตร
**๒๘:๑๓ *สองลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๑ เอฟาร์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร
††๒๘:๑๔ *สองลิตร* หรือ ตันฉบับคือ ๐.๕ อิน ซึ่งเท่ากับ ๑.๖ ลิตร
‡‡๒๘:๑๔ *หนึ่งลิตร* หรือตันฉบับคือ ๐.๒๕ อิน ซึ่งเท่ากับ ๐.๘ ลิตร

ถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวให้กับพระ ยาร์เวห์ เป็นเครื่องบูชาชำระล้างด้วย

เทศกาลวันปลดปล่อย

๑๖ ในวันที่สิบสี่ของเดือนแรก เป็นเทศกาลวันปลดปล่อยของพระ ยาร์เวห์ ๑๗ วันที่สิบห้าของเดือนนั้นจะมีงานเฉลิมฉลอง เจ้าต้องกินขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน ๑๘ ในวันแรกจะมีการชุมนุมพิเศษ เจ้าต้องไม่ทำงานที่ใช้แรงงานใดๆทั้งสิ้น ๑๙ เจ้าต้องถวายพวกของ ขวัญเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ ยาร์เวห์ คือ วัวหนุ่มสองตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวก มันต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๒๐ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่จะบูชาพร้อมกับสัตว์เหล่านี้ นี้คือ แป้งอย่าง ดีผสมน้ำมัน เจ้าต้องใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว ใช้แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว ๒๑ ให้ใช้แป้งสองลิตรกับลูก แกะแต่ละตัวจากลูก แกะทั้งเจ็ดตัวนั้น ๒๒ ต้องใช้แพะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพวก เจ้า ๒๓ นอก เหนือจากการถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันในตอน เช้าแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ด้วย ๒๔ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ซ้ำๆกัน ทุก วันตลอดเจ็ดวัน ถวายอาหารเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวันแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาพวก นี้อพร้อมกับเครื่องดื่มบูชาด้วย ๒๕ ในวันที่เจ็ด จะมีการชุมนุมพิเศษของพวกเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ

เทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรก

(ลนต. ๒๓:๑๕-๒๒)

๒๖ ในเทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรก ที่ซึ่ง เป็นเทศกาลเพ็น เทคอส ต์ของพวกเจ้า เมื่อ

เจ้านำเมล็ดข้าวใหม่มาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้พระ ยาร์เวห์ เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ ๒๗ เจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นที่พระ ยาร์เวห์ชอบ โดยใช้วัวหนุ่มสองตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว ๒๘ และถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชโดยใช้ แป้งอย่าง ดีผสมน้ำมันหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว ๒๙ และแป้งสองลิตรสำหรับลูก แกะแต่ละตัว จากลูก แกะทั้งเจ็ดตัวนั้น ๓๐ เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับเจ้า ๓๑ นอก เหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมันแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชา พวกมันต้องเป็นของที่ไม่มีตำหนิใดๆ

เทศกาลตร

(ลนต. ๒๓:๒๓-๒๕)

๒๘ ในวันที่ หนึ่งของเดือนที่ เจ็ด จะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวก เจ้า พวกเจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ วันนั้นจะเป็นวันเป่าแตร ๑ ของพวกเจ้า ๒ เจ้าจะถวายสิ่ง เหล่า นี้เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาร์เวห์ คือวัวหนุ่มหนึ่งตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูก แกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวก มันต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๓ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับพวก มัน โดยใช้แป้งอย่าง ดีหก ลิตรครึ่ง

*๒๘:๒๒ ชำระล้าง ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” “บดออก” หรือ “ลบทิ้ง”
 †๒๘:๒๖ ผลผลิตแรก เมล็ดข้าว เช่น ข้าวสาลีและพืชผลชนิดอื่นที่เริ่มสุก อยู่ในช่วงเดือน พฤษภาคมและมีฤดูนา ยัน พืชผลชุดแรกที่เก็บเกี่ยวได้จะนำมาให้พระเจ้า
 ‡๒๘:๓๐ เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ประโยค นี้มาจากพระ คัมภีร์ฉบับแปลภาษาสะ มา เรีย ประโยคนี้คงตกหล่นไปจากแปลฉบับฮีบรูเคยไม่ได้ตั้งใจ
 §๒๘:๑ วันเป่าแตร หรือ “ตะโกน” อาจมีความหมายว่าในวันนั้นเป็นวันสำหรับการตะโกนหรือมีความสุขเป็นพิเศษ

*ผสมน้ำมันสำหรับวัวแต่ละตัว แป้งสี ลิตรครึ่ง สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัว ๔ แป้งสองลิตร สำหรับลูกแกะแต่ละตัวจากลูกแกะทั้งเจ็ดตัว นั้น ๕ และต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า ๖ เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมา ไม่นับรวมเครื่องเผาบูชาถวายเดือนกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมັນ และไม่รวมเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมັນ และเครื่องตีมบูชาตามที่กำหนดไว้แต่ละอย่าง พวกมันจะเป็นของ ขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

(ฉันท. ๒๓:๒๖-๓๒)

๗ ในวันที่สิบของเดือนเจ็ด เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่กินอาหารหรือทำงานใดๆ ๘ เจ้าต้องถวายสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระ ยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มตัวหนึ่งจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัว และลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่ง ปีเจ็ด ตัว เจ้าต้องแน่ใจว่าพวก มันไม่มีตำหนิใดๆ ๙ และเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมๆกันด้วย โดยใช้แป้งอย่าง ดิผสมน้ำมัน ใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว ใช้แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว ๑๐ และใช้แป้งสองลิตรสำหรับลูก แกะแต่ละตัว จากลูก แกะทั้งเจ็ดตัว นั้น ๑๑ เจ้ายังต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องบูชาชำระล้าง ที่ใช้ในวันชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ๑๒ และเครื่องเผาบูชาประจำวันกับ

เครื่องบูชาจากเมล็ด พืชของมัน และเครื่องตีมบูชาที่มาในชุดเดียวกันนั้นด้วย

เทศกาลอยู่เพิง

(ฉันท. ๒๓:๓๓-๔๔)

๑๓ ในวันที่สิบ ห้าเดือนเจ็ด เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานที่ใช้แรงงานและต้องจัดเทศกาลเฉลิมฉลองให้เกียรติกับพระ ยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ๑๔ เจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชา เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มสิบ สามตัวจากฝูงแกะตัวผู้สองตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว พวกมันต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๑๕ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชพร้อมๆกันด้วย โดยใช้แป้งอย่าง ดิผสมน้ำมัน ใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัวจากวัวทั้งสิบสามตัว นั้น แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัวจากแกะสองตัวนั้น ๑๖ และใช้แป้งสองลิตรสำหรับลูก แกะแต่ละตัวจากลูก แกะทั้งสิบ สี่ตัวนั้น ๑๗ และต้องถวายแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง นอก เหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชของมัน และเครื่องตีมบูชาในชุดเดียวกัน ๑๘ ในวันที่สอง ต้องถวายวัวหนุ่มสิบ สองตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ๑๙ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตีมบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ ๒๐ และบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับ

---

*๒๙:๓ **หกลิตรครึ่ง** หรือต้นฉบับเดิมคือ ๐.๓ เอฟาร์ห์ หรือเท่ากับ ๖.๖ ลิตร
 †๒๙:๓ **สี่ลิตรครึ่ง** หรือต้นฉบับคือ ๐.๒ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๔.๔ ลิตร
 ‡๒๙:๔ **สองลิตร** หรือต้นฉบับคือ ๐.๑ เอฟาร์ห์ ซึ่งเท่ากับ ๒.๒ ลิตร
 §๒๙:๑๑ **วันชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์** หรือในภาษาฮีบรู ใช้คำว่า “ยม คิบเปอร์” เป็นวันหยุดสำคัญของชาวยิว ในวันนั้น นักบวชชั้นสูงจะเข้าไปห้องชั้นในสุด ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และทำพิธีชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้ประชาชน
 §๒๙:๑๒ **ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด** หรือ เทศกาลเฉลิมฉลอง เรียกก็อกอย่างว่า “สุคคท” ในยุคโบราณของอิสราเอล ชาวยิวเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มและไปอยู่ในเต็นท์ หรือที่พักหรือเพิงที่สร้างขึ้นมาจากชั่วคราว เพื่อช่วยให้พวกเขาระลึกถึงช่วงเวลาที่ยังวันเวียนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแกลงชานายเป็นเวลา ๔๐ ปี

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องตั้งบูชาใน
ชุดเดียวกัน

^{๒๐}ในวันที่สาม ต้องบูชาวัวหนุ่มสิบเอ็ดตัว
จากฝูง แกะตัวผู้สองตัว และลูก แกะตัวผู้
อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใด
ๆ ^{๒๑}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด
พืชและเครื่องตั้งบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะ
และลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้
กำหนดไว้ ^{๒๒}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัว
เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้
เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผา
บูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืช
และเครื่องตั้งบูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๓}ในวันที่สี่ ต้องบูชาวัวหนุ่มสิบตัวจากฝูง
แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปี
สิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๒๔}เจ้าต้อง
ถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตั้ง
บูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้
นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด ^{๒๕}และ
ต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่ง ตัวเป็นเครื่องบูชา
ชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่ม
ขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำ วัน
กับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตั้ง
บูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๖}ในวันที่ห้า ต้องบูชาวัวหนุ่มเก้าตัวจาก
ฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้
หนึ่งปีสิบ สี่ตัว ทุก ตัวต้องไม่มีตำหนิใด
ๆ ^{๒๗}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและ
เครื่องตั้งบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก
แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด
^{๒๘}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่อง
บูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่
เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำ
วันกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตั้ง
บูชาในชุดเดียวกัน

^{๒๙}ในวันที่หก ต้องบูชาวัวหนุ่มแปดตัว
จากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้
อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใด
ๆ ^{๓๐}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชไป
พร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้นโดย
ใช้ตามจำนวนที่กำหนด ^{๓๑}และต้องบูชาแพะ
ตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่อง
บูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจาก
เครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจาก
เมล็ดพืชและเครื่องตั้งบูชาในชุดเดียวกัน

^{๓๒}ในวันที่เจ็ด ต้องบูชาวัวหนุ่มเจ็ดตัว
จากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูก แกะตัวผู้
อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใด
ๆ ^{๓๓}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและ
เครื่องตั้งบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก
แกะเหล่านี้ นั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด
^{๓๔}และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่ง ตัวเป็นเครื่อง
บูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่
เพิ่มขึ้นมาต่าง หากจากเครื่องเผาบูชาประจำ
วันกับเครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตั้ง
บูชาในชุดเดียวกัน

^{๓๕}ในวันที่แปด เจ้าจะมีพิธีปิดการประหม
เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานในวันนั้น ^{๓๖}เจ้า
ต้องนำเครื่องบูชาต่อไป นี้มาเป็นเครื่องเผา
บูชาและของ ถวายที่มีกลิ่นหอมให้กับพระ
ยาร์เวห์ คือ มีวัวหนึ่งตัว แกะตัวผู้หนึ่ง
ตัวและลูก แกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว ทุก
ตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ ^{๓๗}และต้องถวาย
เครื่องบูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตั้งบูชา
ไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูก แกะเหล่านี้ นั้น
โดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด ^{๓๘}และเจ้าต้อง
ถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระ
ล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมา
ไม่รวมถึงเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่อง
บูชาจากเมล็ด พืชและเครื่องตั้งบูชาในชุด
เดียวกัน

^{๓๙}เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ ให้พระ
ยาร์เวห์ในวันหยุดพิเศษของเจ้า เจ้าต้อง
ถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นเครื่องเผาบูชา
ของเจ้า เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่อง
ตั้งบูชาและเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาของเจ้า
นอก เหนือไปจากเครื่องบูชาที่เจ้าสัญญา ไว้
และของขวัญพิเศษของเจ้า”

^{๔๐}ดัง นั้นโมเสสจึงบอกกับประชาชนชาว
อิสราเอลตามที่พระยาร์เวห์สั่งเขาไว้

สัญญาพิเศษ

^๑โมเสสพูดกับพวกหัวหน้าเผ่า

๓๐ ต่างๆของชาวอิสราเอลว่า พระ
ยาร์เวห์สั่งไว้ว่าอย่างนี้คือ

^๒“เมื่อมีผู้ขายคน หนึ่งได้บน ไว้กับพระ
ยาร์เวห์ หรือสาบานไว้ ว่าจะทำหรือไม่ทำ
บางสิ่งบางอย่าง เขาต้องไม่ผิดคำพูด เขา
ต้องรักษาคำพูดของเขาทุกอย่าง

^๓แต่เมื่อผู้ หยิ่งคน หนึ่งได้สาบานต่อพระ
ยาร์เวห์ ที่จะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง

ตอนที่นางอาศัยอยู่กับพ่อ เพราะยังเป็นเด็ก อยู่ ๔ และพ่อของนางก็ได้ยินสิ่งที่นางสาบาน และไม่ได้ห้ามอะไร นางต้องรักษาสัจที่นาง ได้สาบานไว้ทั้งหมด ๕ แต่ถ้าพ่อของนางห้าม นาง ตอนที่ได้ยินนางสาบาน นางก็ไม่ต้องทำตาม คำสาบานนั้น พระยาห์เวห์ก็จะยกโทษให้ นาง เพราะพ่อของนางได้ห้ามนางตั้งแต่นั้น

๖ แต่ถ้านางได้สาบานหรือสัญญาต่อพระ ยาห์เวห์ แล้วไปแต่งงาน ๗ เมื่อสามีของนาง รู้เข้า แต่ไม่ได้ว่าอะไรในวันที่เขาได้ยินเรื่อง นี้ นางก็ต้องรักษาคำสาบานนั้น ๘ แต่ถ้าสามี ของนางห้ามนาง ในวันที่เขาได้ยินเรื่อง นี้ เขาก็ได้ยกเลิกคำสาบานหรือคำสัญญา นั้น ของนาง และพระยาห์เวห์ก็จะยกโทษให้นาง

๙ เมื่อแม่หม้าย หรือหญิงที่หย่ากับสามี สาบานอะไรไว้ก็ตาม พวก เขาก็ต้องทำ ตามคำสาบาน นั้นทุก อย่าง ๑๐ แต่ถ้าหญิงที่ แต่งงานแล้วได้บั้น ไม้ หรือได้สาบานไว้ ว่า จะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง ๑๑ และสามี นางได้ยินเข้า แต่ไม่ได้ว่าอะไร และไม่ได้ ห้ามด้วย นางจะต้องทำตามที่ยบั้น ไม้ หรือที่ สาบานไว้ทุก อย่าง ๑๒ แต่ถ้าสามีนางยกเลิก คำสาบานพวกนั้น ในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับ เรื่องพวก นั้น นางก็ไม่ต้องทำตามสิ่งที่นาง ได้สาบาน เพราะสามีนางได้ยกเลิกพวก มัน ไปหมดแล้ว และพระยาห์เวห์ก็จะยกโทษให้ กับนาง ๑๓ สามีของนางอาจจะให้นางทำตาม คำสาบาน นั้น หรือเขาอาจจะยกเลิกมันก็ได้ ๑๔ ถ้าสามีนางไม่พูดอะไรกับนาง หลังจากวัน ที่เขาได้ยินเกี่ยวกับมัน นางจะต้องรักษาคำ สาบานที่นางทำไว้ทั้งหมด เพราะเขาไม่ได้ ว่าอะไรนางในวันที่เขาได้ยินเรื่องนั้น ๑๕ แต่ ถ้าสามีนางมายกเลิกสัญญาพวกนี้ ภายหลัง จากวันที่เขาได้ยินเรื่องพวก นี้แล้ว เขาจะ ต้องรับโทษแทนนาง”

๑๖ นี่คือกฎที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้เกี่ยวกับเรื่องระหว่างสามีและภรรยาของเขา และ ระหว่างพ่อกับลูกสาวที่ยังอยู่ในบ้านของพ่อ เพราะยังเด็กอยู่

ชาวอิสราเอลตอบโต้กลับชาวมีเดียน

๑ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า **๓๑** ๒ “หาทางแก้แค้นชาวมีเดียนคืน ที่ พวกมันทำไว้กับชาวอิสราเอล แล้วหลังจาก

นั้น เจ้าจะตายและไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษ ของเจ้า”

๓ โมเสสจึงพูดกับประชาชนว่า “เลือกคน ของพวก ท่านมาจำนวนหนึ่งเพื่อไปออกรบ เพื่อพวกเราจะได้โจมตีชาวมีเดียน ให้สมกับ แค้นที่พระ ยาห์เวห์มีต่อชาวมี เดียน ๔ ท่าน ต้องส่งคนหนึ่ง พันคน จากแต่ละเผ่าของ อิสราเอลเพื่อไปทำสงครามนี้” ๕ เมื่อรวมคน อิสราเอลเผ่าละหนึ่งพันคนจากทุก เผ่าแล้ว ได้คนที่จะไปทำสงครามทั้งหมดหนึ่ง หมื่น สองพันคน

๖ โมเสสจึงส่งคนไปรบ จากเผ่าละหนึ่งพัน คน โมเสสส่งพวก เขาและฟีเน หัสลูกชาย นักบวชเอ เลอ า ชาร์ไปสงคราม ฟีเน หัสเอา ของศักดิ์สิทธิ์ และแดร์ให้สัญญาตนติดตัวไป ด้วย ๗ พวก เขาจึงต่อสู้กับพวกมีเดียนตามที่ พระ ยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ พวก เขามาผู้ใหญ่ ที่เป็นผู้ชายชาวมี เดียน นทุก คนในแคว้น นั้น ๘ พร้อมกับเหยื่ออื่นๆด้วย พวก เขามาพวก กษัตริย์ชาวมีเดียน มี เอวี เรเคม ศูร์ เฮอร์ และเรบา ทั้งห้าคนนี้เป็นกษัตริย์ของมีเดียน พวกเขายังฆ่าบalaอัมลูกชายเบโอร์ด้วยดาบ

๙ ชาวอิสราเอลได้จับผู้ หญิงและเด็กผู้ชาย มีเดียนไปด้วย พวก เขายังยึดเอาสัตว์เลี้ยง ทั้งหมด ฟองวัวและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด ของคนเหล่านี้ ๑๐ ชาวอิสราเอลได้เผา ทิ้งบ้าน เมืองทั้งหมดของชาวมี เดียน นที่พวก เขาได้ตั้งรกรากกันอยู่ รวม ทิ้งค่ายทั้งหมด ๑๑ พวก เขาได้ยึดทุก สิ่งทุก อย่างที่ได้จาก สงคราม รวมทั้งคนและสัตว์ ๑๒ และนำเชลย เหล่า นั้นและสิ่งของที่ยึดได้จากสงคราม ไปให้โมเสสและนักบวชเอ เลอ า ชาร์และ ชุมชนชาวอิสราเอล ที่ค่ายในที่ราบโมอับใกล้ แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรี โค ๑๓ โมเสส นักบวชเอ เลอ า ชาร์และบรรดาผู้นำชุมชน ต่างออกมาพบพวกเขาที่นอกค่าย

๑๔ โมเสสโกรธมากต่อบรรดาผู้นำกองทัพ พวกผู้ บัญชาการกองพันและผู้ บัญชาการ กองร้อยที่กลับจากสงคราม ๑๕ โมเสสพูดกับ พวก เขาว่า “นี่ท่านไว้ชีวิตพวก ผู้หญิงหรือ ๑๖ พวก นี้แหละที่ทำตามคำ แนะนำของ บalaอัม ทำให้ชาวอิสราเอลทำบาปต่อพระ ยาห์เวห์ที่เป โอร์ จนทำให้เกิดโรคระบาด ร้าย แรงมาทำลายชุมชนของพระ ยาห์เวห์

* ๓๑:๔ หนึ่งพันคน หรือ ๑ กอง

๑๗ ฉะนั้น ตอน นี้ฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนและฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ๑๘ แต่ไว้ชีวิตหญิงสาวทุกคน สำหรับพวกท่าน หญิงสาวที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน ๑๙ พวกท่านต้องอยู่ที่นอกค่ายก่อนเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านทุกคนหรือเฉลยที่ได้ฆ่าคนหรือแตะ ต้องร่างคนตายมาต้องชำระตัว เองในวัน ที่สามและในวัน ที่เจ็ด ๒๐ ท่านต้องซักล้างเสื้อผ้าทั้งหมด เครื่องหนังทั้งหมด ทุกสิ่งที่ทำจากขนแพะ รวมทั้งทุกสิ่งที่ทำจากไม้”

๒๑ แล้วนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ก็พูดกับพวกผู้ชายที่ไปรบมาว่า “นี่เป็นกฎที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ คือ ๒๒-๒๓ ทุกอย่างที่ทนไฟได้ต้องเอาไปวางไว้ในไฟ ท่านต้องเอา ทองเงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุกและตะกั่ว ไปวางไว้ในไฟ แล้วนำไปล้างน้ำ เพื่อทำให้มันบริสุทธิ์ ส่วนของทุก อย่างที่ไม่ทนไฟ ให้พวกท่านนำไปล้างน้ำ ๒๔ ในวัน ที่เจ็ด ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่าน และท่านจะสะอาดหลังจากนั้นท่านถึงจะเข้าไปในค่ายได้”

๒๕ พระ ยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๒๖ “เจ้าและนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์และพวกผู้นำครอบครัวของชุมชน ให้หันทุก สิ่งทุกอย่างที่ยึดมาได้ ในสงครามไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ๒๗ ให้แบ่งสิ่งที่ยึดมาได้ทั้งหมด ระหว่างทหารที่ออกไปรบกับคนในชุมชน โดยแบ่งให้ฝ่ายละครึ่ง ๒๘ เจ้าต้องหักภาษาให้พระยาห์เวห์ด้วย ครึ่งหนึ่งที่เป็นของทหารที่ออกไปรบนั้น ให้หักออกมาหนึ่งส่วนจากทุกๆ ห้าร้อย ไม่ว่าจะเป็นคน วัว ลาหรือแกะ ๒๙ ของเหล่านี้ จะถูกหักออกจากส่วนของพวกเขา เพื่อให้กับนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ เพื่อเป็นของขวัญแก่พระ ยาห์เวห์ ๓๐ อีกครึ่ง หนึ่งของประชาชนชาวอิสราเอล ให้หักออกมาหนึ่งส่วนจากทุกๆ ห้าสิบ ไม่ว่าจะเป็นคน วัว ลาหรือแกะ รวมทั้งสัตว์ทุก ชนิด เจ้าต้องนำส่วนที่หักได้นี้ไปให้ชาวเลวี ที่ทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์”

๓๑ โมเสสและนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง ๓๒ สิ่งต่างๆ ที่พวกทหารยึดมาได้จากสงคราม คือ แกะ

หก แสนเจ็ด หมื่นห้า พันตัว ๓๓ วัวเจ็ด หมื่นสอง พันตัว ๓๔ ลาหกหมื่นหนึ่ง พันตัว ๓๕ และคนสาม หมื่นสอง พันคน ทั้งหมด นี้เป็นหญิงสาวที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน ๓๖ ส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของทหาร คือ แกะสาม แสนสาม หมื่นเจ็ด พันห้า ร้อยตัว ๓๗ เป็นภาษีของพระยาห์เวห์ หกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว ๓๘ วัวทั้งหมดสาม หมื่นหก พันตัว เป็นภาษีของพระยาห์เวห์เจ็ดสิบสองตัว ๓๙ ลาทั้งหมดสาม หมื่นห้า ร้อยตัว เป็นภาษีของพระยาห์เวห์ หกสิบเอ็ดตัว ๔๐ จำนวนคนทั้งหมดหนึ่งหมื่นหก พันคน เป็นภาษีของพระยาห์เวห์สามสิบสองคน ๔๑ โมเสสให้ภาษีส่วนที่เป็นของขวัญของพระยาห์เวห์ให้กับนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเอาไว้

๔๒ ส่วนแบ่งอีกครั้ง หนึ่งของประชาชนชาวอิสราเอลที่โมเสสได้จากทหาร ๔๓ ที่เป็นครึ่งหนึ่งของชุมชนคือ แกะสาม แสนสาม หมื่นเจ็ด พันห้า ร้อยตัว ๔๔ วัวสาม หมื่นหก พันตัว ๔๕ ลาสาม หมื่นห้า ร้อยตัว ๔๖ และคนหนึ่งหมื่นหก พันคน ๔๗ จากครึ่ง หนึ่งที่เป็นส่วนแบ่งของประชาชนชาวอิสราเอล โมเสสหักออกมาหนึ่ง ส่วนในทุกๆ ห้าสิบ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ และเอาไปให้ชาวเลวีที่ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

๔๘ แล้วบรรดาผู้นำกองทัพ ผู้บัญชาการกองพันและผู้บัญชาการกอง ร้อยต่างมาหาโมเสส ๔๙ พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “พวกเรา ผู้รับ ใช้ของท่านได้นำอาหารที่อยู่ในมือของเรา แล้วพบว่าไม่มีใครหายไปเลย ๕๐ เราได้เอาพวกเครื่อง ทองที่พวก เราเจอ เอามาเป็นเครื่องถวายให้กับพระยาห์เวห์คือ กำไล แขน สร้อยข้อมือ แหวนตรา ตุ่มหูและสร้อยคอ มาเป็นค่า ใต้ชีวิตของเราต่อ หน้าพระยาห์เวห์”

๕๑ โมเสสและนักบวชเอ เลอ ๑ ซาร์รับทองจากพวก เขา ทุก อย่างเป็นของที่ทำอย่าง ประณีต ๕๒ ทองทั้งหมดที่บรรดาผู้บัญชาการกองพันและผู้ บัญชาการกอง ร้อย เอามาถวายให้เป็นของ ขวัญของพระ ยาห์เวห์ นั้น มีนำ หนักรวมหนึ่ง ร้อยเก้า สิบ เอ็ดกิโลกรัม ๕๓ ส่วนของที่พลทหารได้ยึดเอามา พวกเขา

* ๓๑:๕๒ หนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบ เซล

ก็เก็บเอาไว้เอง ^{๕๔}ตั้งนั้นโมเสสและนักบวช
เอเลอาซาร์จึงนำทองจากบรรดาผู้บัญชาการ
กองพันและกองร้อย ไปที่เต็นท์นัดพบ เพื่อ
เป็นที่ระลึก *สำหรับประชาชนชาวอิสราเอล
ต่อหน้าพระยาห์เวห์

ที่ดินฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

(ฉวิป. ๓:๑๒-๒๒)

๓๒ ^๑เผ่าของรูเบนและกาดีมีฝูงสัตว์
จำนวนมากมายมหาศาล เมื่อพวกเขา
เห็นที่ดินของยาเซอร์และที่ดินของกิ
เลอาด พวกเขาเห็นว่ามันเป็นพื้นที่ที่เหมาะสม
การเลี้ยงสัตว์ ^๒ตั้งนั้น ประชาชนของกาดี
และรูเบนจึงไปพบกับโมเสส นักบวชเอเล
อาซาร์และบรรดาผู้นำชุมชนว่า ^{๓-๔}“พวก
เรารับใช้ของท่านมีสัตว์เลี้ยงอยู่มากมาย
มหาศาลและที่ดินที่พระยาห์เวห์ได้รับชนะ
เพื่อประชาชนชาวอิสราเอลนั้น เป็นแผ่นดิน
ที่เหมาะสมกับการเลี้ยงสัตว์มาก โดยเฉพาะ
ที่ดินบริเวณ อาทาโรท ดีบอน ยาเซอร์ นิ
มราห์ เฮซบอน เอเลอาเลห์

เสบาม เนโบ และเบโอน” ^๕พวกเขาพูด
ต่อไปว่า “ถ้าท่านพอใจพวกเราได้โปรด
ยกที่ดินนี้ให้กับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน
ไว้ครอบครองด้วยเถิด อย่าให้เราต้องข้าม
แม่น้ำจอร์แดนไปเลย”

^๖โมเสสพูดกับประชาชนของกาดีและรู
เบนว่า “จะให้พี่น้องของท่านออกไปรบใน
ขณะที่ท่านตั้งรกรากอยู่ที่นี้หรือ ^๗ทำไมพวก
ท่านถึงพยายามทำให้ประชาชนชาวอิสราเอล
ท้อแท้หมดกำลังใจ ที่จะข้ามแม่น้ำเข้าไปใน
แผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ยกให้กับพวกเขา
^๘รุ่นพ่อของพวกเขา ท่านก็ทำอย่างนี้เหมือน
กัน ตอนที่เราส่งพวกเขาจากคาเดช-บาร
เนียให้ไปสำรวจแผ่นดินนั้น ^๙พวกเขาขึ้นไป
ไกลถึงหุบเขาเอชโคล และได้สำรวจแผ่นดิน
นั้น แต่พวกเขากลับทำให้ประชาชน
ชาวอิสราเอลท้อแท้หมดกำลังใจ ที่จะเข้าไป
ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ให้พวกเขา

ไว้ ^{๑๐}จึงทำให้พระองค์โกรธในวันนั้น และ
พระองค์ได้สาบานไว้ว่า ^{๑๑}“ประชาชนชาว
อิสราเอลที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์และมี
อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะไม่มีสักคนเดียวที่
จะได้เห็นแผ่นดินที่เรานำพวกเขาไปจะให้กับ
อับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะพวกเขา
ไม่ได้ติดตามเราอย่างเต็มที่ ^{๑๒}ยกเว้นคา
เลบลูกชายเยฟูเนห์และโยชูวลูกชายนูน
เพราะพวกเขาตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่”

^{๑๓}พระยาห์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล
พระองค์ทำให้พวกเขาต้องรอนแรมอยู่ในที่
เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งถึงสี่สิบปี จนกระทั่ง
คนในรุ่นที่ทำให้พระองค์ไม่พอใจตายไปจน
หมดเกลี้ยง ^{๑๔}และตอนนี้พวกเจ้าคนบาปอีก
รุ่นหนึ่ง กลับจะมาแทนที่พ่อของเจ้า เพื่อจะ
ทำให้พระยาห์เวห์โกรธมากขึ้นไปอีก ^{๑๕}ถ้า
เจ้าเปลี่ยนใจไม่ติดตามพระองค์ พระองค์ก็
จะทอดทิ้งชาวอิสราเอลไว้ในที่เปล่าเปลี่ยว
แห้งแล้งให้นานกว่านั้นอีก แล้วเจ้าก็จะเป็น
เหตุให้คนพวกนี้ทั้งหมดถูกทำลายไป”

^{๑๖}แล้วประชาชนของรูเบนและกาดีก็ไป
พบโมเสสและพูดว่า “ขอให้พวกเราสร้างรั้ว
สำหรับสัตว์เลี้ยงของพวกเราที่นี่และสร้าง
เมืองสำหรับลูกเมียของพวกเรา ^{๑๗}แล้วพวก
เราจะเกณฑ์คนของพวกเราไปร่วมรบกับ
ชาวอิสราเอลคนอื่นๆจนกว่าพวกเขาจะได้
ดินแดนที่เป็นของพวกเขาเอง ในขณะที่ลูก
เมียของพวกเรา ก็จะปลอดภัยจากคนอื่นที่
อยู่ในแผ่นดินนี้ ^{๑๘}พวกเราจะไม่กลับบ้าน
จนกว่าชาวอิสราเอลทุกคนจะได้ส่วนแบ่งใน
ที่ดินเป็นมรดก ^{๑๙}ครบทุกคน ^{๒๐}แต่พวกเรา
จะไม่รับส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขา ที่อยู่อีก
ฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน และดินแดนนอก
เหนือจากนั้นด้วย เพราะพวกเราจะได้ส่วน
แบ่งที่ดินของพวกเขา เราไม่ฝั่งตะวันออกของ
แม่น้ำจอร์แดน”

^{๒๑}โมเสสจึงพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวก
ท่านจะทำอย่างนี้ คือถ้าพวกท่านจะเกณฑ์
คนไปช่วยทำสงครามต่อหน้าพระยาห์เวห์

* ๓๑:๕๔ *ที่ระลึก* สิ่งของที่ช่วยให้คนจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต

† ๓๒:๑๗ *เกณฑ์* เตรียมหรือเข้าประจำกองทัพเพื่อทำสงคราม

‡ ๓๒:๑๘ *มรดก* ส่วนแบ่งที่ดินจะได้รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่อทุก
ภายในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งสู่อีกหนึ่งรุ่น คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่น
ไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน ๕๐ ปี

๒๑ และคนที่ถูกเกณฑ์ทั้งหมดข้ามแม่น้ำ จอร์แดนไปต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์แทนพวก ท่าน จน กระทั่งพระองค์ขับไล่ศัตรูของพระองค์ไปจนหมด ๒๒ และแผ่นดินสงบ ลงต่อหน้าพระยาร์เวห์ แล้วพวกท่านถึงจะกลับบ้านได้ พวกท่านก็ได้ทำหน้าที่ของตัวเอง ให้พระ ยาร์เวห์และชาวอิสราเอลแล้ว และที่ดิน นี้ก็จะตกเป็นสมบัติของพวก ท่านต่อหน้าพระยาร์เวห์ ๒๓ แต่ถ้าพวกท่านไม่ได้ทำตามนี้ ท่านก็ได้ทำบาปต่อพระยาร์เวห์ ก็ให้รู้ไว้เลยว่าพวก ท่านจะต้องถูกลงโทษเพราะบาปของพวก ท่าน ๒๔ สร้างเมืองให้ลูกเมียของพวกท่านและสร้างรั้วให้ฝูงสัตว์ของพวกท่านเถิด และทำทุกอย่างตามที่ท่านได้พูดไว้”

๒๕ ประชาชนชาวภาคและรูเบนพูดว่า “พวกเราคนรับใช้ท่านจะทำตามที่ท่านผู้เป็นเจ้านายของเราสั่ง ๒๖ ลูกเมียของพวกเราฝูงแกะ และสัตว์ทุกตัวของพวกเราจะอยู่ในเมืองต่างๆของกิเลอาด ๒๗ พวกเราคนรับใช้ท่านทุกคนที่ถูกเกณฑ์ไปสงคราม จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปทำสงครามต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ ตามที่เจ้านายของเราสั่ง”

๒๘ แล้วโมเสสก็ออกคำ สั่งในเรื่องของพวก เขาให้กับนักบวชเอเลอาซาร์ โยชูวาลูกชาย นุนและหัวหน้าเผ่าต่างๆของประชาชนชาวอิสราเอล ๒๙ โมเสสบอกกับพวก เขาว่า “ถ้าประชาชนชาวภาคและชาวยูเบนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับพวกท่าน คือพวกเขาทุกคนที่ถูกเกณฑ์มาทำสงครามต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ จนแผ่นดินนั้นสงบ ลงต่อหน้าพวก ท่านแล้ว ให้พวก ท่านยกแผ่นดินกิเลอาดให้กับพวก เขาเป็นเจ้าของ ๓๐ แต่ถ้าคนที่ถูกเกณฑ์ นั้นไม่ข้ามไปกับท่าน พวกเขาจะต้องอยู่ในแผ่นดินคานาอันด้วยกับท่าน”

๓๑ ประชาชนชาวภาคและชาวยูเบนตอบว่า “เราจะทำตามที่พระ ยาร์เวห์บอกพวก เรา คนรับใช้ของท่าน ๓๒ เราที่ถูกเกณฑ์มา นี้ จะข้ามไปแผ่นดินคานาอันต่อหน้าพระ ยาร์เวห์ แต่แผ่นดินของพวกเราจะต้องอยู่กับฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน”

๓๓ ตั้ง นโนอาณาจักรของกษัตริย์สิ โหนชาวอาโมไรต์และอาณาจักรของกษัตริย์โอกจาก

บาซัน รวมทั้งแผ่นดินพร้อม กับเมืองต่างๆของมัน และอาณาเขตต่างๆของเมืองที่อยู่รอบๆ โมเสสได้ยกให้กับประชาชนชาวภาคและชาวยูเบนและประชาชนครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ที่เป็นลูกชายโยเซฟ

๓๔ แล้วประชาชนชาวภาคก็สร้างเมืองพวกนี้ขึ้นใหม่ คือ ดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์ ๓๕ อัทโรโทพาน ยาเซออร์ โยกเบฮาห์ ๓๖ เบธนิมราห์และเบธฮาราน ทั้งกำแพงเมืองและรั้วสำหรับฝูงแกะของพวกเขา

๓๗ ประชาชนชาวยูเบนสร้างเมืองพวกนี้ขึ้นใหม่ คือเมืองเฮซ โบน เอเลอเลห์ คิริยาธาอิม ๓๘ เนโบ บาอัล เมโอนและสิบมาห์ พวกเขาใช้ชื่อเดิมเรียกชื่อเมืองที่สร้างขึ้นใหม่ ยกเว้นเมืองเนโบและเมืองบาอัลเมโอน พวกเขาเปลี่ยนชื่อให้ใหม่

๓๙ ลูกหลานของมาคีร์ลูกชายมนัสเสห์ ได้บุกกิเลอาดและยึดมันไว้ได้ พวกเขาได้ขับไล่ชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ๔๐ ดังนั้น โมเสสจึงยกแคว้นกิเลอาดให้กับตระกูลมาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์ และตระกูลมาคีร์ก็ได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ๔๑ ยาอีร์สืบเชื้อสายมาจากมนัสเสห์ เขาได้ยึดหมู่บ้านหลายแห่งของชาวอาโมไรต์ เขาได้เรียกชื่อหมู่บ้านพวก นนว่าหมู่บ้านต่างๆของยา อีร์ ๔๒ โนบาห์บุกเข้าไปยึดเคนาทและเมืองรอบๆมัน และเรียกมันว่าโนบาห์ตามชื่อของเขา

ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์

๓๓ โมเสสและอาโรนได้นำประชาชนอียิปต์ ในรูปแบบของกองทัพ นี้คือลำดับการเดินทางของพวก เขา ๒ โมเสสเขียนสถานที่เริ่มต้นของการเดินทางของพวกเขาตามคำสั่งของพระ ยาร์เวห์ นี้คือลำดับการเดินทางของพวกเขาจากจุดเริ่มต้น

๓ พวก เขาออกจากรูเมเสสในวันที่สิบห้าของเดือนแรก วัน นั้นเป็นวันหลังวันปลดปล่อยหนึ่ง วัน ประชาชนชาวอิสราเอลออกเดินทางอย่างกล้าหาญท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ “ชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกชาย

* ๓๓:๑ กองทัพ หรือกลุ่ม เป็นศัพท์ทางทหารที่แสดงว่าอิสราเอลจัดเป็นระบบแบบกองทัพ

หัวปี *ของพวก เขา ที่พระ ยาร์เวห์ได้ฆ่าตาย พระองค์ได้แสดงถึงการพิพากษาของพระองค์ต่อพวกพระต่าง ๆ † ของชาวอียิปต์

‡ ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากรามเสส และมาตั้งค่ายที่สุคคท ๖ พวก เขาออกจากสุคคท มาตั้งค่ายที่เอธาม ดิตเขตที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง ๗ พวก เขาออกจากเอธาม และเลี้ยวไปทางปี หะ หิ โรททางตะวันออกของบาลล์-เซโฟเน พวกเขามาตั้งค่ายอยู่ใกล้มิกดล

๘ พวก เขาออกจากปีหะหิโรทและเดินทางผ่านทะเลไปจนถึงที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้ง พวก เขาเดินทางเป็นเวลาสาม วันในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเอธาม และพวกเขาตั้งค่ายที่มาราห์

๙ พวก เขาออกจากมาราห์และไปถึงเอลิม ที่นั่นมีต้นน้ำสิบสองแห่งและต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งค่ายที่นั่น

๑๐ พวก เขาออกจากเอลิมและมาตั้งค่ายใกล้ทะเลต้นกก †

๑๑ พวก เขาออกจากทะเลต้นกก และมาตั้งค่ายในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งสิน

๑๒ พวก เขาออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งสินและมาตั้งค่ายที่โดฟคาร์ห์

๑๓ พวก เขาออกจากโดฟคาร์ห์และมาตั้งค่ายที่อาลูซ

๑๔ พวก เขาออกจากอาลูซและมาตั้งค่ายที่เรฟติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม

๑๕ พวก เขาออกจากเรฟติมและไปตั้งค่ายที่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซีนาย

๑๖ พวก เขาออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซีนายและไปตั้งค่ายที่ซิบโรท-หัทธาอาวาร์ห์

๑๗ พวก เขาออกจากซิบโรท-หัทธาอาวาร์ห์และไปตั้งค่ายที่ฮาเซโรท

๑๘ พวก เขาออกจากฮาเซโรทและไปตั้งค่ายที่ริทมาห์

๑๙ พวก เขาออกจากริทมาห์และไปตั้งค่ายที่ริมโมน-เปเรศ

๒๐ พวก เขาออกจากริมโมน-เปเรศและไปตั้งค่ายที่ลิบนาห์

๒๑ พวก เขาออกจากลิบนาห์และไปตั้งค่ายที่ริสสาร์ห์

๒๒ พวก เขาออกจากริสสาร์ห์และไปตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์

๒๓ พวก เขาออกจากเคเฮลาธาห์และไปตั้งค่ายที่ภูเขายาเชเฟอร์

๒๔ พวก เขาออกจากภูเขายาเชเฟอร์และไปตั้งค่ายที่ฮาราดาร์ห์

๒๕ พวก เขาออกจากฮาราดาร์ห์และไปตั้งค่ายที่มิกเฮโลท

๒๖ พวก เขาออกจากมิกเฮโลทและไปตั้งค่ายที่ทาห์ท

๒๗ พวก เขาออกจากทาห์ทและไปตั้งค่ายที่เทราห์

๒๘ พวก เขาออกจากเทราห์และไปตั้งค่ายที่มิตคาร์ห์

๒๙ พวก เขาออกจากมิตคาร์ห์และไปตั้งค่ายที่ฮัทโมนาห์

๓๐ พวก เขาออกจากฮัทโมนาห์และไปตั้งค่ายที่โมเสโรท

๓๑ พวก เขาออกจากโมเสโรทและไปตั้งค่ายที่เบเน-ยาอะคัน

๓๒ พวก เขาออกจากเบเน-ยาอะคันและไปตั้งค่ายที่โฮร์-ฮักกิดกาด

๓๓ พวก เขาออกจากโฮร์-ฮักกิดกาดและไปตั้งค่ายที่โยทบาธาห์

๓๔ พวก เขาออกจากโยทบาธาห์และไปตั้งค่ายที่อับโรนาห์

๓๕ พวก เขาออกจากอับโรนาห์และไปตั้งค่ายที่เอซีโอน-เกเบอร์

๓๖ พวก เขาออกจากเอซีโอน-เกเบอร์และไปตั้งค่ายที่เคเดชในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งดิน

๓๗ พวก เขาออกจากเคเดชและไปตั้งค่ายที่โฮร์ ภูเขาตรงชายแดนของแผ่นดินเอโดม

๓๘ นักบวชอาโรนขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามคำสั่งของพระ ยาร์เวห์และตายบนนั้นในวันที่

หนึ่งของเดือนห้า ซึ่งเป็นปีที่สี่สิบหลังจากประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดิน

ดิน

*๓๓:๕ **ลูกชายหัวปี** เด็กที่เกิดเป็นคนแรกของครอบครัว ลูกชายคนโตจะมีความสำคัญมากในสมัยโบราณ

†๓๓:๔ **พวกพระต่างๆ** อาจเป็นพระปลอมของชาวอียิปต์หรือในที่นี้อาจหมายถึงกษัตริย์และบรรดาผู้นำที่มีอำนาจในอียิปต์

‡๓๓:๑๐ **ทะเลต้นกก** หรือทะเลแดง

อียิปต์^{๓๓} อาโรนอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปีขณะที่เขาตายบนภูเขาโฮร์

๓๐ กษัตริย์ชาวคานาอันของเมืองอาราด ที่อยู่ในเนเกบ ได้ยึ่นำประชาชนชาวอิสราเอลกำลังเดิน ทางมา ๓๑ พวกชาวอิสราเอลออกจากภูเขาโฮร์และมาตั้งค่ายที่ศิลาโมนาห์

๓๒ พวก เขาออกจากศิลา โมนาห์และไปตั้งค่ายที่บูโนน

๓๓ พวก เขาออกจากบู โนนและไปตั้งค่ายที่โอโบท

๓๔ พวก เขาออกจากโอโบทและไปตั้งค่ายที่อียะ-อาบาริมบริเวณชายแดนของโมอับ

๓๕ พวก เขาออกจากอียะ-อาบาริมและไปตั้งค่ายที่ศิโบน-กาต

๓๖ พวก เขาออกจากติ โบน-กาตและไปตั้งค่ายที่อัลโมน-ติบธาอิม

๓๗ พวก เขาออกจากอัล โมน-ติบ ลา ธาอิม และไปตั้งค่ายท่ามกลางเทือกเขาต่างๆของอาบาริมใกล้เนโบ

๓๘ พวก เขาออกจากภูเขาอาบู ริมและไปตั้งค่ายในที่ราบโม อับข้างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค ๓๙ พวก เขาตั้งค่ายไปตามริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนในที่ราบของโม อับตั้งแต่เบธ-เยซิโมทไปจนถึงอาเบล-ชิติม

๔๐ พระ ยะห์เวห์พูดกับโมเสสในที่ราบโม อับใกล้แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเย รี โค พระองค์พูดว่า ๔๑ “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว ๔๒ เจ้าต้องขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ดิน นั้นออกไปให้หมด เจ้าต้องทำลายรูปแกะสลักของพวกเขาทั้งหมด และทำลายรูปเคารพที่ทำจากโลหะ และเจ้าต้องรื้อสถาน ที่บวงสรวง ของพวกเขาออกให้สิ้นซาก ๔๓ แล้วให้เจ้าเข้าไปยึดเอาแผ่นดิน นั้นและตั้งรกรากในมัน เพราะเราได้มอบแผ่นดิน นี้ให้เจ้าเป็นเจ้าของแล้ว

๔๔ เจ้าจะต้องแบ่งที่ดินกันในหมู่พวกเจ้า โดยการใช้สลากแบ่งตามตระกูลของพวกเจ้า เจ้าต้องแบ่งให้ตระกูลใหญ่มากหน่อย ตระกูลเล็กน้อย น้อย สลากของตระกูลไหนตกในที่ดิน ไต ที่ดินตรง นั้นก็เป็นของตระกูล

นั้น พวก เจ้าจะได้ รับส่วน แบ่งตามเผ่าของบรรพบุรุษพวกเจ้า

๔๕ ถ้าเจ้าไม่ขับไล่คนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นไปต่อหน้าเจ้า คนเหล่านั้นจะเป็นเหมือนเศษผงในตาของเจ้าและเหมือนหนามเสียบอยู่ข้างตัวเจ้า พวก มันจะทำให้เกิดปัญหามากมายกับเจ้าบนแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ๔๖ แล้วเราก็จะทำกับเจ้าเหมือนกับที่เราวางแผนจะทำกับพวกมันเหมือนกัน”

เขตแดนของคานาอัน

๓๔^๑ พระ ยะห์เวห์พูดกับโมเสส ว่า ๒ “ให้เอาคำ สั่ง นี้ไปบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวก เจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ดินคานาอัน แผ่น ดิน นั้นที่จะตกเป็นของพวก เจ้า คือแผ่นดินของคานา อันตามเขตแดนของมัน ๓ ทางทิศ ใต้จะเริ่มต้นตั้งแต่ที่เปเลา เปเลียวแห่ง แล่งคินเรียนไปทางข้างๆเอ โดม เขตแดนทางใต้จะเริ่มต้นที่ทิศ ตะวัน ออกจากด้านใต้สุดของทะเลเกลือ ๔ เขตแดนของพวก เจ้าจะลากยาวไปข้ามทางใต้ของอาควิบิมและผ่านที่เปเลา เปเลียวแห่ง แล่งคินไปจนสุดทางใต้ของคา เดช-บาร เนีย และมันจะไปต่อจนถึงฮาซารัต ดาร์และจะไปผ่านอัส โมน ๕ จากอัส โมนเขตแดนจะเลี้ยวไปทางแม่น้ำอียิปต์ ๖ และจะไปสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ๖ เขตแดนทาง ตะวัน ตกจะเป็นชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียน มันจะเป็นเขตแดนตะวันตกของพวก เจ้า ๗ ส่วนเขตแดนทางเหนือจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปตามสันเขาของภูเขาโฮร์ ๘ จากภูเขาโฮร์ไปเรื่อยจนถึงเลโบ-ฮามัทแล้ว เขตแดนจะขยายต่อจนถึงเศ ดัด ๙ เขตแดนจะต่อไปเรื่อยจนถึงซิโฟ รนและจะไปสิ้นสุดที่ฮาซาร-เรนน นี้จะเป็นเขตแดนทางเหนือของพวก เจ้า ๑๐ ทางฝั่งตะวันออกเขตแดนของพวก เจ้าจะไปตามสันของฮาซาร-เรนนจนถึงเซฟาม ๑๑ จากเซฟาม เขตแดนจะลงไปถึงริบ ลาห์จนถึงทางตะวันออกของอา ยิน ๑๒ แล้วเขตแดนจะลงไปต่อและไปบรรจบเนินเขาทางตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี ”

* ๓๓:๕๒ **สถานที่บวงสรวง** สถานที่สำหรับบูชาพระเจ้าปลอม ปกติดสถานที่เช่นนี้จะอยู่บนเขา

† ๓๔:๕ **แม่น้ำอียิปต์** ลำธารสายนี้เรียกว่า “วาตี เอล-อาริช”

* ๓๔:๑๒ **ทะเลสาบกาลิลี** แปลตรงๆได้ว่า “ทะเลสาบคินเนเรท”

๑๓ ตั้ง นั้นโมเสสจึงนำคำ สิ่ง นี้ไปให้ประชาชนชาวอิสราเอล “นี่คือแผ่นดินที่เจ้าจะได้ รับโดยการโยนสลาก พระ ยาร์เวห์ได้สั่งไว้ว่าแผ่นดิน นี้จะมอบให้พวก เจ้าเก่าเฝ้าครั้ง ๑๔ เพราะเผ่าของรูเบนและกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ได้ รับส่วนของพวก เขาแล้วตามตระกูลของพวกเขา ๑๕ คนทั้งสองเผ่าครึ่ง นั้นได้ รับที่ดินส่วนของพวก เขาไปแล้วในฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดนจากเยรีโคบนฝั่งตะวันออกที่ดวงอาทิตย์ขึ้น”

๑๖ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๗ “คนเหล่านี้ จะช่วยแบ่งที่ดินให้กับพวก เจ้า คือ นักบวชเอเลอาซาร์และโยชู วาลูกชายของนูน ๑๘ พวก เจ้าจะเลือกผู้นำคนหนึ่งจากแต่ละเผ่ามาช่วยแบ่งที่ดินด้วย ๑๙ นี่เป็นรายชื่อของผู้นำพวกนั้น

- คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ จากเผ่ายูดาห์
- ๒๐ เซมูเอลลูกชายอัมมีฮูด จากเผ่าสิเมโอน
- ๒๑ เอลีตาดลูกชายคิสโลน จากเผ่าเบนยามิน
- ๒๒ บุคคีลูกชายโยกิล จากเผ่าดาน
- ๒๓ จากลูกหลานของโยเซฟ ฮันนี่เอลลูกชายเอโฟด จากเผ่ามนัสเสห์
- ๒๔ เคมูเอลลูกชายซิปทาน จากเผ่าเอฟราอิม
- ๒๕ เอลีซาฟานลูกชายปารนาค จากเผ่าเศบูลุน
- ๒๖ บิลที่เอลลูกชายอัสซาน จากเผ่าอิสสาคาร์
- ๒๗ อาหีสูดลูกชายเซโลมี จากเผ่าอาเซอร์
- ๒๘ เปตาเฮลลูกชายอัมมีฮูด จากเผ่านฟทาลี”
- ๒๙ พระ ยาร์เวห์ได้ส่งคนเหล่านี้ นี้ให้แบ่งแผ่นดินคานา อันกันใหญ่ประชาชนชาวอิสราเอล

เมืองของชาวเลวี

๓๕ พระ ยาร์เวห์พูดกับโมเสสในที่ราบโม อับซ่างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโคว่า ๓๖ “ให้ส่งประชาชนชาวอิสราเอลให้แบ่งเมืองที่พวก เขาได้ รับมาให้กับชาวเลวีส่วนหนึ่ง รวม ทั้งทุ่ง หญ้าเลี้ยงสัตว์ที่อยู่รอบๆเมืองของพวก เขาเหล่านี้ นั้นด้วย ๓๗ พวกเลวีจะได้อยู่ในเมืองพวก นั้นและเลี้ยงวัวและสัตว์เลี้ยงของพวก เขาในทุ่งหญ้าเหล่านั้น ๓๘ ทุ่งหญ้าที่จะให้กับพวก เลวีนี้เริ่มตั้งแต่กำแพงเมืองทุกๆด้าน ออกไปข้างละหนึ่ง พันศอก ๓๙ และให้พวก เจ้าวัดออกไปสองพันศอกทั้งสี่ทิศ คือเหนือ ใต้ ออก ตก

บริเวณทั้งหมด นี้จะเป็นทุ่ง หญ้าของเมืองแต่ละเมืองของพวกเลวี ๔ เมืองทั้งหมดที่เจ้าให้กับชาวเลวี จะมีอยู่หกเมืองที่ใช้เป็นเมืองลี้ภัย คนที่ไปฆ่าคนตายมาโดยไม่ได้เจตนาจะได้หลบหนีไปอยู่ในเมืองพวกนั้น นอกจากหกเมือง นั้นแล้ว เจ้ายังต้องให้อีกสี่ เมืองเมืองกับชาวเลวี ๗ ดังนั้น พวกเจ้าจะต้องให้ชาวเลวีทั้งหมดสี่สิบแปดเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ๘ สำหรับเมืองต่างๆที่เจ้าจะแบ่งให้กับชาวเลวี จากที่ดินของประชาชนชาวอิสราเอล นั้น เจ้าต้องแบ่งออกมากหน่อยจากเผ่าใหญ่ และแบ่งออกมาน้อยหน่อยจากเผ่าเล็ก แต่ละเผ่าก็จะแบ่งเมืองของตัวเอง เองให้กับชาวเลวีตามสัดส่วนของเนื้อที่ที่พวกเขาได้รับ”

เมืองลี้ภัย

(ฉวิป. ๑๙:๑-๑๓; ยชว. ๒๐:๑-๙)

๙ พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ๑๐ “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวก เจ้าข้ามฝั่งแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว ๑๑ ให้เลือกเมืองต่างๆขึ้นมาสำหรับพวก เจ้าเอง มันจะเป็นเมืองสำหรับลี้ภัยสำหรับตัวเจ้า ใครที่ไปฆ่าคนอื่นตายโดยไม่ได้เจตนา จะได้หนีไปอยู่ที่ นั้นได้ ๑๒ พวกมันจะเป็นเมืองสำหรับพวก เจ้าไว้ลี้ภัย จากญาติของผู้ ตายที่มีหน้าที่ต้องแก้ แค้นคนฆ่าคนที่ฆ่าคนอื่นตายจะไม่ถูกฆ่า จนกว่าเขาจะมายืนอยู่หน้าที่ชุมนุมเพื่อฟังการตัดสิน ๑๓ ทั้งหกเมืองที่เจ้าให้ จะเป็นเมืองสำหรับลี้ภัยของพวก เจ้า ๑๔ เจ้าต้องเลือกสาม เมืองทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานา อันทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน มาเป็นเมืองลี้ภัย ๑๕ เมืองทั้งหกเมือง นี้จะเป็นเมืองสำหรับลี้ภัยของประชาชนอิสราเอลและสำหรับชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับเจ้า คนที่ฆ่าคนตายโดยไม่ได้เจตนาสามารถหนีไปอยู่ที่ นั้นได้

การตัดสินเมื่อคนถูกฆ่า

๑๖ ถ้าเขาใช้เหล็ก *ตีคนอื่นจนตาย คนที่ดีจะเป็นฆาตกร ฆาตกรจะต้องถูกฆ่า ๑๗ ถ้า

* ๓๕:๑๖ ใช้เหล็ก แสดงว่าฆาตกรเลือกอาวุธที่เขารู้ว่าสามารถใช้ฆ่าคนได้

เขาเอาหินในมือทุบคนอื่นจนตาย คนที่ทุบจะเป็นฆาตกรและเขาจะต้องถูกฆ่าไปด้วย ^{๑๘} ถ้าเขาเอาไม้ที่อยู่ในมือตีคนอื่นจนตาย คนที่ดีเป็นฆาตกรและเขาจะต้องถูกฆ่า ^{๑๙} เมื่อญาติของคนตายพบฆาตกรคน นั้น เขาจะต้องฆ่าฆาตกรคนนั้น

^{๒๐-๒๑} ถ้าเขาผลัดคนด้วยความเกลียดหรือ ขว้างสิ่งของใส่คนโดยตั้งใจจนคน นั้นตาย หรือถ้าเขาตีคนด้วยมือเพราะความเกลียด จนคนนั้นตาย คนดีจะต้องถูกฆ่าตายเหมือนกัน เพราะเขาเป็นฆาตกร ญาติคนตายต้องฆ่าฆาตกรคนนั้นเมื่อพบตัว

^{๒๒} แต่ถ้าเขาผลัดคนโดยไม่ตั้งใจจน ไม้ได้เกลียดคนๆนั้น หรือโยนสิ่งของถูกคน โดยไม่ได้เจตนา ^{๒๓} หรือทำหินหล่นใส่โดยมองไม่เห็นคนนั้น แล้วทำให้คนนั้นตาย ตัวเขาเองไม่ได้เป็นศัตรูกับคนตาย และไม่ได้เจตนาจะทำร้ายเขา ^{๒๔} ถ้าเป็นอย่าง นี้ ที่ชุมนุมจะเป็นผู้ตัดสินระหว่างคนฆ่ากับญาติผู้ตายตามกฎเหล่านี้ ^{๒๕} ที่ชุมนุมจะเป็นฝ่ายช่วยเหลือคนฆ่าจากการกล่าวหาของญาติผู้ตาย และส่งเขากลับไปเมืองลี กัณฑ์ที่เขาได้หนีไปอยู่ก่อนหน้า นี้แล้ว คนๆนั้นจะต้องอยู่ในเมืองลี กัณฑ์ นั้น จนกว่าหัวหน้านักบวชสูงสุดที่ได้ รับการ เจริญด้วยน่านมศกดีสิทธิ์ตายลง

^{๒๖-๒๗} แต่ถ้าเมื่อ ไหร่ก็ตามที่คนฆ่าออกจากเขตของเมืองลี กัณฑ์ ที่เขาหลบเข้าไปอยู่ และญาติของคนตายไปพบเขานอกเมืองลี กัณฑ์ ญาติคนตายสามารถฆ่าคนๆนั้นได้ โดยไม่มีความผิด ^{๒๘} เพราะเขาจะต้องอยู่ในเมืองลี กัณฑ์ จนกว่าหัวหน้านักบวชสูงสุดจะตาย หลังจากนักบวชสูงสุดตายแล้ว คนที่หลบอยู่นั้น ก็กลับไปที่ดินของเขาได้ ^{๒๙} กฎเหล่านี้ จะใช้ในการตัดสินสำหรับพวกเจ้าตั้งแต่เดี๋ยวนี้ ในทุกที่ที่พวกเจ้าไปอยู่

^{๓๐} ถ้าใครฆ่าคน ฆาตกรจะถูกฆ่าตาย ตามคำ พุทธของพยาน แต่ห้ามฆ่าเขาถ้ามีพยานเพียงคนเดียว

^{๓๑} ห้ามรับค่า ใต้ชีวิตของฆาตกรที่ถูกตัดสินให้ถูกฆ่าแล้ว เพราะยัง ไร เขาก็จะต้องถูกฆ่าอยู่ดี

^{๓๒} ห้ามรับค่า ใต้สำหรับคนที่หลบ หนีออกจากเมืองลี กัณฑ์เพื่อจะไปอยู่ที่อื่น เขาจะต้องอยู่ที่นั่นจนกว่านักบวชชั้นสูงสุดจะตาย

^{๓๓} อยู่ให้ที่ดินของเจ้าต้องเป็นอนเลียดของผู้บริสุทธิ์ ถ้ามีคนหนึ่งไปฆ่าคนบริสุทธิ์ ไม่มีทางที่จะไถ่ให้แผ่นดิน นั้นพ้นโทษได้เพราะมันเป็นอนเลียด นอกจากจะเอาชีวิตของฆาตกรคน นั้น ^{๓๔} ห้ามทำให้ที่ดินที่เจ้าอาศัยอยู่ต้องแปด เป็นอน ที่ดิน นั้นเป็นที่ที่เราอาศัยอยู่ เพราะเราเป็นพระยารั้วเวห์ที่อาศัยอยู่ร่วมกับประชาชนชาวอิสราเอล”

ที่ดินของลูกสาวเศโลเฟหัด

๓๖ ^๑ ก็เลอาดเป็นลูกชายมาคีร์ มาคีร์ เป็นลูกชายของโยเซฟ พวกผู้นำของตระกูลกิเลอาด ที่เป็นลูกหลานของโยเซฟ ได้มาพูดกับโมเสสและพวก ผู้นำตระกูลต่างๆของชาวอิสราเอล ^๒ พวกเขาพูดว่า “พระยารั้วเวห์ได้สั่งท่าน เจ้า นายของพวก เราให้แบ่งที่ดินให้กับประชาชนชาวอิสราเอลเป็นมรดก ^๓ ตามสลากที่โยนได้ และท่าน เจ้านายของพวกเรา ได้รับคำสั่งจากพระยารั้วเวห์ให้มอบส่วนแบ่งที่ดินของพวก เราให้เศโลเฟ หัดญาติของเรา เพื่อให้กับพวกลูกสาวของเขา ^๔ ถ้าลูกสาวของเขาไปแต่งงานกับคนอิสราเอลเผ่าอื่น เผ่าที่พวก นางไปแต่งงานด้วยก็จะมีที่ดินเพิ่มขึ้น ส่วนแบ่งที่ดินของบรรพบุรุษเราก็จะน้อยลงเพราะถูกตัดไป ดังนั้น ส่วนแบ่งที่ดินของพวก เราที่ได้มาจากการโยนสลากก็จะมีน้อยลงเพราะถูกตัดออกไป ^๕ เมื่อครบปีแห่งการปลดปล่อย ของประชาชนชาวอิสราเอล เผ่าที่พวก นางไปแต่งงานด้วยก็จะมีส่วนแบ่งที่ดินเพิ่มขึ้นเพราะมาจากส่วนแบ่งของพวก นาง แล้วส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของบรรพบุรุษเราก็จะน้อยลงเพราะถูกตัดไป” ^๖ ดังนั้นโมเสสจึงออกคำ สั่งประชาชนชาวอิสราเอลตามคำ สั่งของพระ ยารั้วเวห์ ว่า “สิ่งที่ลูก หลานจากเผ่าของโย เซฟพูดมานั้นถูก ต้อง ^๗ และนี่คือสิ่งที่พระ ยารั้วเวห์สั่งลงมาเกี่ยว กับพวกลูกสาวของเศโลเฟหัด พวก นางจะแต่งงานกับใครก็ได้ที่นาง

¹ ๓๖:๒ **มรดก** ส่วน แบ่งที่ดินจะได้ รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่ออยู่กับภายในครอบครัวลูกรุ่น หนึ่งสู่อีกรุ่น หนึ่ง คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่นไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน ๕๐ ปี

ต้องการ แต่ต้องเป็นคนในตระกูลเดียวกัน กับพ่อพวก นาง ๗ เพื่อจะไม่มีกรไอนมรดก ที่ดินข้ามเผ่าของบรรพบุรุษแต่ละคน ชาวอิสราเอลทุก คนต้องรักษามรดกของเผ่าของ บรรพบุรุษเขาไว้ ๘ ลูกสาวของแต่ละเผ่าของ ประชาชนชาวอิสราเอลที่รับมรดกส่วน แบ่ง ที่ดินไป ต้องแต่งงานกับคนที่อยู่ในตระกูล เดียวกับพ่อของตนเท่านั้น เพื่อให้ประชาชน ชาวอิสราเอลแต่ละเผ่าสามารถรับช่วงมรดก ที่ดินจากพ่อของเขาได้ ๙ ส่วนแบ่งที่ดินต้อง ไม่ถูกโอนข้ามเผ่า เพราะแต่ละเผ่าของ ประชาชนชาวอิสราเอลต้องรักษาส่วน แบ่ง ที่ดินของตนไว้”

๑๐ ลูกสาวของเศโลเฟ หัดได้ทำตามที่พระ ยาค์เวห์สั่งโมเสสไว้ ๑๑ มา ลาร์ ทิร ซาห์ โส กลาร์ มี ล คาร์ และโน อาห์ลูกสาวของ เศโลเฟ หัดได้แต่งงานกับลูกชายของลุงพวก นาง ๑๒ พวกเขาแต่งงานกับตระกูลที่เป็นลูก หลานของมนัส เซห์ผู้เป็นลูกชายโย เซฟ ดง นนส่วน แบ่งที่ดินของพวกเขา นางจึงยังคงอยู่ กับเผ่าที่เป็นตระกูลของพ่อพวกนาง

๑๓ สิ่งเหล่านี้ นีคือคำ สั่งและระเบียบที่พระ ยาค์เวห์ได้ให้กับประชาชนชาวอิสราเอลผ่าน ทางโมเสส ในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดน ผังตรงข้ามเยรีโค